

סדרת "השוליים"

משחק בשולי הגורל



אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון



אילונה אנדרוז

משחק בשולי הגורל

ספר שלישי בסדרת "השוליים"

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן



Fate's Edge | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2011 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.
Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: מורן שין
הגהה: צופיה סילברמן
ציור עטיפה: עומרי קורש
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
ahavot.com | www.ahavot.com ולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2024 Ahavot Publishing Ltd. | HaEgoz 6,
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

דאנקורד: 1572-533011
נדפס בישראל תשפ"ד 2024 Printed in Israel

לאנסטסיה ולהלן

פתח דבר

אם היו מבקשים מאודרי קֶלְהֵן לתאר את דומיניק מילנו בשתי מילים, היא היתה אומרת "קר רוח". הגבר המוצק, הקשוח והמקריח נראה כמו הליהוק המושלם לתפקיד "בלש משטרה מבוגר שנראה כמו בולדוג". הוא היה הבעלים של מילנו חקירות, והסוכנות תקתקה כמו שעון תחת פיקודו. שום מקרה חירום לא הלחיץ את דומיניק. הוא מעולם לא הרים את הקול. דבר לא ערער אותו. לפני שעבר לצפוננו של החוף המערבי של ארצות הברית הוא שירת במשטרת מיאמי וחקר שם יותר מאלף מקרי רצח. הוא ראה הכול ועשה הכול בחייו, ושום דבר לא הפתיע אותו.

לכן היה מספק כל כך לראות את הגבות העבותות שלו מתרוממות בהפתעה.

דומיניק קטף את התצלום העליון מהערימה שעל שולחנו. בתמונה נראה ספנסר "ספנס" ביילי רץ ברחוב. בתמונה הבאה ספנס מתכופף. בתמונה שאחריה הוא אווז בידו כדור טניס. גופו מוטא לאחור ורגלו הימנית מורמת בתנוחה קלאסית של מגיש במשחק בייסבול. זה לא היה מוזר אלמלא העובדה שלדברי הרופא שלו, ספנסר סבל מפריצת דיסק. הוא איבד

שליטה במלגזון החשמלי שלו בזמן שסידר סחורה במחסן, וכתוצאה מהתאונה סבל מכאבים קשים שלא הרפו ממנו. לעיתים קרובות הוא נראה מרדה בשכונה בעזרת מקל הליכה או הליכון. הוא נזקק לסיוע בכניסה למכונית, ולא היה מסוגל לנהוג כיוון שהדיסק הפרוץ לחץ על העצב ברגלו הימנית. דומיניק העיף מבט באודרי. "תמונות מעולות. אנחנו עוקבים אחריו כבר כמה שבועות ולא מצאנו שום דבר. איך השגת אותן?"

"חצאית טניס קצרה מאוד. הוא חוצה את מגרש הטניס בצליעה כל שלישי וחמישי בדרך לפיזיותרפיה." החלק הקשה ביותר היה לחבוט בכדור ככה שיעוף מעל הגדר הגבוהה. קול התנשפות וריצה שהקפיצה אצלה הכול, והוא נפל בפת. "תמשיך לעבור עליהן. זה משתפר."

דומיניק דפדף בערימה. בתמונה הבאה נראה ספנסר מתמרן בין השולחנות בסטארבקס בחינניות של איילה עם שתי כוסות קפה בידיים וחיוך דבילי על הפנים.

"קנית לו קפה?" הגבות של דומיניק התרוממו עוד קצת. "ברור שלא. הוא קנה לי קפה. וסלט פירות." אודרי חייכה חיוך רחב.

"את ממש נהנית מזה, הא?" אמר דומיניק בנימה מהורהרת.

היא הנהנה. "הוא שקרן ורמאי שמתבטל חודשים על חשבון החברה." והוא חשב שהוא כזה חכם. הוא ממש התחנן שיקצצו אותו, ולה היתה בדיוק המזמרה המתאימה. חד וחלק. דומיניק הניח בצד את תמונת הקפה, ועצר בבת אחת. "זה מה שאני חושב שזה?"

בתמונה הבאה ספנס לופת מאחור גבר בבגדי ספורט ומעיף אותו מעליו אל מזרן אימונים.

"כאן ספנס מדגים לי הטלה גרמנית." אודרי חייכה אליו חיוך קורן. "מתברר שהוא חובב אומנויות לחימה משולכות. הוא הולך לפיזיותרפיה בקומה הראשונה, ואחרי שהיא נגמרת הוא עולה במדרגות להתאמן."

דומיניק הצמיד את כפות ידיו זו לזו ונאנח. משהו היה לא בסדר. אודרי נשענה לאחור. "פתאום אתה לא נראה לי שמח."

דומיניק עיקם את הפרצוף. "אני מסתכל עלייך וזה לא מסתדר לי. בעבודה שלנו צריך להיות חסרי ייחוד. האנשים הכי טובים במקצוע נראים בדיוק כמו כולם. שוכחים מהם תוך שנייה והחשודים לא שמים לב אליהם. לאנשים האלה יש בדרך כלל ניסיון כלשהו בתחום אכיפת החוק ואיזושהו רקע אקדמי בסיסי. את יפה מדי, השיער שלך אדום מדי, העיניים שלך גדולות מדי, הצחוק שלך חזק מדי, ולפי מה שכתוב פה בקושי גמרת תיכון."

פעמוני אזהרה צלצלו בראשה. דומיניק העסיק רק בוגרי תיכון, אז היא נתנה לו את תעודת הסיום שלה ואת גיליון הציונים מכיתה י"ב. מסיבה כלשהי הוא טרח לשלוף את התיק שלה ולעבור עליו. רישיון הנהיגה שלה היה ברמה גבוהה כי הוא היה אמיתי. תעודת הלידה שלה והתעודות מהתיכון היו עוברות בדיקה שטחית, אבל חפירה עמוקה יותר תעורר חשד. ואם הוא יבדוק את טביעות האצבעות שלה הוא ימצא רישום פלילי בשתי מדינות.

אודרי שמרה על החיוך שלה במקומו. "זאת לא אשמתי שיש לי עיניים גדולות."

דומיניק נאנח שוב. "העניין הוא כזה: אני שוכר פרילנסרים כדי לחסוך כסף. החבר'ה שעובדים פה במשרה מלאה הם אנשים מנוסים ומשכילים, וזה אומר שכר הוגן. כשלא מדובר

בתיק שיכניס לי הרבה כסף, אני לא יכול להרשות לעצמי שהם ישבו חודשים על חשוד בעייתי ויחכו שהוא יעשה טעות. הם מקבלים ארבעה שבועות לסגור תיק. מעבר לזה אני חייב להעביר את זה לפריילנסרים כמוך כי אני משלם לכם סכום קבוע מראש על העבודה, בלי קשר לזמן שלוקח לכם לבצע אותה. פריילנסר ממוצע סוגר תיק כל חודשיים בערך. בשביל רוב האנשים זאת תוספת הכנסה טובה."

הוא סיפר לה דברים שכבר ידעה. לא נותר לה אלא להנהן.

"את עושה לי עבודות פריילנס כבר חמישה חודשים. בזמן הזה סגרת ארבעה-עשר תיקים. זה תיק כל שבועיים. עשית על זה עשרים אלף." דומיניק נעץ בה מבט בלי למצמץ. "אני לא יכול להמשיך להעסיק אותך כפריילנסרית."

מה? "אני הכנסתי לך כסף!"

הוא הרים יד. "את יקרה מדי, אודרי. היחסים המקצועיים בינינו יוכלו להימשך רק אם תעבדי אצלי במשרה מלאה." היא מצמצה.

"תתחילי משלושים אלף בשנה פלוס תנאים סוציאליים. הנה הניירת." דומיניק הושיט לה מעטפה. "אם תחליטי שאת מעוניינת, נתראה בשני." "אני אחשוב על זה." "טוב מאוד."

אודרי לקחה את המעטפה. חושי הנוכלות הטבעיים שלה הורו לה להעמיד פנים אדישות, אבל היא כבר לא צריכה לעבוד על אנשים. לא על אלה ששכרו אותה, בכל אופן. "תודה. באמת המון תודה. אני מאוד מעריכה את זה."

"לכולם מגיעה הזדמנות. הרווחת את שלך ביושר. נשמח

להעסיק אותך." דומיניק הושיט לה יד מעל השולחן. היא לחצה אותה ויצאה מהמשרד.

עבודה אמיתית. כולל תנאים סוציאליים. וואו.

היא פנתה אל המדרגות וירדה בריצה קלה כדי לפרוק קצת מההתרגשות. עבודה אמיתית בצד של הטובים. מה תגידו על זה?

אם ההורים שלה היו שומעים על זה, הם היו מתחרפנים.

אודרי נסעה בדרך ראף אושן והתרחקה מאולימפיה. ההונדה הכחולה שלה התקדמה בטפטוף האפור שהרטיב בעקביות את הצד המערבי של רכס קסקייד. כיסוי כבד של עננים צפופים חנק את השמיים והפך את שעות הבוקר המוקדמות לחשוכות ועגמומיות. עצים ניצבו משני צידי הכביש: אורני אורגון שמחטיהם ירוקות וארוכות; צפצפות כהות, גבוהות ודקות, שלכדו את הגשם בענפיהן הגדולים; עצי אלמון אדום שקליפתם האפורה-כסופה כמעט זרחה באפלולית.

במרחק שני קילומטרים וחצי בהמשך הדרך המתינה שכונה מבודדת של בתים זהים, מוגנת בקפל הגבעה; הכביש עצמו היה ריק. לא היה שם דבר מלבד עצים.

אודרי העיפה מבט בשעון. שלושים ושתיים דקות עד כה, לא כולל הזמן שלקח לה לעבור בחנות מכולת לקנות בשר מיובש בטעם טריאקי עבור לינג, והזמן שהעבירה בנסיעה בין בתי מרקחת. נסיעה יומית לעבודה תהיה סיפור ארוך.

היא אהבה את העבודה עם מילנו חקירות. היא אהבה כל רגע בה, החל מהשהות החשאית השקטה במכונית כדי לתצפת על החשוד ועד הניסיון לרמות את הרמאי. הם חשבו שהם כל כך מתוחכמים. הם לא ידעו מה זה תחכום אמיתי.

האמת היא שרוב החשודים שנתקלה בהם לא היו נוכלים

מקצועיים, הם פשוט ניצלו הזדמנות שנקרתה בדרכם. הם נפצעו במסגרת העבודה וקצבת הנכות מצאה חן בעיניהם, או שהסתבכו ברומן והיו פחדנים או יהירים מכדי לספר לבני הזוג שלהם. הם לא תפסו את המעשים שלהם כמעשי נוכלות. מבחינתם זה היה שקר לכן קטן, הדרך הקלה ביותר לצאת ממצב בעייתי. רובם ביצעו את ההונאה בצורה חובבנית. אודרי השתתפה במעשי נוכלות מאז שלמדה לדבר. זה לא היה קרב הוגן, אבל המילה "הוגן" חסרת משמעות בעולם הנוכלים.

הכביש התפצל מולה. הרחוב הראשי פנה ימינה במעלה הגבעה אל השכונה, ואילו שביל קטן יותר פנה שמאלה אל בין העצים. אודרי הציצה במראה הפנימית. הכביש התמשך מאחוריה ללא כל הפרעה. השטח פנוי.

היא פנתה בתנועה חלקה אל הכביש הקטן יותר והתכוננה. בהלה חבטה לה היישר בסרעפת. אודרי התנשפה. העולם התערבל בפרץ מסחרר והיא הרפתה לשנייה מההגה כדי לא לסטות מהכביש. ואז הגיע גם הכאב ודקר את כל גופה במחטים מלובנות, ולמרות שציפתה לו הוא בכל זאת הצליח להפתיע אותה. משהו התהדק סביבה בכוח, ואז, בבת אחת, הכול נעלם. היא חצתה את הגבול.

תחושה חמימה התפשטה בגופה של אודרי, מהחזה ועד קצות האצבעות. היא חייכה ונקשה באצבעותיה. קנוקנות של זוהר ירקרק התפתלו סביב כף ידה בתחושת חמימות מדגדגת. קסם. מה שמכונה הבזק. היא הניחה לו להתפוגג והמשיכה בנסיעה.

על הכביש הראשי בעיר אולימפיה שבמדינת וושינגטון לא היה קסם. אנשים שחיו שם ניסו להעמיד פנים שכן. הם השתעשו ברעיון קיומו אצל רואי נסתר וקוסמי רחוב, אבל מעולם לא נתקלו בדבר האמיתי. רובם אפילו לא היו מבחינים

בכביש הצדדי שפנתה אליו. עבורם הוא פשוט לא קיים – דבר לא קטע את רצף העצים. בכל פעם שאודרי חצתה את הגבול אל העולם שלהם, הגבול קרע ממנה את הקסם בפרץ של כאב. לכן אנשים כמוה קוראים למקום הזה העולם השבור – מי שעובר אליו נאלץ לוותר על חלק מעצמו ומרגיש לא שלם. שבור כמו שעון שאחד מגלגלי השיניים שלו חסר. הלאה משם, הרחק מעבר להרים ולקילומטרים של שטח פראי, המתין עולם נוסף, תמונת מראה של העולם השבור. מקום שופע קסם אבל דל בטכנולוגיה. טוב, זה לא מדויק, הרהרה אודרי. בעולם המוזר יש שפע טכנולוגיה מורכבת, היא פשוט התפתחה בכיוון אחר. רופה תפקדה בסיוע קסם. בעולם המוזר, עוצמת הקסם של האדם וצבע ההבזק שלו קובעים את מהלך חייו. ועדיף הבזק בהיר ככל האפשר. מי שמבזיק בלבן יכול להתחכך בכחול־דם, בני האצולה של העולם המוזר.

גם העולם המוזר, כמו העולם השבור, היה מקום של כללים וחוקים. בגלל זה אודרי העדיפה לגור כאן, בשטח ההפקר שבין שני העולמות. המקומיים קראו למקום הזה השוליים, והשם היה מדויק. במקום הזה, שהיה השוליים של שני העולמות, לא היו מדינות או שוטרים, ואנשים חסרי עוגן כמוה נסחפו אל חופיו. השוליים חיברו בין שני העולמות כמו מחלף נסתר, וקיבלו כל אחד. נוכלים, גנבים, בדלנים מטורפים, משפחות שבטיות, כולם התקבלו בברכה, כולם היו עניים מרודים וכולם הקפידו להישאר בינם לבין עצמם. בני השוליים לא חסו על איש ולא ציפו לרחמים.

הכביש הפך לדרך עפר. גם העצים השתנו. גזעים ענקיים של עצי אשוחית עתיקים פרו ענפים רחבים, נוטפי זקנים ירוקים וארוכים של טחב סבוך. עצי צוגה גבוהים וצרים ששורשיהם מכוסי שרכים היתמרו לשמיים. ערפל כחלחל

מילא את החללים הצרים שבין גזעי העצים והסתיר יצורים מוזרים וזוהרי עיניים ששיחרו לטרף בין העצים. רטט המכונית העוברת עורר פרחי שוליים בצבע צהוב עז, והם נפתחו בבת אחת ושחררו לאוויר עננות קטנות של אבקנים זרחניים. בשעות היום הפרחים נותרו סגורים ולא מזיקים. הלילה היה סיפור אחר. עננה קטנה או שתיים לפרצוף ותשכחו איפה אתם ולמה אתם שם. לפני שבועיים, אידיוט מקומי בשם רוק השתכר ונרדם ליד חלקת פרחים כאלה. מצאו אותו כעבור יומיים, יושב על גזע עץ כרות, עירום ומכוסה נמלים. זה היה יער עתיק שניזון מקסם. לא היתה לו סבלנות לשוטים והוא לא התייחס אליהם יפה.

אודרי נסעה בהונדה שלה לאורך הדרך הצרה. היא חלפה על פני שביל הגישה לבית שלה ודחקה במכונית להמשיך לטפס במעלה ההר. צל מאיים חסם את הדרך. היא הדליקה אורות גבוהים. עץ אורן עתיק נפל לרוחב הדרך. היא תיאלץ להמשיך ברגל עד הבית של נַנס. לא מזמן ירד גשם. הדרך היתה בוצית והנעללים שלה היו חדשות. נו טוב. נעליים אפשר לנקות.

אודרי חנתה, הרימה את בלם היד הכי גבוה שאפשר, לקחה את שקיות הניילון מהמושב ויצאה מהאוטו. הבוץ השמיע קולות ניקה תחת סוליות נעליה. היא טיפסה מעל העץ וצעדה בכבדות בדרך הצרה עד ראש ההר. כשהגיעה אל קרחת היער, השמיים כבר החשיכו. הבית של ננס, בניין גדול בן שתי קומות שהיה ערבוביה מוזרה של חדרים בולטים בזוויות אקראיות, הסתתר בחשיכה.

"ננס!"

שום תשובה.

"ננאאאאאס!"

כלום.

הוא בבית. הוא בטוח שם – מכונית השברולט הישנה והחבוטה שלו חנתה משמאל, ואיך שלא יהיה, ננס עזב את פסגת ההר לעיתים רחוקות בלבד. אודרי ניגשה לדלת וניסתה את הידית. נעולה. היא הצמידה כף יד לחור המנעול ודחפה. הקסם גלש מאצבעותיה בזרמים שקופים של ירוק בהיר, נארג וחדר אל המנעול. הטמבל רע המזוג עוד יהרוג אותה בגלל זה. המנעול השמיע נקישה. אודרי פתחה את הדלת בתנועה חלקה כדי שלא תחרוק. זה היה הרגל יותר מאשר צורך ממשי.

הבזק הוא ביטוי טהור של קסם. אבל רוב האנשים שנולדים עם קסם מסתירים בשרוול גם כישרון מיוחד או שניים. בני שוליים מסוימים יודעים להטיל קללות; אחרים חוזים את העתיד. אודרי ידעה לפתוח דלתות.

אודרי עברה במסדרון הצר ונכנסה אל החדר הראשי, שחולק לאזורים על ידי כונניות גבוהות מלאות בקשקושים הקטנים של ננס ובסחורה שלו. הוא היה הסוחר המקומי ברכוש גנוב, והמלאי שלו היה מבייש כל חנות כולבו גדולה. הוא שימש גם כחנות חירום. אם מישהו מהשוליים היה צריך בדחיפות דיאודורנט או סבון ולא רצה לחצות בשביל זה את הגבול, הוא עבר אצל ננס. ונאלץ לשלם עשרה דולר על שפופרת משחת שיניים.

פרץ שיעול צרוד ורטוב בקע ממעמקי הבית. אודרי חמקה בין הכונניות כמו צל דומם ולבסוף הגיעה לחלל הפנוי שבמרכז החדר.

ננס, איש ענקי דמוי דוב, ישב שפוף בכורסא שלו מול ספר פתוח על השולחן, מחופר כולו בשמיכה, ורובה ציד לצידו. עורו היה סמוק, שערו סבוך, עיניו קודחות. הוא נראה נורא.

"הנה אתה."

הוא הסתכל עליה בעיניים דומעות ואדומות. "מה לעזאזל את – עוד פרץ שיעול טלטל את גופו הגדול.

"זה נשמע נורא."

"מה את – ננס התעטש.

"הבאתי מתנות." היא הוציאה מהשקית קופסא של כדורים להקלה על גודש באף והניחה אותה על השולחן. "תראה, יש לי קופסת מרק, כדורים לאף סתום, סוכריות מציצה לגרון כואב, סירופ נגד שיעול וקופסת טישו איכותי כדי שלא תוריד לעצמך את כל העור מהאף הגדול שלך."

הוא בהה בה בדממה. חתיכת מחזה. אילו היתה לה מצלמה היא היתה מצלמת אותו.

"וזה החלק הכי טוב." אודרי נקשה על כוסית הפלסטיק של מכשיר אדים. "לא היה קל למצוא את זה – כבר לא כל כך מייצרים אותם, אז הצלחתי להשיג רק את הסוג הרגיל. תראה, אתה מרתיח מים ומטפטף את הטיפות האלה ושואף את האדים – זה יפתח לך את האף צ'יק-צ'ק. אני אכין לך סיבוב ואז תוכל לצעוק עליי."

כעבור חמש דקות היא הגישה לו את מכשיר האדים והורתה לו לשאוף מהם. אחת, שתיים, שלוש...

ננס שאף שאיפה עמוקה ראשונה. "בחיי."

"אמרתי לך." אודרי הניחה על השולחן שלו קערת מרק

עוף. "זה עושה פלאים."

"איך ידעת שאני חולה?"

"פטרישה ירדה אתמול מההר ונפגשנו במקרה על הדרך הראשית. היא אמרה שאתה מצונן וסיפרה לי שלקחת ממנה עשרים דולר פחות מדי על המנורות."

"מה?"

אודרי חייכה. "ככה ידעתי שהמצב קשה. וחוץ מזה, נמאס לי לשמוע אותך משתעל ומכחכח כל הלילה. הקולות מתגלגלים למטה מההר, אתה יודע. בגללך לינג לא נרדמת."

"אי-אפשר לשמוע את זה מלמטה."

"זה מה שאתה חושב. קח את הכדורים לפני השינה. הם יפילו אותך כמו שצריך. האדומים הם לשעות היום." ננס הסתכל עליה בחשדנות. "כמה כל זה יעלה לי?" "שזה לא ידאיג אותך."

ננס משך בכתפיו הכבדות וגרף כף מרק אל פיו. "זה לא אומר שתקבלי הנחה."

אודרי נאנחה אנחה מוגזמת. "נו, טוב. אז אני כנראה אצטרך לשלם לך במיץ."

ננס נחנק מהמרק. "יכולתי להיות סבא שלך!" אודרי קרצה לו ואספה את השקיות הריקות. "אבל אתה לא סבא שלי."

"עופי מפה, את והשיגעונות שלך." "בסדר, בסדר, אני הולכת." היה כיף להתגרות בו, והיה לה מצב רוח ממש טוב.

"מה עובר עלייך?" הוא שאל. "למה את מחייכת ככה?" "התקבלתי לעבודה. כולל תנאים סוציאליים." "חוקית?"

"כן."

"טוב, ברכותיי," אמר ננס. "עכשיו תתחפפי. נמאס לי מהפרצוף שלך." "נתראה אחר כך."

היא יצאה מהבית ורדשה בבוץ עד המכונית שלה. ננס הוא דוב זקן וזועף אבל טוב לב בדרכו. וחוץ מזה, הוא השכן היחיד שלה ברדיוס של שלושה קילומטרים. לא היה שם

מישהו אחר שיעזור להם. או שהם ידאגו זה לזה, או שכל אחד ישרוד בכוחות עצמו.

אודרי לא שיערה שיהיה קשה כל כך לנהוג באפלולית במורד ההר. בסופו של דבר היא הגיעה אל השביל הצר שהתפצל מהדרך הראשית אל הבית שלה, ופנתה אליו. שורשים עבים התחפרו מתחת לדרך וההונדה שלה היטלטלה על הבלטות, נטתה והתנדנדה, עד שלבסוף יצאה אל השטח הפתוח. מימין התלכסנה הקרקע בזווית חדה כלפי מטה וצללה במורד ההר. משמאל היה בניין בהיר ונמוך שניצב בצל עץ אשוחית עתיק. זה היה מבנה פשוט – הגג, העשוי גוש אבן ענקי, נח על עמודי אבן יציבים בקוטר מטר שהגנו על קירות העץ של הבית שבפנים כמו סורגים של כלוב אבן. על כל עמוד היה תחריט של דרקונים ובני אדם בעיצומו של קרב. גם הגג היה מעוטר ברצועת תחריטים של אישה נוהגת במרכבה רתומה לציפורים בעלות ראש נחש. האישה השקיפה על שדה הקטל מלמעלה כמו אלה מהשמיים.

איש לא ידע מי הקים את החורבות האלה או למה. המבנים השונים היו פזורים באזור הזה של השוליים, מגדל פה, מקדש שם. פגעי מזג האוויר והזמן החולף רוקנו אותם והותירו רק שלדי אבן מכוסים בטחב. בני השוליים, שהיו עניים וחסכנים, וידאו שהם לא יתבזזו. הם בנו קירות עץ בתוך מסגרות האבן, התקינו צנרת וגנרטורים, או חיבור לא חוקי למערכת החשמל של העיר הסמוכה, ועברו לגור שם. אם אלים עתיקים כלשהם נפגעו מכך, עד כה הם לא עשו דבר בעניין.

אודרי חנתה מתחת לעץ אדר עתיק ומצולק וכיכתה את המנוע. אין כמו בבית.

כדור פרווה אפור צנח מענף עץ האדר ונחת על מכסה המנוע.

אודרי קפצה בבהלה במושב. אלוהים אדירים.
הדביבונה קיפצה על מכסה המנוע בצפצופי זעם, ועיניה
קרנו בכתום כמו שני ירחים שטופי דם.

"הרודנית לינג! רדי מהאוטו שלי ברגע זה!"

הדביבונה הסתובבה במקומה ופרוותה האפורה סמרה. היא
השעינה את כפותיה על החלון הקדמי וניסתה לנשוך את
הזכוכית.

"מה עובר עלייך?" אודרי פתחה את דלת המכונית.
לינג מיהרה לרדת וזינקה אל חיקה בליווי התפתלויות
ושיעולים. אודרי העיפה מבט למעלה. וילונות חלון המטבח היו
פתוחים מעט. פס דקיק של אור צהוב בוהק בקע מהרווח.
מישהו נמצא בבית.

אודרי חמקה מהמושב ושמטה את לינג בעדינות אל הקרקע.
היא הקיפה את המכונית ופתחה את תא המטען. בפנים היה
ברונט חום. היא הסיטה אותו הצידה והוציאה רובה קשת
מתוצרת אקסקליבר. הרכישה גרעה תשע מאות דולר מהכסף
שהרוויחה בעמל רב, והיתה שווה כל סנט. אודרי טענה את
רובה הקשת ומיהרה אל הבית בצעדים דוממים וזריזים. אחרי
שתי שניות היא נצמדה אל הקיר ליד הדלת. היא בדקה את
הידית. נעולה.

מי פורץ לבית ונועל את הדלת?

אודרי התרחקה מהקיר והקיפה את המבנה בשקט ובמהירות.
כשהגיעה לצד האחורי היא נדחקה בין מסגרת האבן לקיר
העץ של הבית וגיששה אחר התפס הנסתר. הוא נפתח תחת
לחץ אצבעותיה. היא דחפה בזהירות את הדלת הסודית
והתגנבה פנימה אל תוך חדר הארונות ומשם אל חדר השינה
שלה. בבית היו שלושה חדרים בלבד: חדר שינה מלבני ארוך,
חדר אמבטיה ארוך כמוהו, וחלל פתוח גדול שרובו שימש

כסלון ומטבח, כולל תנור בישול, מקרר, ושיש בקצהו הצפוני. אודרי הציצה מפתח החדר. גבר מבוגר בעל שיער מתולתל בגון חום-אדמדם עמד מול תנור המטבח וערכב בלילה בקערת זכוכית. גבו השפוף מעט היה מופנה אליה.

היא היתה מזהה את התנוחה הזאת בכל מקום. אודרי הרימה את רובה הקשת שלה והתקדמה צעד אל תוך הסלון.

האיש הושיט יד אל שקית הקמח המונחת על השיש. אודרי לחצה על ההדק. הקפיץ השתחרר בצליל מספק. החץ פילח את השקית סנטימטרים ספורים מאצבעותיו של האיש. האיש הסתובב בחיוך רחב, ועיניו הכחולות נצצו. גם את החיוך היא הכירה. זה היה חיוך הנוכל שלו.
"היי, מתוקה."

אודרי כיוונה את רובה הקשת אל הרצפה. "היי, אבא."

"ירייה מוצלחת." שיימוס קָלֶהֶן התכופף והסתכל על החץ המבצבץ משקית הקמח. "נראה לי שחיסלת אותה. בול באמצע."

אודרי הניחה את רובה הקשת ושילבה זרועות. קול זועם זעיר נבח בתוכה, **עוף מפה, עוף מפה, עוף מפה**... הוא נמצא בבית שלה, והיא נעצה אצבעות בזרועותיה כדי לא להסתער עליו ולדחוף אותו החוצה.

אבל היא היתה הבת של שיימוס, ועשרים ושלוש שנות נוכלות אפשרו לקול שלה להישאר קליל ורגוע. "איך מצאת אותי?"

"יש לי שיטות." שיימוס פתח את השקית ושפך קמח לבלילה. "אני מכין את הפנקייקים הקטנים המפורסמים שלי. את זוכרת אותם, נכון?"

"בטח, אבא. אני זוכרת." הוא נמצא במטבח שלה, נוגע בדברים שלה. היא תחטא הכול באקונומיקה אחרי שהוא ילך. לינג חמקה פנימה מהדלת האחורית, מיהרה סביב רגליה וחשפה שיניים על שיימוס.

"היצור הקטן שלך לא מת עליי," הוא אמר, ושפך את הבלילה למחבת רוחשת.
"יש לה חושים טובים."

שיימוס הסתכל עליה, ועיניו נראו כמו שני עלי כותרת כחולים מתחת לגבות אדומות עבותות. "אין צורך בזה." על הזין שלה. "מה אתה רוצה?"

שיימוס פרש זרועות בלי להניח את המרית מידו הימנית. "הבת שלי נעלמת לארבע שנים, לא מספרת לי לאן, לא מתקשרת, לא כותבת. מה, אסור לי לדאוג? היה לנו רק פתק קטן."

כן, בטח. "בפתק היה כתוב, 'אל תחפשו אותי.' זה היה רמז."

"אימא שלך מודאגת, ילדה. כולנו דאגנו."
עוף מפה, עוף מפה, עוף מפה. "מה אתה רוצה?"
שיימוס נאנח אנחה כבדה. "אנחנו לא יכולים לאכול יחד כמו משפחה נורמלית?"

"מה אתה רוצה, אבא?"
"יש לי ג'וב במצרים המערבית."

בעולם המוזר. לעולם המוזר ולעולם השבור יש מבנה גיאוגרפי דומה, אבל ההיסטוריה שלהם שונה לגמרי. בעולם נטול הקסם, חצי האי הענקי המבצבץ בקצה הדרום-מזרחי של היבשת נקרא פלורידה. בעולם המוזר הוא נקרא מצרים המערבית, והיה האליגטור שיחד עם הקוברה והנץ מרכיבים את הכתר המצרי המשולש.

"זה ייקח בקושי שבוע. כסף טוב."

"לא מעוניינת."

הוא נאנח שוב. "לא רציתי להזכיר את זה. זה קשור לאחיך."

כמובן. למה שזה יהיה קשור אי-פעם למישהו אחר?

שיימוס רכן קדימה. "יש מתקן בקליפורניה –

היא הרימה ידיים. "אני לא רוצה לשמוע."

"מקום יפהפה. ממש אתר נופש." הוא הכניס יד לתוך

הז'קט. "תראי את התמונות. יש להם את הרופאים הכי טובים.

רק שוד אחד, ונוכל להכניס אותו לשם. הייתי עושה את זה

לכד, אבל זה ג'וב לשלושה."

"לא."

שיימוס כיבה את האש והזיז את המחבת. "הוא אחיך. הוא

אוהב אותך, אודרי. לא ביקשנו ממך שום דבר שלוש שנים."

"הוא מכור, אבא. מכור. כמה פעמים הוא נכנס לגמילה?

זה היה שמונה-עשרה כשעזבתי; מה המספר עכשיו?"

"אודרי..."

אבל מאוחר מדי. היא התחילה, והיא לא יכלה להפסיק.

"הוא היה בטיפול פסיכולוגי, עשינו לו התערבויות, הוא עבר

רופאים ויועצים וגמילות, וזה לא שינה שום דבר. אתה יודע

למה? כי אלכס אוהב להיות מכור. אין לו שום עניין להיגמל.

הוא נרקומן מטונף ועלוב. ואתם מאפשרים את זה."

"אודרי!"

"מה היה הכלל האחד שלימדת אותי, אבא? הכלל האחד

שאנחנו לעולם לא מפירים? לא גונבים ממשפחה. הוא גנב

את טבעת הנישואים של אימא ומשכן אותה. הוא גנב ממך,

הוא גנב ממני, הוא הרס את הילדות שלי. הכול נכנס לו לאף

או לפה. האיש בחיים לא פגש סם שלא מצא חן בעיניו. הוא

לא רוצה להיגמל, ולמה שירצה? אימא'לה ואבא'לה תמיד יהיו שם כדי לגנוב בשבילו עוד כדורים ולגרד אותו מהרחוב. הוא מקבל את הסמים שלו ומלא תשומת לב. למה שהוא ייגמל?"

"הוא הבן שלי," אמר שיימוס.

"ומה אני, אבא? עציץ?"

"תראי אותך!" שיימוס הניף זרועות. "תראי, תראי – יש לך בית יפה, המקרר שלך מלא. את לא צריכה עזרה. היא בהתה בו.

"אלכס חולה. זאת מחלה. הוא לא שולט בעצמו."

"איזה קשקוש! הוא לא רוצה לשלוט בעצמו."

"הוא ימות."

"טוב מאוד."

שיימוס הנחית את ידו על השיש. "תחזרי בך, אודרי!"

היא נשמה נשימה עמוקה. "לא."

"אין בעיה." הוא נשען לאחור. "אין בעיה. תחיי לך בכיף בבית היפה שלך. תשחקי עם חיית המחמד שלך. תקני דברים יפים. תעשי את כל זה בזמן שאחיך גוסס."

היא צחקה. "תחושת אשמה, אבא? שנייה, אני אראה לך מה זה תחושת אשמה."

היא ניגשה בכעס אל כוננית ספרים, שלפה אלבום תמונות ופתחה אותו בחבטה על השיש מולו. בתמונה אודרי בת השש-עשרה הביטה אל המצלמה בפרצוף מרוסק. העין השמאלית שלה נראתה כמו שק שחור והיתה נפוחה כל כך עד שלא יכלה לפקוח אותה. שרידים יבשים של דם יבש שזלג מחמישה או שישה חתכים הכתימו את לחייה. האף שלה היה בליטה מעוותת. "מה זה? אתה זוכר את זה?"

שיימוס עיווה את פניו.

"מה, אין תגובה? אז בוא אני אעזור לך: זה מהפעם ההיא

שאחי המתוק מסר אותי לדילר שלו בשביל קצת מת'. נתתי לו את כל הכסף שהיה עליי ואת שרשרת הזהב שסבתא נתנה לי, ונאלצתי לפרוץ למעבדה של דילר מתחרה ולגנוב את המלאי שלו כדי שלא יאנסו אותי. נאלצתי לפרוץ לבית של כנופיה, אבא. אם הם היו תופסים אותי הם היו הורגים אותי בלי למצמץ – וזה במקרה הטוב. וקורי, הדילר? אחר כך הוא השתמש בי כשק חבטות. הוא זרק אותי על הרצפה ובעט לי בפרצוף ובבטן עד שנמאס לו. הייתי צריכה להתחנן – להתחנן! – שהוא ייתן לי ללכת. תסתכל על הפרצוף שלי. זה היה יומיים לפני יום הולדת שבע-עשרה שלי. ומה אתה עשית, אבא?"

היא חיכתה. שיימוס הסתכל על החלון.

"לא עשית שום דבר. כי אני לא חשובה."

"אודרי, אל תגידי את זה. ברור שאת חשובה. ודיברתי על זה עם אלכס."

היא חייכה אליו חיוך מריר. "כן. שמעתי. אמרת לו שאם יקרה לי משהו כל המשפחה תסבול כי לא יישאר מי שיגנוב."

"ניסחתי את זה בצורה שהוא יבין: אם יקרה לך משהו לא יהיו יותר סמים."

"כי זה הדבר היחיד שמעניין אותי." אודרי נאנחה. "עזובתי לפני ארבע שנים. לא ניסיתי לטשטש את העקבות שלי – פשוט חציתי את היבשת המחורבנת לצד השני שלה. הייתי עוברת לירח אם הייתי יכולה, וגם אז הייתי משאירה עקבות כי המשכתי לקוות שיום אחד ההורים שלי יתעוררו ויקלטו שיש להם בת. לקח לך כל כך הרבה זמן למצוא אותי כי לא חיפשת עד שהיית צריך אותי. רימיתי וגנבתי במשך שנים כדי שתוכלו להכניס אותו למוסד גמילה אחרי מוסד גמילה."

אבל גמרתי איתכם. אל תבואו לכאן יותר. אל תבקשו ממני טובות. זה נגמר."

"זאת הפעם האחרונה," הוא אמר בשקט. "אם לא למעני, אז למען אימא שלך. את יודעת שאם אלכס ימות זה יהרוג אותה. אני נשבע לך, זאת הפעם האחרונה. לא הייתי כאן אם היתה לי ברירה, אודרי. רק תסתכלי על התמונות של הג'וב." הוא דחף לעברה כמה תצלומים על פני השולחן.

היא העיפה מבט למטה. בשתי התמונות הראשונות נראה אתר נופש כלשהו. בשלישית היתמרה פירמידה לבנה, וחוד הזהב שלה נצץ בשמש. בחזית הפירמידה ניצב שור מעוצב עשוי אבן אדמדמה שמורקה עד שנצצה. "פירמידת פֶּתָח? יצאת מדעתך? אתה רוצה שאני איכנס לעולם המוזר ואגנוב משהו מפירמידה?"

"זה לא בלתי אפשרי."

"אנשים ששודדים את הפירמידות במצרים המערבית מוצאים להורג, אבא."

"בבקשה, אודרי. אל תכריחי אותי להתחנן. את רוצה שאני ארד על הברכיים? אין בעיה, אני אעשה את זה."

הוא לעולם לא יעזוב אותה בשקט. אם היא תיקח את הג'וב הזה הוא יחזור בעוד שישה חודשים עם משהו אחר ויגיד לה שזאת תהיה "הפעם האחרונה באמת". היא חייבת למצוא דרך לשים לזה סוף עכשיו, סוף כזה שהוא לא יחזור.

אודרי רכנה קדימה. "אני אתן לך לבחור. אני אעשה איתך את הג'וב, אבל מאותו רגע והלאה אנחנו זרים. אין לך בת יותר ולי אין אבא או אימא. אם תופיע בשטח שלי שוב אני אירה בך. אני רצינית לגמרי, אבא. אני אתקע בך חץ. או שאתה יכול ללכת עכשיו ואני אישאר הבת שלך. אז תבחר. אני או הוא."

שיימוס הסתכל על פניה החבולות שבאלבום.
היא חיכתה. עמוק בתוכה היתה ילדה שהקשיבה בשקט
וקיוותה לשמוע את התשובה שהמבוגרת שבה ידעה שלא
תקבל.

"נתראה בקצה הדרך מחר בשבע," הוא אמר ויצא
מהדלת.

האכזבה אחזה בה בכוח כזה, שזה ממש כאב. למשך כמה
נשימות קצרות וכאובות היא פשוט עמדה שם, ואז חטפה את
המחבת עם הפנקייקים השרופים והכול, יצאה בסערה מהדלת
האחורית וזרקה אותה מעבר לקצה הצוק.

1

קולָדֶר מאר נסוג צעד לאחור ובחן במבט ביקורתי את המפה התלת־ממדית של היבשת המערבית. היא היתה פרושה על קיר חדר הישיבות הפרטי – יצירת מופת מעוטרת עשויה קסם ואבני חן חצי יקרות. יערות מאבני מלכיט וירקן התמשכו אל מישורי קוורץ ופרידוט שמהם היתמרו הרים של אבני לשם חומות, רכסי אגט ועין הנמר, ופסגות מושלגות עשויות אבני ירח וישפה.

יצירה יפהפייה. השחתת כספים חסרת תועלת לחלוטין, אבל יפהפייה. אם היה אפשר לגנוב אותה איכשהו... הוא יצטרך עגלה כדי להעביר אותה, וכלים כדי לפרק אותה לחלקים. הממ, מעמעם רעשים יעשה נפלאות, וכיוון שזה העולם המוזר סביר להניח שהוא יוכל למצוא מישהו שיסכים להסתכן ביצירת חותם בלימת קול תמורת המחיר הנכון. לגנוב מדי שרת, להיכנס, לחתוך את המפה, לעטוף כל חלק בברזנט, להעמיס הכול על העגלה ולצאת מהדלת הראשית בהבעה ממורמרת. כל הסיפור ייקח פחות מעשרים דקות בהנחה שהקאטר יהיה חזק מספיק. המפה הזאת תוכל להאכיל את משפחת מאר למשך שנה ויותר.

טוב, את מי שנשאר מהמשפחה.

קולדר הביט במפת העולם המוזר ושרטט בדמיונו את גבולות העולם השבור כפי שזכר אותם. אדריאנגליה השתרעה על שטח גדול לאורך החוף המזרחי, כמו סרט אנכי ארוך. בעולם השבור האזור כלל את רוב המדינות מניו יורק ודרום קוויבק ועד ג'ורג'יה וחלק קטן מאלבמה. למטה משם היתה מצרים המערבית. היא נפרשה על כל שטחי פלורידה והמשיכה דרומה אל תוך קובה. משמאל לאדריאנגליה התרחבה דוכסות לואיזיאנה הגדולה כמו ראש פטרייה. חלקה הדרומי כלל את כל שטחי מדינת לואיזיאנה וחתיכה מאלבמה, ובצפון היא בלעה את מיסיסיפי וטקסארקנה, והתמשכה עד חוף הימות הגדולות. אומות קטנות יותר התחרו על שאר השטח: רפובליקת טקסס, המרחב הצפוני, דמוקרטיית קליפורניה...

קולדר גדל בקצה העולם הזה, בשוליים – רצועת שטח צרה בין הקסם המורכב של העולם המוזר והעליונות הטכנולוגית של העולם השבור. רוב חייו הוא חי במדמנה, ביצה ענקית שהיתה מנותקת משאר השוליים כי שכנה במרכז שטח בלתי עביר. דוכסות לואיזיאנה נהגה לזרוק לשם את הגולים שלה, ולהרוג אותם אם ניסו לחזור לעולם המוזר. המפלט היחיד שלו היה בעולם השבור. הוא עבר את הגבול הלוך ושוב, הכריח סחורות, רימה ושיקר, בניסיון להרוויח כמה שיותר כסף עבור המשפחה.

קולדר בהה במפה. לכל מדינה היה אויב. כולן היו שקועות עמוק בסכסוכים. אבל המלחמה היחידה שהיה אכפת לו ממנה התרחשה ממש באמצע, בין אדריאנגליה לדוכסות לואיזיאנה. זאת היתה מלחמה שקטה ואכזרית, שהתנהלה בחשאי בידי מרגלים, ללא חוקים וללא רחמים. בצד האדריאנגלי, סוכנות המראה היא שניהלה את ענייני הריגול והשלכותיהם. הוא

העריך שהמקבילות שלה בעולם השבור הן הסיי־איי־איי או האף־בי־איי, או אולי שתיהן יחד. בצד של דוכסות לואיזיאנה ניהל את המלחמה הנסתרת הזאת השירות החשאי המכונה היד. במשך שנים הוא צפה מהצד בעימות בין שני הארגונים, אבל בזמנים האלה זה כבר לא הספיק ונדרש משהו נוסף.

למה אנשי המראה העירו אותו בעשרה לחמש, אם הוא נאלץ להמתין בסוף חמש־עשרה דקות? מוזר.

דלת העץ הכבדה נפתחה ללא קול ואישה נכנסה לחדר. היא היתה נמוכה, וגופה הקומפקטי והיעיל היה עטוף שמלה יקרה בצבע כחול שזור ברקמת כסף. קולדר העריך את מחיר השמלה מתוך הרגל. בערך חמישה דובלוני זהב בעולם המוזר, ככל הנראה אלף חמש מאות או אלפיים דולר בעולם השבור. שמלה יקרה שנתפרה בבירור על פי מידה. הבד הכחול החמיא באופן מושלם לגון האגוז של עורה. השמלה נועדה לשרד כוח וסמכות, אבל היא לא ממש נזקקה לחיזוק הזה. היא התנהלה כאילו האוויר שהיא נושמת נמצא בבעלותה.

ננסי ויראי. ראש המראה. הם מעולם לא נפגשו – עכברוש שוליים עני כמוהו לא היה ראוי לכבוד הזה – אבל לא היה צורך להציג אותה.

כבר שנתיים שהוא מבצע משימות קטנות, מאתגרות כשלעצמן אבל לא בעלות חשיבות גדולה. לא משהו שעשוי להצדיק את תשומת ליבה של לידי ויראי. גל של ציפייה עבר בקולדר. משהו גדול מצפה לו בסוף השיחה הזאת.

לידי ויראי התקרבה ועצרה מול השולחן במרחק ארבעה צעדים ממנו. עיניה הכהות בחנו אותו מתוך פנים חמורות סבר. קשתיות העיניים שלה היו כמו קרח שחור. היה לו ברור שאם יביט בהן יותר מדי הוא יסטה מהמסלול וייכנס בקיר בשיא המהירות.

"אתה קולדר מאר."

"כן, הגבירה."

"כמה זמן אתה עובד עבורי?"

היא ידעה טוב מאוד מתי הוא התחיל לעבוד. "כמעט

שנתיים, הגבירה."

"כששכרנו אותך העלמנו את צווי המעצר שהוציאו נגדך בשני מחוזות. חוץ מהם יש לך תיק פלילי עבה בדוכסות לואיזיאנה." פניה של ננסי היו חסרות רחמים. "אתה מבריח, נוכל, מהמר, גנב, שקרן ומדי פעם רוצח. עם קורות חיים כאלה, אני מבינה למה חשבת שהמראה תהיה בחירת קריירה מתאימה. רק מתוך סקרנות, יש חוק כלשהו שלא עברת עליו?"

"כן. בחיים לא אנסתי אף אחד. ולא קיימתי יחסי מין עם

בעלי חיים. אני חושב שיש חוק נגד זה באדריאנגליה."

"ואתה חכמולוג." ננסי שילבה זרועות. "על פי ההסכם שלנו עם המשפחה שלך, ולאור העובדה שחילצנו אתכם מהשוליים, אתה כיום אזרח אדריאנגליה. הפעילות של בת דודתך סריס סנדין ובעלה ויליאם משלמת את החוב הזה. אתה רשאי לעסוק בכל מקצוע שתרצה. ובכל זאת בחרת לעבוד בשבילי. אמור לי, מה הסיבה לזה?"

קולדר חייך. "אני אסיר תודה לממלכה על הצלת המשפחה שלי. יש לי אוסף כישרונות ייחודי שמשרת את הצרכים של המראה, ואני לא רוצה להסתמך על בת דודתי המקסימה ועל ויליאם לתשלום החוב שלי. ויליאם בחור טוב, הוא אולי קצת רגזן לפעמים ומצמיח פרווה מדי פעם, אבל אף אחד לא מושלם. אני ארגיש נורא אם אהיה חייב לו. זה יהיה ניצול של האופי הטוב שלו."

ננסי נעצה בו את עיניה הקרות למשך שנייה ארוכה.

"אנשים כמוך אוהבים לנצל את האופי הטוב של אחרים."
הוא צחק בשקט.

"אתה משקר בלי היסוס. החיוך היה תוספת מוצלחת. אני מתארת לעצמי שהפרצוף הזה משרת אותך היטב, בעיקר עם בנות המין הנשי."
"יש לו שימושים."

ליידי ויראי בחנה אותו רגע ארוך. "קולדר, אתה חלאה."
הוא קד באלגנטיות של נסיך כחול-דם.
"נולדת חכם אבל עני. אתה חושב שאני אישה עשירה ומפונקת שנולדה עם כפית זהב בפה. אתה מרגיש שאני ואחרים במעמדי החברתי לא מעריכים את מה שיש לנו, ואתה נהנה לזלזל במופגן באריסטוקרטיה."
"הגבירה, את מפריזה בערכי."

"חסוך ממני את הקשקושים שלך. אתה נהנה לחבל במערכת, אתה שונא פקודות ואתה עובר על החוק פשוט כי הוא קיים. זה חזק ממך. אבל לפני שנתיים פנית אליי עם רסן ודורבנות ואמרת לי, 'תרכבי עליי'. ובמהלך השנתיים האלה דבקת בחוק במידה לא מוסברת. התנהגת יפה, קולדר. בגבולות הסביר, כמובן. מלבד העניין עם הבנק שעלה באש באופן מסתורי."

"תאונה אמיתית, הגבירה."

ליידי ויראי עיקמה פרצוף. "אני בטוחה. אני צריכה לדעת למה אתה טורח ככה, ואין לי זמן לשטויות."

כנות היא בחירה בעייתית כי היא מעניקה ליריב תחמושת. אי-אפשר פשוט למסור רובה טעון לאישה כמו ננסי ויראי. אלא אם אין שום ברירה, כמובן. אם הוא ינסה לשחק משחקים או לשקר, היא תקלוט מה הוא עושה ותורה לו לצאת מהחדר. הוא ימשיך לצאת למשימות חסרות חשיבות. והוא מחכה כבר

שנתיים להזדמנות הזאת. הוא חייב לענות בכנות. "נקמה",
אמר קולדר.

היא שתקה.

"איברתי אנשים קרובים בגלל היד." הוא שמר על קול
אגבי וקליל. "דודות שלי, דודים שלי, בני דודים, אחי הצעיר.
היו שלושים ושישה מבוגרים במשפחה שלנו לפני שהיד
הגיעו לפינה הקטנה שלנו בשוליים. עכשיו יש חמישה-עשר,
והם מגדלים חבורה של יתומים."

"אתה רוצה שהסוכנים של היד ימותו?"

"לא." קולדר חייך שוב. "אני רוצה שהם ייכשלו. אני רוצה
לראות ייאוש בעיניים שלהם. אני רוצה שהם ירגישו חסרי
אונים."

"מה מניע אותך? זאת לא רק שנאה. אנשים שמונעים
משנאה בלבד הם חלולים, ובך נשארו קצת חיים. זה
פחד?"

הוא הנהן. "בהחלט."

"על עצמך?"

במחשבתו הוא חזר לצלע הגבעה הבוצי, הספוג גשם קר
ואפור. גופתה השבורה של דודה מיוריד שכבה על הקרקע
ודמה התפשט על הבוץ החום בכתם ארגמני עז. לא היה לו
ספק שזה לא באמת מה שראה שם. באותו רגע לא היה לו
זמן לעמוד ולהסתכל על הדם מתפשט. הוא היה עסוק מדי
בקיצוץ היצור שהרג אותה. הזיכרון הזה היה שקרי. הוא הגיע
מהסיוטים שלו.

"על מה אתה חושב?" שאלה ליירי ויראי.

"אני נזכר במוות של בני משפחה שלי."

"איך הרגשת כשהרגו אותם?"

"חסר אונים."

הנה. היא הוציאה את זה ממנו. וזה כאב. הוא לא ציפה שזה מה שיקרה, אבל זה כאב. ליידי ויראי הנהנה. "איך אתה מתמודד עם העולם השבור?"

"אני שוחה בו כמו דג במים צלולים."
היא נעצה בו מבט חסר הבעה.

"השוליים ארוכים וצרים," הוא אמר לה. "המדמנה, איפה שהמשפחה שלי גרה פעם, חסומה משני הצדדים בשטח לא עביר. יש רק שתי אפשרויות לצאת משם: אל דוכסות לואיזיאנה בעולם המוזר או אל מדינת לואיזיאנה בעולם השבור. הדוכסות זורקת את הגולים שלה אל המדמנה ורוצחת כל בן שוליים שרק מתקרב. אז הגבול הזה סגור, מה שמשאיר רק דרך יציאה אחת, העולם השבור. רוב בני המשפחה שלי לא מסוגלים לעמוד במעבר כי יש להם יותר מדי קסם, אז התפקיד שלי היה להביא משם אספקה ודברים אחרים. אני מסתובב בעולם השבור מאז שאני ילד. יש לי שם קשרים ואני דואג לתחזק אותם."

ליידי ויראי בחנה את פניו.

הנה זה מגיע.

"אז מתברר שיש לי שימוש בכך."

א-הא!

"לפני כמה שעות, קבוצת גנבים פרצה לפירמידת פֶּתַח במצרים המערבית." ליידי ויראי הטתה את ראשה אל המפה. חצי האי שנקרא פלורידה בעולם השבור פלש אל האוקיינוס. "הם גנבו מכשיר בעל חשיבות צבאית עליונה למצרים. סביר להניח שמדובר ביוזמה של היד. ואם זה לא מספיק, הגנבים היו אמורים למסור את הסחורה לנציגי לואיזיאנה, והם בחרו לעשות את זה בשטחי אדריאנגליה. הפגישה השתבשה, ועכשיו

אדריאנגליה מעורבת, והמצרים מאיימים לשלוח אלינו את
טופרי בַּסְתָּת כדי להחזיר את המכשיר."

קולדר קימט את מצחו בזעף. היד היו איומים, המראה היו
מסוכנים, אבל טופרי בסתת היו בליגה משלהם. היתה סיבה
לכך שהאלה הפטרונית שלהם נקראה "הטורפת".

"אתה מסוגל לרכוב על דרקון?" שאלה לידי ויראי.
"כמובן, הגבירה." באמת אין הרבה הברל בין זוחל מעופף
ענקי לבין סוס.

"יפה. יוקצה לך דרקון, וכן מימון, ציוד ודברים אחרים
שאולי תזדקק להם. אני רוצה שתעוף עליו דרומה, תמצא את
המכשיר הזה ותביא לי אותו. תמצא את החפץ הגנוב, קולדר.
לא אכפת לי אם תצטרך לרדוף אחריו עד הירח; אני רוצה
אותו בידיי, ושזה יקרה אתמול. זה ברור?"

"כן. רק שאלה אחת."

לידי ויראי הרימה גבות בחצי סנטימטר.

"למה אני?"

"כי לדברי מצרים המערבית הגנבים הם בני שוליים," היא
אמרה.

"איך הם יודעים?"

קוצר רוח הבזיק בעיניה. "הם לא הסבירו. אבל אין להם
סיבה לשקר. היד שכרו את בני השוליים לעשות בשבילם את
העבודה המלוכלכת, ועכשיו הם נעלמו בעולם השבור. הם
חושבים שהם מחוץ להישג ידי. התפקיד שלך הוא להוכיח
שהם טועים. אתה יכול ללכת. ארווין יעדכן אותך וידאג לכל
הפרטים."

קולדר קד בראשו ופנה לעבר הדלת. סוף-סוף הגורל חיך
אליו.

"קולדר."

הוא הסתובב והסתכל עליה.

"אני מהמרת כאן," היא אמרה. "אני מהמרת שאתה לא רק יפה אלא גם חכם, ושהשכל שלך ידאג שתציית לפקודות שלי. אל תאכזב אותי, קולדר. אם תיכשל בגלל חוסר יכולת, אני פשוט אעיף אותך. אבל אם תבגוד בי אתה תצא משימוש לתמיד."

הוא חייך אליה חיוך רחב. "זה מובן, הגבירה."

חדר התדרוכים נמצא במרחק הליכה קצרה מחדר הישיבות. קולדר דפק על הדלת ופתח אותה. ארווין קם מהכיסא בחיוך שלא הסגיר דבר.

לצלף ההבזק החביב על לידי ויראי היו פנים נעימות, לא נאות במיוחד וגם לא מכוערות. השיער הקצר שלו, שצבעו היה איפשהו בין בלונדיני כהה לחום בהיר, לא משך תשומת לב. גובהו היה ממוצע והוא היה בכושר טוב אבל לא שרירי מדי. הגינונים שלו היו פשוטים, ועם זאת תמיד נראה שהוא שייך למקום שהוא נמצא בו. ארווין מעולם לא הפגין אי-נוחות או מתח, ואף פעם לא צחק. במהלך ישיבות, אנשים נטו לשכוח שהוא נמצא בחדר. הוא נבלע בכל קהל של זרים, וברגע שהיעד שלו עבר על פניו הוא כרת את ראשו במכת הבזק. ארווין היה מסוגל לשלוח הבזק קסם ממוקד ממרחק חמישים צעדים אל מטבע שהושלך באוויר, ולפגוע.

"האדון מאר." ארווין הושיט יד ללחיצה.

"האדון ארווין." הם לחצו ידיים.

ארווין הלא-מורגש. אחרי שקולדר פגש אותו בפעם הראשונה, הוא הקדיש זמן ולמד לחקות את המראה שלו ואת

הגינונים. התוצאות היו מדהימות. פעמיים הוא הצליח להיכנס לארמון הדוכס, היישר על פני אנשי האבטחה, לפני שהחליט להפסיק להתגרות בגורל.

"תרצה לשתות משהו?" שאל הצלף.

"לא."

"טוב ויפה. נתחיל בתדרוך, אם כך." ארווין פנה אל השולחן העגול הגדול ולחץ על לוח הבקרה. פני השולחן הוארו באור צהוב חיוור. הבוהק גאה מעלה והתגבש לתמונה תלת-ממדית של פירמידה גדולה צחורת דפנות, ובראשה חוד עשוי זהב טהור.

"פירמידת פֶּתַח. הפירמידות המצריות היו בתחילה קברים, ובהדרגה התפתחו למקומות תפילה ולימור. הפירמידה המסוימת הזאת, השנייה בגודלה במצרים המערבית, הוקדשה לפֶּתַח, האל של האדריכלים והאומנים. הוא נערץ במיוחד מבין כל אלי היצירה במצרים המערבית בגלל הגישה האינטלקטואלית שלו. בעיקרון, אם פֶּתַח חושב על זה, זה מתגשם."

"כוח שימושי," אמר קולדר.

"מאוד. פירמידת פֶּתַח משמשת כמרכז מחקר עבור ענפי קסם רבים. זה מקום של תגליות ושל ייצור טכנולוגיה חדשנית. לכן המצרים שומרים עליה כעל בבת עינם."

ארווין נגע בלוח הבקרה ודופנות הפירמידה נעלמו וחשפו את המבנה הפנימי – מבוך סבוך של מעברים.

"אלה רק הדברים שאנחנו יודעים עליהם," אמר ארווין. "המצרים ממשיכים לפתח את ההגנות של הפירמידה באופן מתמיד. היא מלאה מלכודות, חידות, מעברים בלתי אפשריים ותענוגות אחרים שנועדו לפטור פולשים מעול חייהם. המצרים הודיעו לנו שהגנבים נכנסו מכאן בשעה שתיים לפנות בוקר." ארווין לקח גליל מתכת צר וכיוון אותו אל

מעבר שהתמשך מהכניסה הראשית. המסדרון הוא בצהוב עז.
"זה מסדרון שירות. בדרך כלל הוא נעול בלילה, ונחשב בלתי
חדיר."
"עד עכשיו."

"מסקנה הגיונית. המצרים מעריכים שפורץ מוכשר מסוגל
לפתוח את המנעול הזה בעשר עד חמש-עשרה דקות. יש
סיוורים תדירים בכניסה. לגנבים היה חלון הזדמנויות של
שמונה שניות, שבמהלכו הם פתחו את הדלת, חמקו למסדרון,
סגרו את הדלת מאחוריהם ונעלו אותה."
"גם נעלו אותה?"
ארווין הנהן.

ארבע שניות לפתוח, ארבע שניות לנעול. מטורף. דרוש
כישרון מדהים כדי לפרוץ לפירמידת פֶּתַח. קולדר בדק את
העניין כשהיה צעיר יותר והמשפחה היתה נואשת. אם מישוהו
היה שואל אותו הבוקר אם זה אפשרי, הוא היה אומר שלא.
"הם עברו במסדרון הזה והשאירו שלושה סטים נפרדים
של עקבות, שניים גדולים ואחד קטן."
"שניים של השרירים בחבורה ואחד של הפורץ," ניחש
קולדר.

"סביר להניח." ארווין העביר את המצביע שלו לאורך
המסדרון וחלקים מהתמונה הוארו. "הם פתחו מנעולים בלתי
אפשריים בזמן שיא. הם נמנעו מכל המלכודות. אף אחד לא
הבחין בהם, ובסופו של דבר הם הגיעו לכאן, אחרי שעקפו
חדר אוצר כאן ונשקיה כאן." המצביע עצר על חדר קטן,
ואז האיר חדר משמאלו וחדר מימינו. "הם לקחו קופסת עץ
שהכילה את המכשיר ויצאו מהפירמידה כפי שנכנסו. כל
הסיפור לקח פחות מעשרים דקות."
"זה בלתי אפשרי."

"זאת היתה גם דעתם של עמיתינו המצרים. לצערם הרב, לעובדות לא אכפת מחוות הדעת המשותפת."
 קולדר הסתכל על הפירמידה בקימוט מצח. "זאת הדרך הקצרה ביותר אל החדר?"
 "כן."

גנב בעל יוזמה היה עורך מחקר ופורץ לחדר האוצר. טרוריסט היה בוחר בכלי הנשק שבנשקיה. אבל השלושה האלה הלכו ישר לחדר הזה, לקחו את הפרס שלהם ונמלטו. מישהו שכר אותם לבצע את הג'וב המסוים הזה וסיפק להם את תוכנית המתאר של הפירמידה. רק לשחקן מרכזי תהיה גישה למידע כזה. המראה. או היד. זה יסביר למה גנב עם כישרון בסדר גודל כזה הסכים להשכיר את שירותיו. שיטות השכנוע של היד לא היו קשורות בדרך כלל לכסף. רוב הפעמים הם הראו לקורבן שלהם את הילדה שלו – או את המאהבת – קשורה לכיסא, והבטיחו שישלחו לו חתיכה ממנה כל שעה עד שסיכים לעשות את מה שרצו.

סוף־סוף היתה לו כאן הזדמנות לעימות ישיר. הוא ידאג שהם ישלמו.

ארווין צפה בו.

"מה קרה אחרי שהגנבים יצאו מהפירמידה?" שאל קולדר.

"הם נעלמו מעל פני האדמה." ארווין התעסק בלוח הבקרה. הפירמידה נעלמה, ובמקומה הופיע תצלום אווירי של עיירה קטנה. "זאת העיירה אדריאנה, ארבעים אלף תושבים. היא נמצאת במרחק אלף קילומטר צפונה, בשטח שלנו. יישוב קטן וציורי, שמפורסם בכך שהוא המקום הראשון שבו עגן הצי של אדריאן לאחר חציית האוקיינוס. זה יעד פופולרי לטיולים שנתיים של בתי ספר. שש שעות ועשר דקות לאחר

שהגנבים יצאו מהפירמידה, המזרקה המפורסמת של אדריאנה התפוצצה. עובדי העירייה שהגיעו ראשונים למקום הרגישו רע מאוד. הם דיווחו על חרקים בלתי נראים על העור, גלי חום, תחושת קיפאון, עיוורון זמני והקאות.

תגובה טיפוסית לקסם של היד. קולדר קימט את מצחו. סוכנות המראה הסתמכה על גאדג'טים כתוספת לכישרונות הטבעיים של הסוכנים שלה, ואילו הסוכנים של היד עברו שינויי גוף באמצעות קסם. רשמית, כל מדינות היבשת המערבית צייתו להסכם שהגביל את המידה שבה ניתן לעוות את הגוף האנושי באמצעות קסם. דוכסות לואיזיאנה השמיעה את כל הקולות הנכונים, אבל ייצרה בסתר עשרות מעוותי-קסם. גברים שמחטים באורך שלוש סנטימטר בוקעות מגבם, נשים שהתיזו חומצה מהידיים, יצורים שהיו פעם אנושיים ועכשיו היו רק סבך של ניבים וטפרים.

לשינויי גוף באמצעות קסם היה מחיר. סוכנים מסוימים איבדו לחלוטין כל אנושיות ואחרים בכל זאת נאחזו בה, אבל כולם הקרינו סוג ייחודי של קסם לא טבעי. אנשים רגישים לקסם הרגישו רע מאוד כשנחשפו לראשונה להקרנה הזאת. הוא חווה את זה בעצמו וממש לא רצה לעבור את זה שוב.

ארווין הזדקף. "המצרים מאמינים שהיד שכרו את הגנבים לגנוב את החפץ ותיאמו את החילופים באדריאנה, ומשהו שם השתבש. הדרקון שלך מוכן. עם קצת מזל ורוח טובה תוכל להגיע לאדריאנה בתוך שעה. אני מניח שאחרי שתעבור על הזירה יהיה לך מושג טוב יותר לגבי האספקה שתצטרך. אתה מוזמן לעבור במשרדים שלנו ונספק לך כל מה שתבקש. המשימה הזאת מדורגת בעדיפות עליונה. אם תילכד, אדריאנגליה תכחיש כל היכרות איתך או עם המשימה שלך."

"זה קצת פוגע."

ארווין הרשה לעצמו חיוך קטן. "קולדר, אני תמיד פוגע."

חה! "מה טבע המכשיר הגנוב?" שאל קולדר.
ארווין הרים גבות. "זה החלק הכי מוצלח."

קולדר בחן את ההריסות המוקפות קו בצבע זרחני ומוגנות בידי עשרה סגני שריף. מולו נפרשו שאריות הכיכר המרכזית: עיגול של קרקע חשופה, שעד הבוקר היתה מרוצפת מרצפות רבועות גדולות שהתמשכו כמו חישורי גלגל מהמזרקה העגולה הגבוהה שעוצבה בצורת שני דולפינים המזנקים מאגן המים. הוא עיין בעלון תיירות בדרך לזירת הפשע. היתה שם תמונה מקסימה של המזרקה.

המזרקה הוחרבה. היא לא סתם נהרסה, היא רוסקה לחלוטין, כאילו הדולפינים התפוצצו מבפנים החוצה. מי שהחריב את המזרקה לא הסתפק בכך, וגם המרצפות סביבה נעקרו ממקומן והושלכו על פני הכיכר. על פי הרשום בעלון, כל מרצפת כזאת שקלה יותר מעשרים קילו. קולדר הסתכל על גושי האבן הענקיים ולא פקפק בכך. עגלה קטנה של מוכר תה עמדה כנראה בדרך, כי גם ממנה נשארו רק הריסות, והקרשים הכחולים-ירוקים בצבצו בעצב מתחת לאבנים.

דם הכתים את ההריסות, וגושי בשר היו פזורים פה ושם. חלקם נראו ממקור אנושי ואחרים הכילו מקבצים משונים של שלפוחיות ציפה שהיו מחוברות זו לזו כמו ענבים באשכול. כשלושה מטרים משמאלו היתה חתיכה של זרוע ציד גדולה בצבע בשר, מלופפת סביב פיסת בד. חוטים ארוכים של רפש צהבהב כיסו את הזירה כולה. הרפש הפיץ צחנה חמוצה ועזה, כמו קיא בן כמה ימים. הרוח נשבה לכיוון סגני השריף שעמדו

מעברה האחר של הכיכר ההרוסה, והם עשו מאמץ מרשים לא להקיא.

השריף של אדריאנה, בריון גבוה ורחב כתפיים, נעץ בקולדר מבטים עוינים. שמו היה קמינסקי, והיה ברור שיש לו ספקות לגבי נוכחותו של קולדר בזירת הפשע שלו. קשה להאשים אותו. עורו של קולדר היה כהה לפחות בשני גוונים מעורם של רוב הפרצופים בקהל. הוא לבש בגדי עור חומים, לא צמודים ולא רפויים, ונראה רזה, גמיש ומהיר, כמו מישהו שנוהג לטפס על גדרות גבוהות בשעות הקטנות של הלילה. השריף לטש בו מבט. קולדר היה יכול לגשת ולהציג את עצמו, אבל מה הכיף בזה?

קולדר חייך חיוך רחב. העוזר הבלונדיני של השריף התחיל לפלס לו דרך בקהל בכיוונו של קולדר.

זוג מוזר, שני אלה, אבל בטח יעילים מאוד. ומכובדים בקהילה. הם לא טרחו להקים מחסומים, אפילו לא למתוח חבל. הם הסתפקו בקו של צבע סביב זירת הפשע ובעשרה סגני שריף, והקהל שמר על מרחק.

שוטרים הם שוטרים ולא חשוב איפה, חשב קולדר לעצמו. בעולם השבור הם אומרים "אדוני" ומחשמלים בטייזר, בעולם המוזר הם אומרים "האדון" והולמים בהבזק מדרגה נמוכה, אבל מבט השטח שלהם – המבט הזהיר, חסר הרגש והאומדן – המבט הזה זהה בכל מקום. שוטרים מבחינים בכל דבר, ומעטים מהם טיפשים. הוא ביצע די והותר פשעים בשני העולמות כדי לדעת שעדיף לא לזלזל בהם.

סגן השריף נעמד מולו. "אני סגן השריף רודֶוּל. שמך?"
"קולדר מאר."

"ההשמדה של אתרים היסטוריים של אדריאנגליה משעשעת בעיניך, האדון מאר? אולי תרצה לבקר בבית המעצר שלנו

ולהתעשת קצת בתא, כדי שתוכל להסביר לכולנו מה כל כך מצחיק?"

"בשמחה", אמר קולדר. "אבל יכול להיות שלמעסיקים שלי יהיו השגות."
 "ומי המעסיקים שלך?"

קולדר העביר הבזק קסם לאורך עמוד השדרה שלו. בוחק קל אפף את העגיל באוזנו השמאלית. הוא נטף מטה ויצר מעין טיפה שזלגה מהחישוק. הדמעה התבהרה, ורודוול הסתכל על בבואתו שלו במשטח דמוי המראה.

"קולדר מאר, סוכן השירות החשאי של אדריאנגליה." הדמעה נצנצה לרגע ונעלמה. "המראה אסירי תודה על העזרה שלכם, סגן השריף. תודה שאבטחתם עבורי את הזירה."

"אני רוצה לדעת דבר אחד," אמר שריף קמינסקי בקול שקט. "היד מעורבים בזה?"

קולדר הרהר לפני שענה. הוא נזקק לשיתוף פעולה מצידם. זה יקל עליו מאוד, והוא חייב ליצור קשרים עם אנשי החוק "כן."

השריף שקל את התשובה למשך נשימה ארוכה.
 "איך אתם יודעים?" שאל רודוול.

קולדר עבר במחשבתו על האפשרויות העומדות בפניו. הם לא נראו לו כמו טיפוסים שמעוניינים לטפס בסולם הדרגות. הם היו טובים בעבודתם והיו מרוצים מהמקום שנמצאו בו. אם הוא יתנהל ביהירות אריסטוקרטית הם יחבלו במאמצים שלו. גם ידידותיות מופרזת לא תעבוד – העיירה שלהם בסכנה ולא היה להם מצב רוח לבדיחות. האפשרות הטובה ביותר תהיה גישה עניינית של מישהו שבסך הכול עושה את העבודה שלו. קולדר התעכב חצי שנייה נוספת, כאילו הוא שוקל את

חשיבות המידע, ולבסוף הצביע על חתיכת זרוע ציד במרחק כמה צעדים מהם.

שני הגברים הסתכלו בכיוון שאליו הצביע. "זאת חתיכה מגוף של סוכן של היד מסוג פִּינֹור, תמנון. שש עד עשר זרועות ציד, אמפיבי, שוקל בערך מאתיים קילו. לא נעים." הוא קיצץ את סופי המילים בניסיון להעניק לקולו נימה צבאית קלה.

"נתקלת במשהו כזה בעבר?" שאל רודוול. נימת ההתרסה בקולו נרגעה מעט.

קולדר העמיד פנים שהוא מהרהר רגע ואז אחז בשרוול מעיל העור שלו. האבזמים באזור מפרק היד נפתחו והוא הפשיל את השרוול עד המרפק. ארבע צלקות עגולות בגודל מטבע הקיפו את מפרק היד כמו צמיד מחוספס – מתנה מזרוע ציד שנכרכה סביבו. כריות ההצמדה צרבו את עורו, ומיטב הקסם של המראה שעמד לרשותו לא הצליח להסיר את הצלקות. הוא הניח להם לראות אותן ואז כיסה אותן שוב בשרוול. "כן. נתקלתי במשהו כזה." "זה כאב?" שאל רודוול.

"אני לא זוכר," ענה קולדר בכנות. "הייתי עסוק." הוא שמע אנשים אומרים שאי־אפשר להרוג סוכן מסוג פִּינֹור בסכין. אבל אפשר. פשוט צריך להיות נחוש מספיק. השריף בהה בהריסות. "למה הם באו לכאן?"

קולדר הסתכל עליו בפנים חסרות הבעה ובפה קפוז. אסור לו למסור מידע בקלות רבה מדי. קמינסקי לא חיבב אותו ולא בטח בו. אם קולדר ייצור רושם שהוא מסכן את עצמו ומפר את הכללים רק כדי להרגיע את האיש, זה יהיה כבר סיפור אחר. אבל סוכן ענייני וישר לא יפר את הכללים בלי התלבטות רצינית.

אדם חכם אחד, רחוק משם ובעולם אחר, אמר פעם, "תנו לי מנוף ארוך מספיק ונקודת משען ואוכל להזיז את העולם." קמינסקי חשש לשלום העיירה שלו. זה היה רשום בכירור על פניו. הדאגה הזאת היתה המנוף. אם קולדר יפעיל מספיק כוח, הוא יוכל להעביר את השריף לצידו. הדממה ניצחה.

"תראה, הארון מאר, אני יודע שאתה עובר על הכללים," אמר קמינסקי. "אני פשוט צריך לדעת אם האנשים שלי נמצאים בסכנה."

קולדר נשען לאחור על עקביו, נשא מבט לשמיים ונאנח. "זה משהו שאני לא עושה בדרך כלל."

קמינסקי ורודוול התקרבו צעד, כמעט בתיאום. "אף אחד לא ישמע על זה," הבטיח השריף. "אני נשבע."

קולדר שאף שאיפה נוספת. "לפני שמונה שעות, רשויות מצרים המערבית גילו שקבוצת גנבים פרצה לפירמידת פֶתח. הפורצים גנבו מכשיר קסם בעל ערך אסטרטגי גדול. זאת היתה גניבה מוזמנת עבור היד של דוכסות לואיזיאנה. הגנבים חצו את הגבול בשעות הבוקר המוקדמות והגיעו לכאן לפגישה עם הנציגים של היד. היד ידועים לשמצה בכך שהם בוגדים באנשים שהם שוכרים, אז הגנבים בחרו מקום מפגש מוכר ופומבי כאמצעי בטיחות. כמו שאתם רואים, החששות שלהם היו מוצדקים."

"אז אדריאנה לא היתה המטרה?" שאל קמינסקי. "לא, שריף. זה פשוט היה המקום הפומבי הקרוב ביותר. האנשים שלך לא נמצאים בסכנה."

"תודה רבה," אמר קמינסקי בפשטות. "אם העיירה לא היתה המטרה, למה המראה מעורבים?" המצח של רודוול התקמט.

"כי ניסיון החילופים התרחש בשטח שלנו, ומצרים המערבית זקוקה לעזרתנו בהחזרת המכשיר. זה סיוט דיפלומטי. אנחנו חייבים לפתור את זה ומהר, אחרת הם עלולים לקחת את העניינים לידיים. אף אחד לא רוצה שיתרוצצו לנו חמישה טופרי בסתת בממלכה."

סגן השריף החמיץ פנים. אפילו קמינסקי נראה מודאג לרגע. לטופרי בסתת היה מוניטין מסוים.

קמינסקי בחן את ההריסות. "נראה שכל החתיכות האלה היו שייכות לאותו גוף, ולפי מה שאתה אומר זה היה סוכן של היד. אין כאן חלקי גופות אחרים. הגנבים הצליחו לברוח."

קולדר הנהן. "כן. איפשהו בבלגן הזה נמצא הרמז שיגלה לי לאן הם הלכו."

"אני יכול לומר לאנשים שלי שימיינו את ההריסות," אמר קמינסקי. "שישה-עשר סגני שריף. נחלק את המקום לגזרות, נעבוד במשמרות כל הלילה, ועד הבוקר נקטלג בשבילך כל פירור וכל אבן."

קולדר חיך. "אני מעריך את ההצעה, אבל זמננו קצר."
שני הגברים בהו בו. ההצגה מתחילה.

"יש עליך מטבעות, סגן השריף?" שאל קולדר.

רודוול חיטט בכיסו והוציא חופן של כסף קטן. קולדר שלף מכף ידו של האיש חצי כתר כסוף קטן ואחז בו בין אגודל ואצבע. קרני שמש הבוקר הבהקות הוחזרו מהמטבע. "אני מתערב איתך על חצי כתר שאני אלך לשם ואמצא את הרמז החיוני הזה בשלוש הדקות הקרובות."

רודוול העיף מבט במטבע הקטן ובים ההריסות. חיוך קטן עיקל את שפתיו. "התערבנו."

ניצוץ של קסם ניתז כמו ברק מהמטבע אל אצבעותיו

של קולדר והעיר משהו שהתחבא עמוק בתוכו, ממש על סף המודעות. מאגר הקסם המשונה של קולדר התעורר לחיים והתמצק לזרם מתוח ורוטט שעבר מהמטבע אל עמוד השדרה שלו ונשלח מעלה מבעד לגולגולת, ומטה מבעד לכפות רגליו. הזרם פילח אותו, השתלט עליו, וקולדר רעד כמו דג על קרס חכה. זה היה הכישרון המיוחד שלו. אם מישוהו הסכים להתערב איתו, הקסם הטה את הסיכויים לטובתו.

הזרם משך את קולדר, והוא הניח לו לכוון אותו. הקסם הוביל אותו, הנחה כל צעד, כיוון אותו סביב הבורות במדרכה, מעל ערימה של גושי שיש שבורים ומעבר לגוש עץ מבוקע. המטבע משך אותו קדימה. קולדר התכופף. משהו נוצץ החזיר את אור השמש בחלל שמתחת לגוש מתכת מעוקם שהיה פעם מכונת תה. קולדר הושיט אליו יד. קצות אצבעותיו נגעו בזוכית והזרם נעלם.

קולדר שלף ממחטה מכיסו, עטף את אצבעותיו וחילץ בעדינות את החפץ העשוי זכוכית. מבחנה באורך חמישה-עשר סנטימטר שחלקה התחתון עגול ורחב. פיה כהה הכתים את פנים החלק הכדורי. מה יש לנו כאן?
קולדר הסתובב ולקח את החפץ בחזרה אל שני הגברים.
"מה זה?"

"המבחנות האלה נמכרות בחנויות מסוימות." למשל בתחנות דלק באזורים עניים של העולם השבור. "בדרך כלל יש בפנים פרח מלאכותי זול. המכורים קונים אותן, מכניסים לחלק העגול סם זול ומשתמשים בהן כמו מקטרת."
קמינסקי הרים ראש. "תביאו את הגוליו!"

אישה בלונדינית צעירה ששערה קלוע בצמה הדוקה הרחק מפניה מיהרה אליהם, ובידיה מכשיר בהיר עשוי ארד שהזכיר פנס ארוך. היא העיפה מבט במקטרת, לקחה פנקס עור קטן

שהיה קשור לחגורה שלה, תלשה פיסת נייר דקה והסתכלה על קולדר. "תרים את זה, בבקשה!"

הוא הרים את המקטרת. רוב המכשירים של העולם המוזר היו חדשים לו. הוא מעולם לא נתקל במכשיר המסוים הזה.

הבלונדינית הדליקה את הפנס. קרן בוהקת של אור ירוק בהיר פגעה בצינור והדגישה מריחות מלוכלכות, חלקיקי לכלוך, ולבסוף, טביעת אצבע גדולה ויפה על החלק העגול. האישה מיקמה את הנייר בין האור לטביעת האצבע במרחק כשני סנטימטרים מהזכוכית, ולחצה שוב על הפנס. הפנס זמזם. הקצה האחורי שלו התפצל, ולוחות המתכת התרוממו וחשפו שורה של גלגלי שיניים קטנים משובצים אבני חן זעירות. גלגלי השיניים הסתובבו. הפנס השמיע קולות נקישה רמים בקצב מדוד. עם כל נקישה נעשה האור כהה וכחול יותר. קווים דקים נגלו על הנייר, וגם הם הלכו והתכהו. קרן האור נעשתה סגולה כהה וכבתה. האישה הבלונדינית הושיטה לקולדר את פיסת הנייר. טביעת האצבע נראתה היטב במרכזה.

הוא חיך אליה חיוך מסנוור. "תודה רבה, הגבירה."

היא השיבה חיוך. "על לא דבר, הלורד."

אם הוא לא היה חייב ללכת הוא היה מזמין אותה לחלוק איתו ארוחה, והיא היתה מסכימה. קולדר בחן את שמץ החיוך המסתתר בעיניה. היא בהחלט היתה מסכימה, ואז הוא היה משכנע אותה להסכים ללילה משותף, ושניהם היו נהנים מאוד. לרוע המזל זמנו לא היה בידי כרגע.

"אז מה עכשיו?" שאל קמינסקי.

"עכשיו אני אתחיל בציד," ענה קולדר.

כעבור חמש-עשרה דקות הוא סיים עם דברי הנימוסים, לחיצות הידיים והתודות ההרדיות, וסוף-סוף פנה אל הדרקון שלו שהמתין לו בקצה העיירה. מכורים בעולם המוזר לא

משתמשים במקטרות מת'. נראה שהמצרים צודקים. הגנבים הגיעו מהשוליים או מהעולם השבור. כמעט ארבעה חודשים חלפו מאז שביקר בעולמות האלה. חציית הגבול הזאת התבקשה מזמן.

מתוך שלושת האנשים המעורבים בפריצה, ההימור הכי טוב היה הפורץ. אדם בעל כישרון כזה לא יישאר חסר מעש הרבה זמן. איפשהו, איכשהו, האיש השאיר עקבות. כל מה שקולדר צריך לעשות הוא למצוא אותם. הוא ממש רצה לפגוש את הממזר המוכשר.

העץ שנפל עדיין חסם את הדרך. אודרי נאנחה, הרימה את בלם היד והתחילה לעלות בהר. שמי הערב בזקו על היער טפטוף אפור. בקרוב יוני יגיע ואיתו החום ושמי הגביש הכחולים, אבל בינתיים העולם היה רטוב, וכל הצבעים מלבד הירוק העז היו עמומים. המצב בפלורידה היה שונה לגמרי. כדי לעשות את הדרך בעולם המוזר היה עליה לחצות ארבע מדינות, משימה בלתי אפשרית ללא דרקון. במקום זה היא טסה מסיאטל לאורלנדרו. המטוס נחת באיחור, אבל הם הצליחו לבצע את המשימה באותו לילה, וכשהיו בדרכם בחזרה לג'קסונוויל השמש כבר עלתה מבעד לחלון המכונית הגנובה. בהתחלה היא ראתה רק בוהק חיוור של סגול ואדום באופק, ממש מעל המרחבים החלקים של האוקיינוס הכסוף, ואז, פתאום, פרחה על פני השמיים זריחה בצבעי ורוד וכתום וצהוב, במהומת צבעים מדהימה. אם היא היתה מלווה בצליל הוא היה מחריש את האוזניים של כל אדם על הכביש.

אודרי נאנחה. היא היתה רוצה להישאר שם יותר זמן, אבל השכל הישר ניצח. כל רגע שהעבירה בפלורידה העמיד אותה בסכנה. וחוץ מזה, לפגוש את אלכס שוב היה כמו לתלוש

גלד מעל פצע. הוא לא השתנה, אפילו לא קצת. אותו גיחוך יחיר, אותן עיניים חלולות, אותו בוז מסומם כלפי כל דבר וכל אחד. היא השאירה את אבא – לא, את שיימוס, כיוון שקשה לומר שהוא תפקד כאבא בשלב הזה – ואת אלכס למזימותיהם ועלתה על המטוס הזמין הראשון מג'קסוןוויל. היתה לה חניית ביניים של שש שעות באטלנטה, כמו לכולם. היא היתה די בטוחה שגם אם היא תמות בדרום, בכל זאת תהיה לה חניית ביניים באטלנטה בדרך לעולם הבא. בכל אופן, כמעט חמש-עשרה שעות אחר כך היא הגיעה סוף-סוף הביתה.

הפירמידה היתה חתיכת אתגר. מנעולים מסובכים לא היו בעיה עבורה, אבל לשלוש מהדלתות היו בריחים כבדים. ולהרים בריח בקסם זו משימה קשה. שלוש הדלתות המשורינות כמעט רוקנו אותה, אבל היא עשתה את זה. הסיפור נגמר, וזהו היום הראשון של שארית חייה. חייה החופשיים.

אודרי עברה את העץ שנפל, חצתה את השטח הפתוח ודפקה על דלת הבית של ננס. קול נהמה צרוד ענה לה. "יבוא!" אודרי ניסתה את ידית הדלת. שוב נעולה. מבחן קטן, הא? היא הצמידה כף יד לחור המנעול והדלת השמיעה קול נקישה. אודרי פתחה את הדלת, ניגבה את הרגליים על השטיחון ונכנסה. ננס ישב בכיסא שלו. הגבות הסבוכות התכווצו כשהתקרבה. אודרי התיישבה מולו, הכניסה יד לתיק והוציאה בקבוק של הבירה הכהה המחוזקת האהובה עליו. היא הניחה את הבקבוק על השולחן.

"תודה שהאכלת את לינג כשלא הייתי."

"אין בעיה. הספיקה לה כוס של אוכל חתולים." ננס משך בכתפיו הענקיות. "היצורה הקטנה שונאת אותי, את יודעת."
"לא, היא סתם זהירה. החיים לא היו טובים אליה," אמרה אודרי.

"למי כן?" ננס תפס את צוואר הבקבוק וסובב אותו הלוך ושוב. "חתיכת כישרון יש לך."
 "הוא לא מזיק." לאן הוא חותר? אם בסוף השיחה הזאת ממתינה הצעת עבודה, היא תדחה אותה.
 "הכישרון שלך קשור איכשהו לעסק הדחוף שבשבילו נסעת?"

אודרי הנהנה.

"חשבתי שיש לך עבודה חוקית בעולם השבור."
 "כן. זה היה קטע חד־פעמי. למען המשפחה."
 "המשפחה, הא?" ננס השמיע נחרה זועפת. "אני הכרתי את אבא שלך."
 "הוא הזכיר אותך."

ננס בחן את בקבוק הבירה. "מה הוא אמר?"
 "זה היה לפני כמה שנים. הוא אמר שאתה יודע כל מה שיש לדעת על השוליים בצד הזה. הוא לא מחבב אותך במיוחד. הוא חושב שקשה לעבוד עליך."
 "טוב, גם אני לא מת עליו." ננס עיקם את הפרצוף. "את רואה את כל זה?" הוא הניף יד לעבר המדפים. "יותר ממאה שנה של החלטות נכונות."

זה לא הפתיע אותה. ננס נראה בן שישים בערך, אבל רבים מבני השוליים חיים שנים ארוכות. מאתיים שנה אינן בלתי סבירות, ולאור רמת ההיכרות של ננס עם השוליים בצד של האוקיינוס השקט, לא סביר שנכנס לעסק לפני שנים ספורות.

"התמקחתי על כל פריט כאן, ואני יודע שאני יכול למכור אותו ברווח. הסוללות האלה עלו לי תשעה דולרים ותשעים ושמונה סנט. אני מוכר אותן בשלושה דולרים לאחת. רווח של חמישים דולר ושני סנט. אני לא מכריח אנשים טיפשים לשלם

שלושה דולרים על סוללת AA. אני רק מספק הזדמנות, והם קונים כי הם עצלנים מדי בשביל לנסוע עשרה קילומטרים לחנות, או שאין להם דלק, או שאין להם כסף אבל יש להם משהו להחליף בתמורה. למה שאקח מהם פחות רק כי הם לא מרוויחים מספיק כדי לקנות גם אוכל לילדים שלהם וגם דלק? זה עסק, צריך לבנות אותו שלב אחרי שלב, ולא לוותר על מה שיש לך. אבא שלך לא מצליח להכניס את זה לראש הקשה שלו. הוא רוצה הרבה כסף ומייד, וכשהוא משיג אותו הוא מבזבז הכול כי הוא טיפש מדי ולא מסוגל להתאפק. את עמדת לרשותו עם המתת שלך, ובכל זאת אין לו גרוש על התחת."

"לא מתוכחת." הילדות בבית קלהן היתה תמיד או משתה או רעב. יום אחד סטייק, למחרת פסטה בתוספת גבינה דמיונית.

ננס רכן קדימה ודקר את השולחן באצבעו. "אני לא נוהג לחלק עצות. אני נוהג להרוויח כסף. אז תקשיבי לי טוב כי אני אגיד את זה רק פעם אחת. את בחורה נחמדה. לא נשארו הרבה כאלה. אתן מין נכחד. אבא שלך מביא רק צרות. הוא חרא אנוכי וזה סיפור גמור – הוא לא ישתנה בשביל אף אחד." ננס הזיז את ידו בתנועת חיתוך. "הוא יגרור אותך אל הבלגן ואז יברח בכיוון ההפוך. הולך לך טוב עכשיו: יש לך בית, יש לך עבודה טובה ואת אדם עצמאי. אל תתני לו להרוס לך את זה."

אודרי קמה. "אני לא אתן לו. זאת היתה הפעם האחרונה."

"זה מה שכולם אומרים."

היא חייכה אליו. "כן, אבל אני מתכוונת לזה. אני לעולם לא אעשה עוד ג'וב בשביל שיימוס קלהן."

"כדאי מאוד שלא."

הו, היא תדאג שלא. היא בהחלט תדאג שלא. אם מישוהו ממשפחת קלהן יופיע שוב על הדשא שלה, היא תצא אליו עם רובה בידיים. אם היא תרגיש נדיבה באותו יום הוא יזכה ביריית אזהרה, אבל הסיכוי שזה יקרה לא גבוה.

2

ג'ק החזיר את הסכין לנדן, קשר את הארנבת למקל והשעין את המקל על כתפו. הוא לא רצה שהבשר ייגע בתלבושת האחידה שלו. זה עלול ללכלך את הטרף.

הוא צעד לאורך שביל היער. זאת היתה ארנבת מוצלחת. בלי חרקים. בלי מחלות – לכל האיברים הפנימיים היה הריח הנכון. הוא הרג אותה במהירות, שבר לה את המפרקת בעזרת הניבים שלו. זאת הדרך הכי טובה, כי הארנבת לא סובלת והבשר לא מזדהם. אחרי ההרג ג'ק שינה צורה בחזרה לבן אדם, שטף את הארנבת בנחל, פשט את העור וניקה לה את הקרביים כמו שצריך.

הוא תמיד מביא איתו מתנה כשהוא בא לבקר את ויליאם. זאת המאורה של ויליאם, והוא לא חייב להכניס את ג'ק. הנימוס מחייב להביא מתנה.

ג'ק עיקם את הפרצוף. לדברי אחותו רוז הוא לא מוצלח בנימוסים. אבל לויליאם אף פעם לא היתה בעיה איתו. שניהם משני־צורה, ודברים מסוימים לא נאמרו במפורש אבל היו מובנים: להביא מתנה, לא לחשוף שיניים, לא ללטוש מבט בסריס יותר מדי זמן. לא שהוא היה מעוניין בסריס. היא פשוט

אשתו של ויליאם, וכשג'ק ניסה להסביר דברים היא הבינה. כשהוא ניסה להסביר דברים לאחותו הוא חטף על הראש. וזאת בדיוק היתה הבעיה.

היער של סוף הקיץ רחש חיים סביבו. סנאים זעירים רדפו זה אחרי זה בין הענפים וצפצפו בזעם בגלל עלבון כלשהו. עכברי יער מיהרו בין שורשי אלונים ענקיים של העולם המוזר. פרפרים ריחפו ברוח כמו עלי כותרת ססגוניים. ג'ק נולד בשוליים אבל אהב את היערות של העולם המוזר. הם היו עתיקים ורבי-עוצמה ומלאים בסודות קסם. הוא כן התגעגע לצידי ביערות השוליים – להתגנב על כפות רכות לאורך ענפי עץ ענקי, להריח את הטחב ולצוד יצורי שוליים בשעת דמדומים. זאת היתה הפעם האחרונה שהרגיש באמת חופשי. פרפר צהוב קטן ריחף על פניו, ועלה וירד על זרמי אוויר מעל ראשו. ג'ק עצר, שום תנועה. מעלה-מטה, כנפיים בצבע צהוב עז. עלייה, ירידה, עלייה...

ג'ק קפץ באוויר וחבט בפרפר בידו. הא! תפסתי אותך. הוא פתח את אצבעותיו בזהירות. הפרפר זחל לאורך כף היד ורפרף בכנפיו הצהובות כלימון. הוא טיפס במעלה היד עד האגודל, פרש כנפיים, ואז התעופף משם והותיר אבקה צהובה קלושה על עורו של ג'ק. ג'ק צפה בו מתרחק בתחושת כמיהה משונה. לא שהוא רצה להיות פרפר. פרפרים לא יודעים לצוד, לא יודעים לדבר, והחיים שלהם קצרים. אבל פרפרים יכולים לעופף להם ללא דאגות. הם לא צריכים לחשוש שישלחו אותם לבתי ספר שהם בתי כלא צבאיים.

ג'ק נאנח, רחרח את שרידי האבקה על כף ידו – היה לה ריח יבש ופרחוני – והמשיך בדרכו.

לפני ארבע שנים, הוא, ג'ורג' ורוז חיו יחד בשוליים, רצועה

צרה בין העולם השבור שאין בו קסם והעולם המוזר שיש בו יותר מדי קסם. הם גרו בבית ישן. הם היו עניים. ממש עניים. הוא בכלל לא הבין שהם עניים כל כך עד שהגיעו לעולם המוזר. אימא שלהם מתה. ג'ק לא כל כך זכר אותה, מלבד ריח קלוש. הוא הריח פעם משהו דומה בכושם של נערה בנשף, והניחוח פער בתוכו בור גדול. הוא היה מוכרח לעזוב באותו רגע ולכן קפץ ממרפסת הקומה העליונה אל העצים, וכשחזר בבוקר הוא נשלח לחדר העבודה של דקלן ונדרש להסביר את מעשיו. אחרי שאימא שלהם מתה, אבא שלהם ברח. ג'ק זכר אותו רק במעורפל, מין דבר מטושטש בצורת אדם. אבל הוא זכר את הקול שלו, קול צרוד ומצחיק. אבא שלהם יצא לחפש אוצר ומעולם לא חזר. אז היו רק הוא, רוז, ג'ורג' וסבתא. רוז עבדה בלי הפסקה. הוא וג'ורג' נאלצו ללמוד בבית ספר בעולם השבור. ג'ורג' הלך וגסס באיטיות כי הוא לא היה מסוגל להרפות מדברים. בכל פעם שג'ורג' מצא משהו שמת – ציפור, גור חתולים, את סבא שלו – הוא החזיר אותו לחיים, אבל המאמץ לשמר אותם במצב הזה שאב את כוח החיים שלו. ממש לפני שהם עברו לעולם המוזר, ג'ורג' החזיר לחיים כל כך הרבה דברים שהוא היה חולה כל הזמן.

ג'ק נאנח. אנשים הציקו לג'ורג', אבל ג'ק תמיד נלחם למענו. זה היה התפקיד שלו. הוא הגן על ג'ורג' ורוז. הוא משנה צורה, טורף, והוא חזק ומהיר יותר מאנשים אחרים, גם בעולם השבור ונטול הקסם.

ואז דקלן הגיע מהעולם המוזר. הוא היה גדול וחזק, ולבש שריון ונשא חרבות, והוא פוצץ בתים בהבזק חזק שהיה כמו ברק לבן. דקלן רצה את רוז. הוא טיפל בבעיה של ג'ורג', הביס את המפלצות, הגן על כולם, ואז רוז התאהבה בו והם עברו לעולם המוזר.

סבתא לא רצתה לעזוב איתם. היא הגיעה לביקור בכל קיץ, אז זה לא היה לגמרי נורא. בעולם המוזר משני-צורה לא גרים עם אנשים רגילים. בדרך כלל ההורים שלהם מסרו אותם לרשות המדינה, והם נשלחו אל האקדמיה הצבאית הוק. ויליאם נשלח לשם כשהיה ילד. הוא אמר שזה כמו בית כלא: בלי צעצועים, בלי ספרים; רק שבע מערכות בגדים, מגבת, מברשת שיניים ומברשת שיער. משני-צורה גרו בחדרים קטנים וסטריליים. אלה היו חיים של לימודים ואימונים בלתי פוסקים, שנועדו להפוך אותם לחיילים מושלמים. ג'ק קרא על זה כתבה פעם – היה כתוב שם שילדים משני-צורה לא מסוגלים להבין איך אנשים רגילים מתקשרים. עדיף להם לחיות ב"סביבה נשלטת דלה בגירויים".

אין דבר גרוע יותר מאקדמיית הוק. ג'ק הרגיש לחץ משונה כגב ומשך בכתפיים כדי להיפטר ממנו. רוז ודקלן אמרו לו שניהם שהוא לעולם לא יישלח לשם. אבל ככל שהתבגר ככה הוא פישל יותר.

אתמול בלילה דקלן הושיב אותו ואמר לו שהם לא יכולים להמשיך ככה. חייבים לעשות שינויים. הוא לא אמר שום דבר על הוק, אבל ג'ק קרא בין השורות. הוא לא תינוק. ויליאם היה תקוותו היחידה. ויליאם הוא החבר הכי טוב של דקלן. אם מישהו מסוגל לצאת להגנתו של ג'ק, זה הוא. הוא חייב לגרום לויליאם להבין מה המצב לפני שיהיה מאוחר מדי.

הבית של ויליאם ניצב באמצע מדשאה גדולה, מוקפת עצי מילה ואלון עתיקים. הבית הגדול בן שלוש הקומות ועליית הגג היה בנוי כולו מאבן חומה ומכוסה בגג רעפי חרס ירוקים.

ארבעה מגדלים עגולים בגובה שתי קומות ניצבו בפינות הבית. בקומה השנייה של כל מגדל היתה מרפסת עגולה מוקפת במעקה אבן. הבית השני שלהם היה עוד יותר גדול, בית אחוזה בגודל הבית של דקלן ורוז, אבל ויליאם וסריס שנאו אותו. ולמרות זאת הם ביקרו שם מדי פעם כי הבריכה היתה גדולה יותר.

ג'ק יצא מקו העצים, חצה את המדשאה ונעמד מול קשת הכניסה כדי לתת לויליאם הזדמנות להבחין בריח שלו. דקה, שתיים... זה יספיק.

הוא ניגש לדלת הכניסה המקושתת. היא נפתחה פנימה למגע אצבעותיו והוא נכנס אל חלל הכניסה העשוי אבן. הדלת נטרקה מאחוריו והחשיכה בלעה אותו בפיה השחור. ג'ק השתופף והניח לעיניו להסתגל לחושך.

ויליאם היה מסוגל להרוג כל פולש בזמן שעמד שם ומצמץ כמו ינשוף. כשיהיה לג'ק בית משלו, תהיה בו כניסה בדיוק כמו זאת.

האישונים של ג'ק לכדו את האור הקלוש ואת נצנוץ התיל הממעיך המתוח לרוחב החלל בדיוק בגובה הקרסול, מוכן להכשיל תוקף שאינו מבחין בדבר. ג'ק צעד מעל התיל, עבר בדלת הבאה ויצא אל החצר הפנימית. אור היום העז הלם בעיניו. ג'ק מצמץ עד שראה משמאלו בריכה כחולה מוקפת שביל אבן. ערוגות פרחים מעוקלות הקיפו את השביל משני צדדיו, ועלי הכותרת העדינים בצהוב ובכחול לכדו את אור השמש. הנחיריים של ג'ק הבחינו בריח עשן עצים. סריס מבשלת.

ג'ק צעד לאורך השביל עד אחורי הבית, ואז פסע מבעד לדלת צדדית ונכנס אל המטבח רחב הידיים. השולחן הכבד הענקי תפס את רוב שטח החדר. ויליאם התרווח על כיסא

גדול בקצה האחר של השולחן, וסריס עמדה מול השיש במרחק נגיעה ממנו. בדומה לדקלן גם ויליאם היה גבוה, אבל בניגוד לבעלה הבלונדיני והשרירי של רוז, ויליאם שחור השיער היה רזה וקשוח. המבטים שלהם נפגשו והעיניים של ויליאם הבזיקו פעם אחת בצהוב. רק אזהרה ידידותית. ג'ק הסתכל על הרצפה לשנייה כדי להבהיר לו שהוא לא מערער על סמכותו.

כשהרים מבט סריס חייכה אליו. היא היתה נמוכה ושזופה, ושערה הכהה הארוך נפל על הסינר הכחול שלבשה. "ארנבת! זה בשבילנו?"

ג'ק הנהן והושיט לה את הארנבת. סריס לקחה אותה. "זה מושלם, ג'ק. בדיוק בזמן. וניקית אותה כל כך יפה."
ג'ק חייך חיוך רחב. הארנבת מוצאת חן בעיניה.
"בוא, שב." ויליאם דחף לעברו ספל תה אדריאנגלי. ג'ק חטף את הספל והתיישב בכיסא הקרוב ביותר. סריס הניחה מחבת על הכירה, זרקה פנימה בייקון קצוץ והתחילה לקלף בצל.

"מה נשמע?" שאל ויליאם.

"בסדר." ג'ק שמר על קול חסר הבעה. הוא יצטרך להיזהר מאוד בשיחה הזאת.

"איך בבית הספר?" שאלה סריס בעודה קוצצת את הבצל.

"בסדר."

ויליאם וסריס החליפו מבט.

"ואיך באמת בבית הספר?" שאל ויליאם.

ג'ק נעץ מבט בשולחן. הוא סיים שבוע ראשון בשנת הלימודים הראשונה שלו בקולג' המלכותי. זה היה סיפור רציני. הקולג' עלה הרבה כסף ולימדו שם המורים הטובים

ביותר, וג'ק היה צריך לעבור הרבה בחינות כדי להתקבל. ג'ורג' לומד שם כבר שנתיים ואוהב את המקום. אם מישהו אחר היה שואל, ג'ק היה אומר שבית הספר בסדר. רוז ודקלן שילמו עליו והוא לא רצה להיות כפוי טובה. אבל זה היה הבית של ויליאם, אז הוא לא חייב לשקר.

"מוזר שם."

"מוזר טוב או מוזר רע?" סריס הוסיפה למחבת בצל ושום. הריח משך את ג'ק. הוא ליקק שפתיים. סריס חתכה את הארנבת לחתיכות בגודל ביס והוסיפה את הבשר למחבת.

ממממ, ריח טוב.

"מוזר משונה," הוא אמר. "אנשים לא מדברים איתי, וזה בסדר, ככה גם אני לא צריך לדבר איתם. אבל הם מדברים עליי מאחורי הגב כל הזמן. הבנות הכי גרועות. הן עומדות יחד ולוחשות דברים, וכשאני מנסה להיות נחמד ולדבר איתן הן נעשות מוזרות. הן קוראות לי 'אחיו של הנסיך המקולל'."

ויליאם הזדקף. "מה?"

"הן קוראות לג'ורג' 'הנסיך המקולל' כי הוא יודע להחיות מתים. ואני אחיו."

סריס נאנחה וערבבה את הבשר. "בנות בגילך הן מוזרות. אני יודעת, הייתי כזאת בעצמי. המבוגרים מצפים מהן שיהיו להן התאהבויות קטנות, והן מרגישות די מחויבות למלא את הציפייה הזאת כי זה מה שנשים מבוגרות עושות, אבל האמת שהן עדיין ילדות ואין להן מושג איך לעשות את זה. בנים הם תעלומה בשבילן. תשאל את לארק. היא תגיד לך."

לארק היא אחותה הקטנה של סריס. ג'ק השפיל מבט לשולחן שוב. "לארק ואני כבר לא חברים."

סריס הפסיקה לערבב את הארנבת במחבת. "ממת?"

"מלפני שבועיים."

"מה קרה?" שאל ויליאם. "עשית משהו?"

ג'ק נענע את ראשו. "היא אמרה שהיא ואני יותר מדי דומים. היא אמרה שאני פראי ושהיא פראית, ושכשאנחנו יחד אנחנו משתגעים. היא אומרת שהיא לא כועסת עליי אבל היא כבר לא יוצאת איתי לצוד ביער. עכשיו היא מסתובבת עם ג'ורג'. היא אומרת שהוא מתורבת."

הוא אפילו לא ידע מה זה אומר לעזאזל. יום אחד לארק היתה שם; יום אחר כך כבר לא. זה הרגיז אותו והעציב אותו, והוא היה מבולבל מכדי לעשות משהו בעניין. ויליאם נעץ בו את עיני הזאב שלו. "לארק שבורה בראש."

"פגועה," אמרה סריס ופלדה בקולה.

"פגועה," חזר אחריה ויליאם. "מצטער. שמעת על סוחרי עבדים?"

ג'ק הנהן. פעם הם הגיעו לבית שלהם בשוליים וניסו לחטוף את רוז. הקסם של אחותו היה הכי חזק בשוליים. ההבזק שלה לבן טהור, והיא ממשיכה להתאמן עליו לפחות שעה כל יום. הקסם עשה אותה יקרת ערך.

"סוחרי עבדים חטפו את לארק," אמר לו ויליאם. "הם שמו אותה בבור באדמה. אחד מהם נכנס לבור ופגע בה מינית." ג'ק חשף שיניים. "מה?"

"היא הרגה אותו בקסם שלה," אמרה סריס. הפנים שלה נראו מכווצות, כאילו היא מתאמצת להישאר רגועה. "הם הפסיקו לתת לה אוכל. היא היתה בבור עם הגופה שלו במשך יותר משבוע. היא לא ידעה כמה זמן היא תישאר שם ומתי נמצא אותה."

שניהם הסתכלו עליו. זה היה קטע של מבוגרים או של בני אדם, והוא לא הבין אותו, אז הוא פשוט חיכה.

"יכול להיות שהיא אכלה את סוחר העבדים," אמר ויליאם.

ג'ק הנהן. זה היה טרף הוגן. מגעיל, אבל אם הוא היה תקוע בכור באדמה במשך שבוע, מוקף אויבים, יכול להיות שגם הוא היה אוכל בשר אדם.

"זה שונה אצל אנשים שהם לא משני-צורה," אמר ויליאם. "זה גורם להם נזק."

"למה? יש בבשר רעל?"

"לא נזק כזה," אמרה סריס. "בגלל מה שלארק עשתה, היא חושבת שהיא מפלצת נוראית. היא קצת שונאת את עצמה, ומנסה לשכוח את זה. שמת לב שלאחרונה היא תמיד לובשת שמלות יפות, והשיער שלה תמיד מוברש?"

הוא שם לב. הוא גם שם לב שהיא כבר לא מוכנה ללכת איתו ליער. פעם היה להם ממש כיף. הם היו צדים ומסתובבים יחד. עכשיו היא רוצה לשבת במרפסת ולשתות תה עם רוז.

"היא רוצה להרגיש נורמלית," אמרה לו סריס. "היא רוצה לשכוח את הכיעור אז היא דואגת שהכול סביבה יהיה יפה." "ואני מכוער," אמר ג'ק.

סריס כיסתה את פניה בידה. "אוי."

"אתה לא מכוער," אמר ויליאם. "אתה אליים. אתה אוהב לצוד ולהרוג, והיא לא מסוגלת להתמודד עם הדם כרגע. תן לה לעבד את זה בעצמה. כשהיא תרגיש מוכנה היא תמצא אותך."

"בנות פשוט לא אוהבות אותי," אמר ג'ק. "הן מעדיפות את ג'ורג'."

"הבנות בבית הספר אוהבות את ג'ורג' כי הוא לא מסוכן," אמרה סריס. "לג'ורג' יש נימוסים מושלמים, הוא רגוע,

והן יודעות שלא יקרה כלום אם הן יישארו איתו לבד. אל תנסה להיות ג'ורג'. הבנות שאוהבות אותו לא מתאימות לך. אתה צריך לחפש את הבנות שנמשכות לנער עם צד אפל ומסוכן."

"אין לי צד אפל," אמר ג'ק.

"בטח שיש לך. בגיל שלך זה הכול עניין של התפקיד שאתה משחק. כשוויליאם ואני עובדים בשביל המראה, הרבה פעמים אנחנו צריכים להפוך לאנשים אחרים. אנחנו צריכים ללבוש תחפושת ולמלא את התפקיד."

"אבל אני לא רוצה להיות מישהו אחר."

"זה לא מה שהצעת." סריס נאנחה. "תראה את ג'ורג', לדוגמא. הוא לובש את התחפושת שלו, הולך לבית הספר ומשחק את תפקיד הנסיך הקודר."

"המקולל," תיקן אותה ג'ק.

"המקולל. אבל בבית הוא מתנהג כרגיל, נכון?"

ג'ק הרהר בשאלה. נכון, ג'ורג' התנהג קצת מוזר בבית הספר. הוא כמעט לא צחק, ולפעמים עמד ליד החלון ובהה באופק בהבעה עצובה בזמן שחבורה של בנות הסתודדה עליו לא רחוק משם.

"כן," אמר ג'ק. "אני מבין."

"אתה פשוט צריך למצוא את התפקיד שלך. ג'ורג' הוא הנסיך המקולל, ואולי לך יהיה טוב יותר בתפקיד המתבודד האפל המסתורי."

וויליאם בהה באשתו. "הקדשת לזה הרבה יותר מדי מחשבה."

סריס נופפה בידה לעברו. "שקט. ג'ק, תראה, זה פשוט מאוד. אתה צריך להתבודד ולהיראות נונשלנטי."

ג'ק מצמץ. "מה?"

"ויליאם עושה נונשלנטי ממש טוב." סריס הסתובבה אל ויליאם. "תעשה בשבילי נונשלנטי."
ויליאם נאנח והסתכל על ג'ק. לא היה במבט שלו משהו מיוחד. סתם אדישות.

"אז אני צריך להיראות משועמם?"
"אתה צריך להיראות כאילו לא אכפת לך. כאילו היית מעדיף להיות במקום אחר."
"אני באמת מעדיף להיות במקום אחר! הייתי מעדיף להיות בכל מקום, רק לא שם."

"אז זה לא אמור להיות קשה. אל תספר להם על עצמך. תנסה לא להתלהב מדברים אם רואים אותך. אם מישהו ינסה לריב איתך תמשוך בכתפיים ותמשיך ללכת. אם הוא יתעקש, תקרע לו את הצורה. ומדי פעם תהיה עצמך ותעשה מעשה טוב כלשהו, כמו שאתה עושה בדרך כלל. אתה יכול למשל לעזור לילד קטן ממך. אם מישהו ישאל אותך למה עשית את זה, תיראה נונשלנטי ותגיד שהם לא יכולים להבין, ושיש בך דברים שעדיף להם לא לדעת. בנות ימותו על זה."

ג'ק הביט בויליאם בבקשת אישור. ויליאם משך בכתפיו ונראה נונשלנטי.

"תנסה את זה," אמרה סריס. "ג'ק, אתה חייב ללכת לבית הספר. תאמין לי, לא תוכל לעשות שום דבר בעולם המוזר בלי תעודת סיום של תואר שלישי לפחות."

ג'ק בהה זמן-מה בשולחן. "נונשלנטי לא יעבוד על רוז או דקלן," אמר.

"מה קרה?" ויליאם רכן לעברו ונעץ בג'ק את מבט הזאב שלו. זה היה מבט קשוח וחסר רחמים שריתק את ג'ק למקומו כמו סכין. אם הוא היה פוגש ביער זאב, והזאב היה מסתכל

עליו ככה, ג'ק היה סומר ונוהם. ואם זה לא היה עובד הוא היה בורח כמה שיותר מהר.

"היה נשף", אמר ג'ק וניסה לשוות לקולו נימה חדגונית ככל האפשר. "או משתה. מהאירועים האלה שדקלן עורך בגלל התפקיד שלו כמרשל. הרבה אנשים באו. אני הסתובבתי בחדר. הם אף פעם לא שמים לב אליי כי אני שקט. אנשים עמדו ואכלו שרימפס וסרטנים כאלה על טוסט. התקרבתי אליהם מאחורה. הם דיברו על רוז. איש מבוגר אחד שאל אותם למה נראה להם שדקלן היה חייב ללכת לשוליים להשיג לעצמו זונה במקום לבחור כאן את מי שמתחשק לו."

הקול שלו הלך והתחזק. ג'ק ידע שהוא צריך להישאר רגוע, אבל הזעם שהרגיש באותו לילה ניצת שוב בתוכו, כמו בעל חיים שהתעורר וגילה שהוא כלוא. הוא זכר כל מילה וכל צליל מהשיחה ההיא. ויליאם הסביר לו פעם שזה אופייני למשני-צורה, והזיכרון המושלם שלו דרבן אותו עכשיו.

"ואז האישה בכחול שעמדה משמאלו אמרה שאולי משהו לא בסדר עם דקלן מבחינה גופנית. שהוא היה חייב לבחור אישה שתהיה תלויה בו לחלוטין כדי להיות בטוח שהיא לא תדבר."

הכעס שרט אותו מבפנים, ניסה לפרוץ מתוכו ולהימלט. העור בין מפרקי אצבעותיו גירד מרוב להיטות להניח לטפרים לצאת.

"והאישה השנייה, בצהוב, אמרה שהוא בדיוק כמו אימא שלו, שהיתה אישה מהשוליים עם מוניטין מפוקפק. והאיש אמר שצריך להיות טיפש כדי להיות עם אישה שמביאה איתה שני בני תערובת קטנים, ושבתחילה יש משהו מרשים במיוחד בשירותים שהיא מספקת בחדר המיטות אם דקלן משאיר אותה בסביבה. ואז אני אמרתי..."

הקול שלו נשבר לנהמה עמוקה, צרודה. הזעם פרץ מתוכו והקים אותו מהכיסא. הוא ידע שהעיניים שלו זוהרות, ולא היה לו אכפת. "אמרתי שבני השוליים דואגים לעצמם ולא נכנסים לבתים של אחרים בחיפוש נדבות ומעליכים את האנשים שמאכילים אותם, כמו קרציות שמנות שמוצצות דם מהפונדקאי שלהן ומתלוננות שהטעם של הדם שהן גונבות לא טוב. אמרתי, אתם חושבים שאחותי היא זונה מהשוליים? אז אל תבואו לכאן לאכול את האוכל שלה."

"אוי, ג'ק," לחשה סריס.

"כולם היו המומים." ג'ק צעד הלוך ושוב ונהם. השיער על זרועותיו סמר. הוא זכר את הריח של האיש, ריח עז וחד, את הפרצוף שלו, את הקול שלו. "רציתי להרוג אותו. הם היו צריכים לתת לי להרוג אותו! הייתי שובר לו את המפרקת עם השיניים!"

"מה קרה אחר כך?" שאלה סריס.

"נהיה לדקלן מבט מטורף בעיניים, והוא אמר, 'או שהילד משקר, והוא אף פעם לא משקר, או שהעלבתם את אשתי.' והאיש אמר, 'בבית שלנו אנחנו קושרים את החיות לפני שהאורחים מגיעים. אולי כדאי שגם אתה תעשה את זה.' ודקלן אמר, 'תעזוב עכשיו או שאני אזרוק אותך מכאן.' והאיש אמר, 'זה היה איום?' ודקלן אמר, 'אתה רוצה שזה יהיה?' והאיש אמר, 'אם אתה מתעקש,' והניח יד על החרב שלו. ואז רוז הבזיקה. ההבזק הקיף אותה בספירלות כמו ברק לבן, והעיניים שלה זהרו בלבן, והיא אמרה, 'מספיק! לך מכאן לפני שאני אקרע אותך ואת המשפחה שלך לגזרים.'"

ג'ק המשיך לצעוד הלוך ושוב. "ואז המשתה נגמר, ושלחו אותי לחדר העבודה של דקלן. הוא ממש כעס. אמרתי לו, 'הגנתי על המשפחה שלי! הוא איש רע.' דקלן אמר שהוא יודע

שהאיש הזה רע. שאלתי אותו למה הוא הזמין אותי, ודקלן אמר שהוא רצה לראות מי מיודד עם האיש הזה כדי לדעת ממי להיזהר, ושאני פחות או יותר דקרתי את התוכנית הזאת בלב. הוא אמר שהוא לא מצפה ממני להיות מושלם, אבל אי-אפשר שבכל פעם שאני מראה את הפרצוף שלי בציבור יקרה אסון. הוא אמר שזה מעורר בעיות בינו לבין רוז, ושהוא לא רוצה בעיות כאלה, אז אנחנו לא יכולים להמשיך ככה, ומשהו חייב להשתנות. הוא גם אמר שאני צריך יותר פיקוח ושאני לא משאיר לו ברירות. ואז הוא אמר לי שאני יכול ללכת. "ג'ק נשם נשימה עמוקה. "אני יודע מה זה אומר. הוא לא חייב להגיד את זה. הוא שולח אותי לאקדמיית הוק! לפיקוח!" "שב!" נבח ויליאם ועיניו זהרו בירוק.

ג'ק התיישב בכבודות על הרצפה וסתם את הפה. "החיה שבתוכך, חיית הפרא. היא השתלטה עליך אי-

פעם?"

ג'ק נענע את ראשו.

"ראית פעם אדום?"

ג'ק הנהן.

ויליאם העיף מבט בסריס. "הוא חייב לרטש ובקרוב, ואין לנו זמן. הפעם הראשונה היא הכי קשה." הוא הסתובב בחזרה אל ג'ק. "תקשיב לי. יש לנו חיית פרא בתוכנו. חיית הפרא ישנה במאורה עמוק בפנים. כשאתה כועס, או מודאג, או נלהב, חיית הפרא מתעוררת, ואם תאפשר לה היא תפרוץ החוצה. כשחיית הפרא משתלטת עליך אתה שוכח מהכללים. אם זה יקרה אי-פעם אתה תהרוג בטירוף, ולא תפסיק עד שתמות או שתתיש את עצמך לגמרי. חיית הפרא תיקח אותך למקום שאין בו אלים. זה נקרא ריטוש. זה קורה לכולנו מדי פעם. יש דרך נכונה לרטש ודרך לא נכונה. לרטש באמצע

ארוחת ערב מלאה אזרחים זאת הדרך הלא־נכונה. אתה מבין?"

ג'ק הנהן. "כן."

"אתה חייב לשלוט בחיית הפרא עד שאתה ואני נמצא דרך לשחרר אותה בצורה בטוחה."
"איך?" שאל ג'ק.

"אמרתי לך, חיית הפרא ישנה במאורה שלה. כשאתה רואה אדום, זה סימן שהיא עומדת לברוח. אתה צריך להדוף אותה בחזרה למאורה שלה ולדאוג שהיא תישאר שם. אם האדום ישחיר, אתה תיעלם. אל תיתן לה לגרור אותך למטה, ג'ק. אתה מבין אותי?"
ג'ק הנהן שוב.

"דבר שני, דקלן לא ישלח אותך לאקדמיית הוק. הוא לא כזה. וגם אם הוא היה רוצה לשלוח אותך, סביר להניח שלא היו מקבלים אותך. אתה מבוגר מדי. לא היית שורד שם – הם היו צריכים לשבור אותך לגמרי, והיית הופך לחייל גרוע שאין בו שום תועלת מבחינתם."

כן, בטח. הם היו לוקחים אותו אם דקלן היה מבקש, אבל נראה שזה לא הזמן המתאים להזכיר את זה.

"אבל יכול להיות שטירת קמרין היא לא המקום הכי מתאים עבורך בשנים הקרובות, ולא משנה כמה דקלן ורוז אוהבים אותך. הבית שלהם הוא הבית של המרשל. סריס ואני עוזבים מחר בבוקר. אנחנו יוצאים למשימה עבור המראה. כשנחזור אני אדבר על זה עם דקלן."

ההצהרה התרסקה על ג'ק כמלוא גודלה. ויליאם עוזב. הוא לא יקבל עזרה. "לאן אתם הולכים?" שאל ג'ק בקול קטן.
"אתה יודע שאני לא יכול לומר לך לאן או לכמה זמן."
ויליאם רכן קדימה.

ניצוץ תקווה קטן התלקח במחשבתו של ג'ק. "אתה יכול לדבר עם דקלן הלילה?"

"לא. זאת שיחה ארוכה ומורכבת."

התקווה דעכה. משימה עבור המראה עשויה לקחת שבוע או חודש או חצי שנה. הוא צריך עזרה עכשיו.

"אז מה אני אמור לעשות?" שאל ג'ק. קולו נשמע מובס אפילו לאוזניו.

"אל תמשוך תשומת לב, ואל תעשה דברים מטופשים,"

אמר ויליאם. "אל תסתבך בצרות עד שאני אחזור."

"זה לא הולך לקרות," אמר ג'ק. הוא לא היה מסוגל לא להסתבך בצרות כי לא היה לו מושג איפה נגמרת השגרה ומתחילות הצרות. "אני לא יכול. אני לא יודע איך."

"אתה כן יכול," אמרה לו סריס.

רעש קל משך את תשומת ליבו של ג'ק, זמזום עמום שהגיע מלמעלה. ויליאם קם ויצא מהמטבח. ג'ק יצא בעקבותיו. הזמזום התחזק. ג'ק הסתכל אל השמיים בעיניים מצומצמות. נקודה קטנה וכהה הלכה וגדלה על רקע הכחול הבהיר.

סריס יצאה ונעמדה מאחוריהם. "דרקון."

"מממ. חיל האוויר." ויליאם נהם בשקט, והוא וסריס חצו את החצר הפנימית אל השער. ג'ק השתרך מאחוריהם. הם חצו את מעבר השער החשוך ויצאו שוב אל האור.

הדרקון הנמיך. כנפי העור העצומות של היצור הענקי מכוסה הקשקשים נפרשו לרוחב והטילו צל על השטח הפתוח כולו. שתי הרגליים השריריות, שצבען סגול חיוור כצבע השמיים בשעת דמדומים, היו כפופות קרוב לבטן מכוסת הקשקשים. היצור חג מעל הבית, נטה ופנה, וג'ק הבחין בהבזק

של קשקשים ירוקים על גבו וראה את תא הרכיבה הקלוע בצפיפות. האוויר הדיף ריח דרקון יבש ומריר. הנחיריים של ג'ק גירדו והוא התעטש.

הדרקון נטה וחלף מעל ראשיהם בכנפיים פרושות, ורגליו חרצו את האדמה הרכה כשנחת בשדה הרחב שבחזית הבית. הוא זע במקומו והתמקם, פרש כנפיים על הדשא והרכין את ראשו אל הקרקע. דלת התא נפתחה. גבר כהה שיער יצא ממנו וגלש לקרקע על צד גופו של הדרקון כמו על מגלשה במגרש משחקים. הדרקון זע, וג'ק הבחין בריח מוכר במשב האוויר שנשלח לעברם. "קולדר."

ויליאם רטן בשקט ונראה כאילו נגס במשהו חמוץ.

"בן דוד!" סריס נופפה לו. "מזמן לא התראינו!"

קולדר הרזה נחת על הדשא וצעד אליהם בצעד קליל ובחיוך רחב. הוא היה לבוש מכנסי ג'ינס וחולצת טריקו כחולה שהמשפט "הרוד הכי טוב בעולם" התנוסס עליה באותיות שחורות, באנגלית של העולם השבור.

קולדר הוא בן דוד של סריס. בפעם האחרונה שנפגשו, ג'ק ולארק עדיין היו חברים והיא אמרה לו שיסתכל על קולדר בארוחת הערב. בזמן שאנשים אכלו ודיברו, קולדר גנב דברים מהכיסים שלהם ואחר כך החזיר אותם למקומם.

"שלום, שלום!" החיוך של קולדר התרחב וחשף שיניים לבנות. סריס חיבקה אותו; הוא צחק והושיט יד לווייליאם. ויליאם שחרר את שיניו החשוקות, אחז ביד המושטת והשמיע רטינה שקטה שהיתה "מה נשמע" או "אני ארצח אותך", ג'ק לא הצליח להחליט.

קולדר לחץ את היד של ויליאם ואז פנה אל ג'ק בכף יד מושטת. "ג'ק!"

ג'ק אחז בידו ולחץ.

הגבות של קולדר התרוממו קלות. "זהירות. שלא תשבור לי את האצבעות."

ג'ק כבש חיוך. מצחיק.

"באתי להתחנן לעזרה," אמר קולדר. "מקצועית, לא אישית."

"מה העניין?" שאלה סריס.

"אני עוקב מטעם המראה אחרי גניבה של פריט. העקבות מובילים לשוליים, אז ביקשתי מחבר במשטרת באטון רוז' לבדוק בשבילי ראיות שהיו לי."

"איך קיבלו אותך בתחנה? באורות כחולים וסירנה?" שאלה סריס.

"מצחיק מאוד." קולדר עיקם את הפרצוף. "היתה לי טביעת אצבע מזירת פשע באדריאנגליה. הוא הריץ אותה במסד הנתונים ואחד הגנבים קפץ. הוא מאושפז במוסד גמילה בקליפורניה." קולדר קימט שוב את מצחו. "כדי להגיע אליו אני צריך לעוף אל דמוקרטיית קליפורניה דרך העולם המוזר. אתם יודעים איך זה. אני צריך גיבוי." ויליאם חשף שיניים. "זה לא הולך לקרות. אנחנו עוזבים מחר."

"ענייני עסקים?" שאל קולדר.

ויליאם הנהן.

קולדר נאנח.

"אתה יכול לבקש עזרה מהמשרד," אמרה סריס.

"ולעבוד עם מישהו זר? בחיך. "המצח של קולדר התקמט.

עיניו אורו. "רגע. תן לי את הילד."

"הוא בן שתים-עשרה!" סריס הושיטה יד וחבטה קלות

בעורף של קולדר.

"לא ג'ק. גסטון."

ג'ק חשף שיניים. גסטון מצא חן בעיניו בערך כמו שקולדר מצא חן בעיני ויליאם. גסטון היה בן חסות של ויליאם ואחיין או בן דוד או משהו כזה של סריס. הוא היה גדול מג'ק, חזק ומבוגר ממנו, ולא לגמרי אנושי.

ויליאם משך בכתפיו. "הוא עדיין לא ממש סוכן."
"המראה מאמנים אותו כבר שלוש שנים, הוא בן תשע-עשרה והוא מסוגל להניף פרה. אני לא מגזים. ראיתי אותו עושה את זה. תן לי לקחת אותו."
"אני אחשוב על זה," אמר ויליאם.
"למה הכול כל כך קשה איתך?" קולדר הרים את הגבה השמאלית.

"הוא תחת אחריותי," נהם ויליאם.
הפנים של קולדר הרצינו. הוא נראה כאילו מישהו תלש לו מהפרצוף את המסכה המצחיקה. "ויליאם, הייתי שם כשהוא נולד. החלפתי לו חיתולים. אתה באמת חושב שאני אתן לו להיפגע?"

"תן לי לחשוב..." ויליאם רכן קדימה. "כן!"
"זה מגוחך. אני בסך הכול צריך עוד זוג עיניים ואוזניים. תחשוב שזאת בחינת הגמר שלו, פרופסור. אני מסוגל לדאוג לו הרבה יותר טוב ממך."
ויליאם התקרב צעד לעבר קולדר. בעיניו ניצת ניצוץ של טורף.

"זהו!" הכריזה סריס. "למה שלא ניכנס הביתה ונאכל ארנבת טעימה לפני שאני איאלץ לשלוף את החרב שלי ולהפריד ביניכם?"

היא תפסה בזרועות של שני הגברים ורחפה אותם לכיוון הבית. "בוא, ג'ק."
לא היתה ברירה אלא לציית.

*

ג'ק השאיר את הבית של ויליאם מאחוריו והתקדם לאורך השביל אל היער. הבטן שלו היתה מלאה ארנבת. זה היה אמור לשמח אותו, אבל הוא לא שמח.

הרוח הביאה איתה ריח לימון מוכר. ג'ק עצר ליד עץ אלון גדול ונשען בגבו על הגזע. ענפים רשרשו מעליו. כעבור רגע ג'ורג' ירד משם ובידו משקפת קטנה. הוא היה לבוש חולצה לבנה, וסט חום בהיר, מכנסיים חומים ונעל מגפיים חומים כהים. למותניו הוא חגר חרב קצרה. השיער שלו היה בלונדיני בהיר וארוך למדי, עיניו גדולות וכחולות, והוא נראה כמו בת. "איך ידעת איפה אני?" שאל ג'ורג'.

"שוב שמת מיץ לימון בשיער."

"המיץ מבהיר אותו." ג'ורג' נשען על עץ אדר משמאלו של ג'ק. "איך הלך?"

"ויליאם וסריס עוזבים מחר," אמר ג'ק. "משימה של המראה, והם לא יודעים מתי הם חוזרים. ויליאם אמר שהוא ידבר עם דקלן כשהוא יחזור. הוא אמר לי לא להסתבך בצרות עד שהוא יחזור."

"לא הולך לקרות," אמר ג'ורג'.

"נכון."

"אז מה נעשה?" שאל ג'ורג'.

"אני לא יכול להישאר בבית. אני אעשה משהו או אגיד משהו, והם ישלחו אותי מכאן. ויליאם לא יהיה כאן ולא יהיה מי שימנע מהם לעשות את זה."

"רוז לא תעשה את זה," אמר ג'ורג'.

ג'ק העיף בו מבט. "היא כועסת, ג'ורג'. ממש כועסת. אני אקח את התרמיל שלי הלילה ואלך ליער. אני אחכה שם עד שוויליאם יחזור."

"ג'ק, אתה חייב לתכנן קדימה." ג'ורג' נענע את ראשו.
"מה יקרה אם תיעלם?"

ג'ק משך בכתפיו. הוא יהיה ביער, זה מה שיקרה.
"דקלן ורוז יחשבו שברחת. הם יחפשו אותך. הם לא ימצאו
אותך כי אתה מסתתר טוב, אז הם יזעיקו עוד אנשים. השמועה
תתפשט: לורד קמרין, המרשל של מחוזות הדרום, איבד את
גיסו משנה־הצורה. הוא לא מסוגל לשלוט בו, עובדה, היצור
ברח. תחביאו את הילדים שלכם בבתים ותנעלו את הדלתות,
אחרת הוא יפרוץ לכם הביתה ויטרוף אותם בלילה. אולי כדאי
להתאסף עם לפידים ולצוד אותו." ג'ורג' הניד את ראשו מצד
לצד. "אחרי זה בטוח ישלחו אותך לאקדמיית הוק. לא, אנחנו
צריכים תוכנית אמיתית."

"טוב, אין לי תוכנית," נהם ג'ק.

ג'ורג' הציץ בין העצים. "אמרת שוויליאם וסריס עוזבים
מחר. של מי הדרקון? נתקעתי בשיעור סיוף והגעתי לכאן רק
אחרי שהדרקון נחת."

"קולדר. יש לו משימה בדמוקרטיית קליפורניה. הוא בא
לבקש מהם עזרה אבל הם יוצאים למשימה משלהם, אז במקום
זה הוא לוקח איתו את גסטון."

ג'ורג' הרהר. "מתי?"

"מחר בערב. הוא צריך לתת לדרקון מנוחה לפני המסע
הארוך." איך זה קשור למשהו?

"זה תא רכיבה גדול," אמר ג'ורג'.

"אז?"

"אם הם עפים לקליפורניה הם ימלאו אותו באספקה,
נכון?"

ג'ק הסתכל על הדרקון. זה באמת תא רכיבה גדול. גדול
מספיק להסתתר בו, בעיקר כשהוא מלא ארגזים ושקים.

"אני אדבר עם גסטון. לא נצליח לעשות את זה בלעדיו. אם הכול ילך טוב, נארוז את הדברים שלנו הלילה," אמר ג'ורג'. "נגיד לדקלן ולרוז שאנחנו יוצאים למחנה של בית הספר. עד שהם יגלו שהסתלקנו כבר נהיה בקליפורניה."

"גסטון לא יעזור לנו," אמר ג'ק.

"תן לי לטפל בזה."

ג'ק בהה באחיו. "אבל זה יהיה בדיוק כמו לברוח. החיפושים והלפידים והכול."

"נגיד ללארק לאן אנחנו הולכים, והיא תספר לדקלן ולרוז כשיגיע הזמן. הם לא יהיו מאושרים מזה, אבל קולדר עובד בשביל המראה ודקלן ורוז לא יסכנו את המשימה שלו. וחויץ מזה, זה בצד השני של היבשת. ראית את הערימה שיש לדקלן על השולחן? הוא לא יכול פשוט ללכת ולהשאיר את מחזות הדרום לפושעים. לארק תגיד להם שקולדר דואג לנו." ג'ורג' חיך. "נשלם על זה ביוקר כשנחזור, אבל אי־אפשר לשלוח אותך מהבית כשאתה בקליפורניה. יהיה בסדר."

"ואם לא?"

"נחשוב על משהו אחר. עכשיו אנחנו צריכים ללכת הביתה ולארוז בשקט. מחר נלך לבית הספר כרגיל ונתנהג יפה במיוחד."

הם התחילו לצעוד בשביל היער.

מגפי העור של ג'ורג' חרקו בזמן שהלך. הוא צריך לשמן אותם או משהו, חשב ג'ק לעצמו.

אם ג'ורג' יבוא איתו, שניהם יסתכּו.

"אתה לא חייב לעשות את זה," אמר ג'ק. "אני יכול לעשות

את זה בעצמי."

"אתה זוכר שהרבצת לת'אד מוֹסֶר?"

ת'אד היה ילד נבזי מהשוליים. הוא שנא את ג'ורג', אבל

זה היה לפני שנים, כשהם עוד גרו בשוליים. וחויץ מזה, נדרשו בסך הכול תגרה אחת וכמה תפרים, והבעיה נפתרה. "כן."
"אנחנו יוצאים מחר בערב," אמר ג'ורג'.
הם לא דיברו יותר עד שהגיעו הביתה.

התא היה צפוף. ג'ק זז בחלל הקטן, מעוך בין קיר התא לבין חומה של ארגזי נצרים שגסטון דחס פנימה. ג'ורג' נשען על קיר התא שמולו. עיניו היו עצומות.

הם עפו רוב הלילה. בהתחלה קולדר וגסטון דיברו. משהו על גנבים מהשוליים שגנבו משהו קסום ממצרים המערבית ורצו למכור אותו ליד. זה לא הלך טוב והם הרסו מזרקה, ואחד האנשים של היד התפוצץ לחתיכות. קולדר מצא משהו שנקרא מקטרת קראק, מה שזה לא יהיה. הוא הוציא ממנה טביעת אצבע ולקח אותה לשוטרים בעולם השבור. הם גילו שטביעת האצבע הזאת שייכת למישהו בשם אלכס קלהן, שנכנס אל "מוסד גמילה" בקליפורניה של העולם השבור.

"כמה עלה לך המידע הזה?" שאל גסטון.

"כמה פריטים קטנים מהעולם המוזר," אמר לו קולדר. "מתברר שלבחור שלנו יש רישום פלילי באורך קילומטר. הוא הורשע במדינת לואיזיאנה על החזקת סמים ופריצה. יש לו גם שני צווי מעצר פתוחים בפלורידה: גניבה והחזקת סמים במטרה למכור. הניסאן סנטרה 1990 הרעועה שלו היתה מעורבת במרדף מכוניות ואיכשהו הוא הצליח לברוח מהשוטרים."

"זה לא אומר לי שום דבר," אמר גסטון.

"הוא הצליח לברוח מסוס מרוץ על גב של חמור."

"אתה חושב שהוא נכנס לשוליים?"

"במאה אחוז", אמר קולדר. "המרדף עלה לו בעוד ערימה של אישומים. ואז הוא ציץ באלבמה ובטנסי, שוב גניבה והחזקת סמים, ולפי טביעות האצבע שלו הוא נמצא כרגע בצוק הוורדים בצפון קליפורניה. זה מוסד גמילה לאנשים עשירים. מכניסים לשם קרובי משפחה מכורים ומשלמים הרבה כסף."

"הוא עושה רושם של דג רקק", אמר גסטון.
 "עושה רושם' הוא ביטוי המפתח כאן. אנחנו יודעים רק על המקרים שהוא נתפס, ובכל אחד מהם הוא היה כל כך מסומם שמדהים שהוא עמד על שתי הרגליים. אתה ואני גרנו פעם בשוליים. אתה יודע איך זה עובד."

"משפחה", אישר גסטון. "מישהו בשוליים מכיר אותו."
 "בדיוק. ולמישהו הזה יש פתאום הרבה כסף אז הוא הכניס את אלכס לגמילה. לרוב בני השוליים אין ארבעים אלף דולר שסתם שוכבים להם על המדף."
 גסטון שרק. "סכום רציני."

"מעניין איך המשפחה של אלכס השיגה סכום כזה. אם היה לי זמן הייתי מתחיל לדפוק על דלתות בשוליים באזור מייקן, הוא השאיר שם רושם רציני, אבל אין זמן. אנחנו יודעים איפה הוא נמצא כרגע, אז נלך אליו ונשאל אותו איך מקטרת הקראק שלו הגיעה לכיכר בעולם המוזר, ליד חתיכות סוכן של היד."

שום דבר מזה לא היה ממש מובן לג'ק, ועכשיו הם השתתקו.

ג'ק זע באי־שקט. היה יכול להיות כיף בהרבה לשבת מקדימה, לראות את השמיים ואת העננים ואת הקרקע הרחק למטה. החום שעלה מגב הדרקון והשמיכות שנתן להם גסטון מנעו מהתא להתקרר, אבל לא היה שם בדיוק חמים ונעים.

ג'ק זע שוב. משעמם, משעמם, משעמם, משעמם. הוא ישן, וגמר לקרוא את הספר שארו בתרמיל שלו – סיפור על אצילי העולם המוזר ביבשת הישנה שנלחמו בפושטים העתיקים. הספר היה בסדר, ובסוף הגיבור כרת את הראש של האישי הרע, אז החלק הזה היה טוב.

הם נחתו כמה פעמים, וגסטון הגניב אותם החוצה להתפנות, אבל הפעם האחרונה היתה לפני שעות.

ג'ק מתח רגליים והן נגעו באחיו. ג'ורג' פקח עיניים וביטא בלי קול, "תפסיק."

"אתה תפסיק," ביטא ג'ק בתגובה.

ג'ורג' הרים את ידו והעמיד פנים שהוא מגרד בכית השחי. "קוף."

ג'ק בעט בו. ג'ורג' בעט בחזרה, והעקב שלו פגע בידן של ג'ק. אה, ככה? אין בעיה. ג'ק הסתער קדימה ותפס בזרוע של ג'ורג'. ג'ורג' הכניס לו מרפק בבטן. ג'ק תקע אגרוף בצד הגוף של אחיו.

"שמעת משהו?" שאל קולדר.

"אני אלך לברוק."

ג'ורג' הכניס אגרוף באוזן של ג'ק. כאב התפרץ בראשו. איי. ג'ק חבט לו בצלעות.

אגרוף ענקי נחת על ראשו. העולם היטשטש לרגע, וג'ק קרס. כעבור חצי שנייה ג'ורג' היה שרוע לצידו ואחז בידיו את עורפו הכואב. "זה כלום, כמה ארגזים זוו," קרא גסטון.

ג'ק הצביע על חזית התא ושלח אגרוף אל כף ידו האחרת. ג'ורג' הנהן. הם עוד יראו לגסטון מה זה.

"בעוד כמה זמן נוחתים?" שאל גסטון מקדימה.

"בערך שעתיים. כמעט הגענו," אמר קולדר.

"מה התוכנית?"

"התוכנית היא שאני אבקר את מר אלכס קלהן ואשאל אותו כמה שאלות."

"אתה חושב שהוא יענה?"

"לא בלי קצת שכנוע," אמר קולדר. "ובמקרה אני מומחה בלשכנע אנשים."

"אני מבין שאני אישאר עם הדרקון?"

קולדר צחק. "אלא אם אתה רוצה להבהיל את כל תושבי

רד גרוב עם השיניים המשוונות שלך."

"אתה בטוח? מבט אחד בכיוון שלי ואלכס ישפוך את כל

סיפור החיים שלו. ואם זה לא יעבוד, אני יכול לשכנע אותו לענות."

"לשבור לו משהו?"

"אם צריך."

"יכול להיות שנגיע לזה."

"משהו מטריד אותך, דוד?" שאל גסטון.

"הבחור הזה. אלכס קלהן. הוא נרקומן. יש לו תיק פלילי

באורך קילומטר, הכול עבירות שקשורות בסמים משש השנים האחרונות."

"תמשיך."

"פירמידת פתח היא אגוז קשה לפיצוח אפילו בשביל

הפורצים הכי מוכשרים. החברה האלה נכנסו ויצאו בלי

בעיות. פרצו ארבעה-עשר מנעולים בזמן שיא. לי זה היה

לוקח ימים."

"אתה חושב שהם השתמשו בקסם?" שאל גסטון.

"סביר להניח. אם אלכס היה הפורץ, הוא בחיים לא היה

לוקח את הג'יב הזה."

"למה לא?"

"הוא יכול לפרוץ לאן שבא לו בשוליים או בעולם המוזר,

למכור את מה שגנב ולהתמסטל בכל פעם שבא לו. אם כישרון הפריצה הזה מבוסס על קסם, הוא יכול להפעיל אותו רק בשוליים ובעולם המוזר. אז למה יש לו כל כך הרבה אישומים בגניבה בעולם השכור? למה לגנוב במקום שאתה מאבד בו את היתרון היחסי שלך?"
"אולי הוא טיפש?"

"נרקומנים הם אנשים מתוחכמים; הם חייבים להיות כאלה כדי לתחזק את ההתמכרות, ונרקומנים ותיקים לא מסוגלים לתכנן מראש. הם חושבים רק על הסוטול הבא. מכור ימכור כל דבר בעולם בעד עשרים דולר. זה המחיר של מנת מת'. לא חשוב מה הפריט, הסוחר יציע לשלם עשרים דולר והמכור יסכים. מבחינתם מנה בעשרים דולר בעד מחשב נייד שעולה חמש מאות דולר זאת עסקה הוגנת כי אין להם מה לעשות עם המחשב. לפרוץ לפירמידת פֶּתַח זה ג'וב מורכב ומסוכן. הסיכויים להיתפס גבוהים, שלא לדבר על זה שמי שלקח את הפריט ניסה למכור אותו ליד. קלהן לא היה עושה את זה בעצמו, וגם אם כן, הוא היה מוכר את הפריט לסוחר הראשון שהיה פוגש. לא, אלכס אולי היה שם, אבל הוא לא הפורץ. מישהו אחר ארגן את הג'וב הזה."

"טוב, אנחנו נגלה בעוד שעתיים, נכון?"
"נכון. אני מצפה בקוצר רוח לפגוש את הפורץ הזה, מי שהוא לא יהיה."

גסטון צחק. "תזכור שאתה עובד בשביל המראה, דוד."
"אני זוכר. ועדיין, זה פותח הרבה אפשרויות מסקרנות. אני בטוח שאני והבחור נוכל להגיע להבנות."
הקולות השתקו.

ג'ק זע בחלל הקטן שלו, נאנח והתכרבל. שעתיים. הוא יצליח לישון שעתיים.

*

בסופו של דבר עברו קרוב יותר לשלוש שעות עד שהדרקון התחיל להנמיך, ובערך רבע שעה נוספת עד שנחתו. ג'ק ישב בשקט בזמן שקולדר יצא, החליף בגדים ונתן לגסטון הנחיות אחרונות. בסופו של דבר הטיח גסטון את אגרופו בעץ ובנצרים וקול החבטה הדהד בתא. "קומו, בנות. הוא הלך. אני הולך להשיג מים ולהכין תערובת בשביל הדרקון. לכו תשתינו, תמתחו רגליים, תעשו כל מה שאתם צריכים לעשות. ושלא תתקרבו לגבול. הוא ממש קרוב."

ג'ק הסתכל על ג'ורג'. הם קרובים לגבול. הם לא ביקרו בעולם השבור כמעט שלוש שנים, מאז הפעם האחרונה שנסעו לבקר את סבתא, ולא היו מעולם בקליפורניה.

אור הבוקר המוקדם הסתנן מבעד לחלון הקדמי של התא וקרן מולם. ג'ק זינק מעל הארגז, פתח בדחיפה את דלת הנצרים ועצר. כמה צעדים הלאה משם הקרקע צללה מטה בצוק תלול, ומעבר לו התמשך אוקיינוס רחב עד האופק, כחול וכסוף חיוור. משב רוח עלה ממרגלות הצוק והכה בפניו. אלף ריחות התפוצצו סביב ג'ק: ריח שרף אורנים ואקליפטוסים; ניחוח פרחים כחולים קטנים שהסתתרו בין הסלעים המשוננים; הצחנה הרחוקה של שחפים הצורחים מעליו; מלח; חול רטוב; ריחם הנקי ומעט מריר של מי הים; אצות; ובסוף גם ניחוח קלוש של דגים מעושנים שמילא את הרוח בטעם.

ג'ק התקשה בתחילה לעבד את כל זה, אבל כעבור רגע זינק בזרועות פרושות כמו כנפיים ומיהר במורד המדרון הכמעט אנכי אל הגלים שלמטה.

3

התיאור היחיד שמתאים לצוק הוורדים הוא "מפונפן", כך חשב לעצמו קולדר כשפתח את דלת הזכוכית ונכנס אל המבואה של מרכז הגמילה. חלונות ענקיים ציירו מלבנים של אור שמש זהוב על קירות בצבע שמנת ואפרסק חיוור. הרצפה היתה עשויה אריחי שיש חום שמורקו עד שדמותו השתקפה בהם, וצעדיו שילחו הדים קטנים ברחבי החלל כשחצה את המבואה בכיוון דלפק השיש. בדרך כלל הוא העדיף נעליים שלא השמיעו קול, אבל לא היה לו הרבה זמן להשיג בגדים של העולם השבור, והאפשרויות היו מצומצמות. עכשיו הוא הרגיש כמו סוס בעל פרסות ברזל: קלאק, קלאק, קלאק.

הקיר המכוסה מראות שמאחורי דלפק הקבלה הציג בפניו את בבואתו: הוא היה לבוש חליפה אפורה כהה וחולצה לבנה מעומלנת כל כך, שכמעט חשש שקפל הצווארון יחתוך לו את הצוואר ויקיז את דמו, ועל רגליו היו הנעליים השחורות הארורות. שערו הוברש לאחור. הוא התגלח, סידר את הגבות והשתמש במי קולון. הוא הדיף ניחוח יקר, השמיע רעש בזמן שהלך, והקריין מספיק ביטחון עצמי כדי לנצח בעשר מלחמות.

פקידת הקבלה הבלונדינית שמאחורי הדלפק חייכה אליו.
 "במה אפשר לעזור, אדוני?"

"שמי ג'ונתן ברמן." הוא הושיט לה כרטיס ביקור. היא לקחה את הכרטיס ובחנה אותו לרגע. הכרטיס הכחול הכהה היה באיכות הטובה ביותר שכסף יכול לקנות. המילים משנים את הפרדיגמה הוטבעו עליו באותיות מסולסלות וכסופות. מתחת לכיתוב התנוססו שמו וכתובת פיקטיבית בלוס אנג'לס.

"בוקר טוב, מר ברמן."

קולדר החווה בראשו. מדהים איך העולם השבור פועל: יש בו אינספור צורות זיהוי, אבל תיתנו למישהו כרטיס ביקור והוא ישכח לבקש תעודה מזהה. היו לו כרטיסי ביקור תחת עשרים שמות שונים, אחד עבור כל אזור של הארץ. כל אחד הביע מסר אחר. הכרטיס הזה הביע כסף, ביטחון עצמי והצלחה, ואם לשפוט על פי החיוך של פקידת הקבלה שרק התרחב, היא בהחלט הבחינה בכך.

"במה אוכל לעזור, מר ברמן?"

"באתי להיפגש עם אלכס קלהן."

פקידת הקבלה העיפה מבט במסך המחשב שלה. אצבעותיה בעלות הציפורניים הארוכות מאוד, הצבועות בגון צהוב-קנרית, עופפו על המקלדת. "מר קלהן התקבל לפני שלושה ימים. בדרך כלל אנחנו ממליצים שהאורחים שלנו יימנעו מכל הסחת דעת למשך השבועיים הראשונים של הטיפול."

קולדר רכן מעל הדלפק וחייך אליה חיוך מלא ידיעה. "איך קוראים לך?"

"בתאני."

"ובכן, בתאני, אלכס הוא בן דוד שלי. אני מבין שהוא הגיע

עם ההורים שלו."

זאת היתה ירייה באפלה, אבל מי יעשה עסק עם הדיד, ואז יבזבו את כל הכסף הזה שהושג במאמץ רב על גמילה למכור? רק הורים מסוגלים לאהוב ככה. אם היתה לאלכס בת זוג, היא היתה מכורה כמוהו או חסרת כול כמוהו.

"אבא שלו, למעשה," אמרה בתאני.

קולדר הרגיש הבזק ראשון של התלהבות. הוא צדק; המשפחה היתה בתמונה, והם היו מעורבים בגניבה הזאת עד מעל הראש. אלכס היה מסומם מכדי שיהיה לו אכפת, אבל להם היה אכפת. יש להם מה להפסיד. כלומר יש לו דרך ללחוץ עליהם.

לכל אחד יש נקודת תורפה שאפשר להשתמש בה כדי להפעיל עליו לחץ...

בזמן שמוחו עיבד וחישב, שפתיו המשיכו לזוז. "רק בינינו, אבא של אלכס נראה לך כמו מישהו שמסוגל לזרוק ארבעים אלף דולר על דלפק השיש הזה וללכת?"

"אני לא יכולה לומר." פקידת הקבלה נשענה לאחור, אבל הוא קרא את התשובה בעיניה. "זה לא ראוי."

"מי כבר ידע?" קולדר רכן קרוב יותר אליה ועשה הצגה שלמה של העפת מבט סביב. "אני לא רואה כאן אף אחד." קולו הונמך לחצי לחישה אינטימית של שותפי סוד. "בינינו, הוא נראה כמו מישהו שמחפש כסף קטן בין הכריות של הספה."

בתאני מצמצה ועיניה הגדולות נפערו.

"את חייבת לשאול את עצמך, בתאני, מאיפה מישהו כזה משיג סכום גדול כל כך. הוא לווה אותו, כמוכן. שום בנק לא ייתן לו הלוואה, אז הוא נאלץ לפנות למשפחה." קולדר חייך ברוחב לב.

ההבנה התגנבה אל עיניה של בתאני. "אה."

"אני בסך הכול רוצה לוודא שההשקעה שלי בעתיד של אלכס היתה נכונה. אני רוצה לשוחח איתו ולשמוע ממנו איך מתייחסים אליו ואם עונים על כל צרכיו. אני מבטיח שלא הבאתי איתי שום דבר אסור." הוא הרים ידיים והפנה את כפות ידיו קדימה. "את יכולה לערוך עליי חיפוש אם את רוצה." הנגימה המרומזת שהגניב לדבריו גרמה לכתאני להסמיק קצת. "אין צורך." היא הצביעה ימינה, אל קבוצה של כורסאות וספות עור רבועות שהקיפה שולחן זכוכית בצורת קובייה. "חכה כאן, בבקשה."

קולדר הסתובב וצעד בקולות נקישה אל מושבי העור. על השולחן ניצב כלי חלול עשוי עץ בצורת קאנו. בתוך הסירה היו שלושה כדורים בגודל אשכולית גדולה, עשויים זכוכית מעושנת משובצת בעורקים של זהב. קישוט משונה. הוא דמיין את עצמו מעלים כדור אחד, את כובד משקלו המרגיע בידו. בשעת הצורך הוא יוכל לנפץ באמצעותו חלון ולעזוב במהירות. שני גברים יצאו ממסדרון צדדי. אחד היה בלונדיני מאפיר בן גיל העמידה, בעל מראה נקי וחלק של מישוהו שרגיל לעבוד עם אנשים עשירים ומתפרנס מזה היטב. השני היה אלכס קלהן. בחור גבוה ורזה, עם שיער ארוך למדי שצבעו בין בלונדיני מלוכלך לאדום דהוי. קלהן הלך מוזר, כאילו לא באמת סמך על הקרקע שתישא את משקלו. עצמות הלחיים שלו נראו חדות כמו סכין, הלחיים עצמן שקועות, וצווארו החשוף בקע מצווארון חולצת טריקו גדולה מדי. הוא נראה רזה, ארוך וגרמי. שפתיו היו מעוקלות בגיחוך יהיר ונבזי. עיניו יקרו אנרגיה מוטרפת ובוז. זה היה מבט שאמר, "אתה חושב שאני חתיכת חרא כי אני מכור, אבל אתה יודע מה? אני עדיין יותר טוב ממך."

כבר יצא לקולדר להיתקל בהבעה הזאת על פניהם של

מכורים מפונקים. זאת לא היתה נשמה נואשת הזקוקה לעזרה ומשפילה את עצמה בשביל מנה. זה היה גבר שמרחף על סף האלימות, אדם שרואה בעצמו קורבן ומשוכנע שכל העולם חייב לו משהו.

קלהן היה במצב גרוע. איומים לא יפעלו. פשוט לא היה אכפת לו מעצמו או ממשפחתו.

"בן דוד!" קולדר חייך אל אלכס.

קלהן לא היסס אפילו שנייה. "לא ציפיתי לראות אותך כאן, בן דוד."

המטפל המבוגר הושיט יד ללחיצה. "אני דוקטור לים. אני מבטיח לך שאלכס מטופל היטב. נכון, אלכס?"

"בטח," אמר קלהן.

"שנשב?" הציע לים.

הם התיישבו על מושבי העור, ולים פתח בסקירה ארוכה של המקום. קולדר העמיד פנים שהוא מקשיב לו וצפה בקלהן. קלהן צפה בו בחזרה. על פי התיק של קלהן בלואיזיאנה הוא בן עשרים ושמונה; הוא נראה בן ארבעים ושמונה. כף רגלו נקשה על הרצפה ללא הפוגה; הוא תלש את העור סביב הציפורניים; הוא עיווה את פיו בגרסה שונה של בוז, הבעה שהיתה ככל הנראה כמעט קבועה בשלב זה. הוא נמצא במקום יותר מארבעים ושמונה שעות. הם ניקו את גופו מסמים. אלכס קלהן היה פייכה, ושנא כל רגע.

בסופו של דבר קולדר הרים יד.

"אני מתנצל שאני קוטע אותך, דוקטור, אבל הזמן שלי מוגבל. אני אמור להגיע ללוס אנג'לס לשיבה. תוכל לתת לאלכס ולי קצת פרטיות? זה לא ייקח הרבה זמן."

"כמובן." לים קם והתרחק אל הדלפק, אבל לא הניח להם לצאת משדה הראייה שלו.

קלהן נשען לאחור. ברכיו הגרומות מתחו את הבד הרופף של מכנסי הג'ינס שלו. "מה אתה רוצה, בן דוד יקר?"
 אצבעותיו של קולדר הבזיקו. שקיק שקוף קטן הופיע בין שתי אצבעותיו כמו בקסם. בתוך השקיק היה פרח סגול קטן ולו שלושה עלי כותרת. ברומידיה. הצמח ההזייתי החזק ביותר שיש לעולם המוזר להציע. סוטול טהור. הוא השיג אותו במהלך אחת העבודות שעשה עבור המראה. הם פשטו על שיריה של סחורה לא חוקית שעברה בין השוליים והעולם המוזר, ובמהלך מהומת המעצר, אף אחד לא הבחין שחלק מהסחורה הלא-חוקית נעלם.

עיניו של קלהן ננעצו בשקיק ובערו מהשתוקקות. קולדר סגר את אצבעותיו לרגע ופתח אותן שוב. כף ידו היתה ריקה. השקיק עם הפרח נעלם.

"איך נחלצתם מאדריאנה?" שאל קולדר.

"תעתקתי אותנו. זה הקטע שלי," אמר קלהן. "אני יכול לעשות את זה רק מדי פעם, ולמרחק חמישה-שישה מטרים לכל היותר. הכול התחרבש, הפריקים של היד סגרו עלינו, אז הוצאתי אותי ואת אבא שלי מהכיכר, וברחנו."

מתעתק. קולדר נתקל בהם בעבר – זה כישרון נדיר ושימושי מאוד, אבל מתעתקים מסוגלים לעבור מרחקים קצרים בלבד, ורובם לא מסוגלים לעשות שום קסם למשך יום-יומיים אחר כך.

"מה קרה לשותף השלישי שלכם?"

"אודרי הסתלקה עוד לפני שהגענו לאדריאנה."

אישה? כמובן. אלת הגורל החליטה להשתעשע בו. אין בעיה, יש לו חוש הומור.

"היא אמרה שהיא גמרה איתנו." קלהן משך בכתפיו.

"אחותי היקרה לא מתה עליי."

מעניין למה. "איפה התיבה?"

"לא יודע ולא אכפת לי. הזקן מצא קונה איפשהו. כל מה שאני יודע זה שהוא השאיר אותי כאן כדי 'להתנקות'." הקול של קלהן נטף בוז. "זאת הפעם האחרונה שראיתי אותו."

"איפה אבא שלך יסתתר?"

קלהן נשען לאחור וצחק, קול יבש וחסר הומור. "אתה לא תמצא אותו. האיש הוא אגדה. הכינוי שלו הוא 'קלהן החמקן'. יש לו מסתור בכל יישוב בשוליים. בכל אופן, הוא לא הבנאדם שלך. אתה צריך את אודרי." "אני מקשיב," אמר קולדר.

קלהן רכן קדימה. "הזקן טוב בתכנונים. זה הקטע שלו. אבל בשביל לבצע צריך את אודרי. היא הפורצת. כל מנעול, כל דלת, היא יכולה לפתוח פשוט ככה." הוא נקש באצבעותיו. "היא לא מתה עליי בגלל כל מיני דברים מהעבר, אבל את הזקן היא שונאת ממש. תסביך אבא. עזוב, זה מעייף. אחותי אנאלית בצורה קיצונית. היא תדע למי הוא מכר את זה, ותוכל להחזיר את זה בשבילך."

כשנשים מעורבות, העניינים תמיד מסובכים יותר. קולדר חשף שוב את שקיק הברומידיה. "איפה אני יכול למצוא את אודרי?"

"זה הקטע המצחיק. היא בוושינגטון, ליד עיירה בשם אולימפיה. הזקן אמר שהיא משחקת אותה אחת מהטובים. עובדת בשביל משרד חקירות פרטי בשם האמיתי שלה. אתה מאמין לחרא הזה?" קלהן צחק שוב.

קולדר קם והושיט יד ללחיצה. קלהן קם, לחץ אותה, וקולדר העביר לו את השקיק. קלהן העלים אותו בקלילות מתורגלת והרפה. כל הסיפור לקח שנייה לכל היותר.

"חצי עלה במים חמים, מלמל קולדר. "לא יותר או שתתחרט על זה."

"אל תנסה ללמד את המומחה, " אמר לו קלהן.
קולדר פנה אל הדלת והניד בראשו אל בתאני ואל ליס.
לא היה צורך לאיים על קלהן ולהבטיח שיחזור אם שיקר לו.
קלהן היה מנוסה וידע בדיוק איך זה עובד.

"זה לא היה מהרעיונות הכי מבריקים שלי, " מלמל ג'ורג'.
"לא, אבל זה כף. " ג'ק צעד לאורך הרחוב. השמש קרנה,
והוא צמצם עיניים לעברה. הריח של קולדר נישא ברוח,
מתובל בניחוח העמוק, הספוג שרף, של עצי אקליפטוס. "מתי
בפעם האחרונה עשית כף, ג'ורג'?" הוא משך והאריך את
השם "ג'ורג'" כמו שבנות כחולות־דם עשו באדריאנגליה.
ג'ורג' הסתכל עליו בחמיצות. "אני צריך לוודא שלא תהרוג
אף אחד ולא תיהרג, אין לי זמן לעשות כף."
"שמענו, שמענו."

בניינים צהבהבים, לבנים וחומים בהירים מילאו את הרחוב.
הם חלפו על פני תחנת דלק, ואז על פני חנות רהיטים ומסעדה
שהריח המעושן של בשר צרוב שבקע ממנה גרם לג'ק להזיל
ריר, ועכשיו הם הלכו לאורך חומת אבן נמוכה שמאחוריה
בתים בעלי חצרות מרובעות קטנות.

ג'ק עצר. הריח של קולדר השתהה ליד המדרכה ונעלם,
ואת מקומו החליפו צחנה מרה של דלק, גומי וריח שרוף
מסריח. ג'ק טלטל את הראש בניסיון לטהר את האף.
"מה הבעיה?" שאל ג'ורג'.

"האדים. האף שלי נורא רגיש אחרי כל הזמן הזה בעולם
המוזר בלי מכוניות. הוא נכנס כאן למכונית."
"לאן הוא נסע?"

ג'ק בחן את סימני הצמיגים הקלים על האספלט.
"ימינה."

ג'ורג' הסתכל על הצומת שלפניהם. "אז הוא השתלב
בתנועה כדי לפנות ימינה. בוא."

"למה אנחנו עוקבים אחריו?" ג'ק התקדם בריצה קלה
לאורך הרחוב. כשאמר שהוא רוצה לחצות לעולם השבור הוא
ציפה שג'ורג' יפסול את הרעיון על הסף, אבל אחיו קפץ על
ההזדמנות. בהתחלה הם עקבו אחרי קולדר כדי להגיע לגבול,
וזה היה הגיוני. החצייה היתה קשה מכפי שזכר. הקסם מחץ
אותו ומעך ולא רצה להרפות, אבל בסופו של דבר הוא ניצח
והצליח לחצות לעולם השבור. הם המשיכו לעקוב אחרי הריח
של קולדר כדי לא ללכת לאיבוד, וגם זה היה הגיוני. אבל
העקבות הובילו אותם עמוק יותר ויותר אל תוך העיר, ועכשיו
התברר שקולדר נכנס למכונית. הם עדיין היו לכושים בבגדים
מהעולם המוזר: הוא לבש חולצה חומה כהה, ג'ורג' – חולצה
לבנה בעלת שרוולים רחבים ורפויים, ושניהם לבשו טייץ
תרגול חום שמילא את תפקיד הטרנינג בעולם המוזר.

"אני בן ארבע-עשרה," אמר ג'ורג'. "אתה בן שתים-עשרה.
גסטון מבוגר ממני בסך הכול בחמש שנים."
"נו?"

"גסטון מסתובב עם ויליאם בעולם ודופק קטעים
מגניבים."

ג'ק העיף בו מבט מהצד. "מה הוא עושה?"

"דופק קטעים מגניבים."

ג'ק הסתכל על ג'ורג'.

"מה?"

"אני מחכה לראות אם הפנים שלך ייסדקו אחרי שאמרת
'דופק', הנסיך המקולל."

"מה שתגיד." ג'ורג' נופף ביד.

ג'ק פנה ימינה. רחוב ארוך התמשך אל המרחק, וגבל מצידו האחד בגדר חיה גבוהה וצפופה. ריח המכונית התקדם הלאה. ג'ק עקב אחריו.

"הקטע הוא שגסטון נלחם נגד היד, מקבל נשק, והוא לא היה תקוע בבית ספר אפילו יום אחד," אמר ג'ורג'.

"אתה אוהב ללכת לבית ספר."

ג'ורג' עצר והעיף בו מבט קפוא. "לא, אני לא." ג'ק הסתובב אל ג'ורג'. "אתה המלך של המקום המסריח הזה." אבל שום דבר שהוא עושה לא בסדר.

"אני מכיר את הכללים, ומציית להם. זה לא אומר שאני אוהב את זה. אני לא יכול פשוט להחטיף לכל מי שקורא לי 'זבל מהשוליים', כי אי-אפשר ששנינו נפשל כל הזמן. ככל שאתה נלחם יותר, ככה לי יש פחות חופש לעשות טעויות."

אה, כן? "איך בדיוק זאת אשמתי?"

"אנחנו האחים מהשוליים. מבחינת כחולי-הדם אנחנו קבוצה אחת. אם שנינו נפשל הם ישנאו אותנו לגמרי."

"וככה הם שונאים רק אותי." ג'ק עצר. רחוב צדדי קצר חתך את הגדר החיה והוביל למגרש חניה. קולדר נסע במכונית שלו לכאן. אבל למה לגנוב מכונית בשביל לנסוע בה שני קילומטרים?

ג'ק פנה אל מגרש החניה. ג'ורג' הלך בעקבותיו. מולם חנו שורות של מכוניות. חמישה ילדים מבוגרים מהם התבטלו בקצה המגרש משמאל.

"בטח, אתה מוזמן לרחם על עצמך." ג'ורג' גלגל עיניים.

"אוי, ג'ק המסכן. אוי, הוא פשוט לא מבין."

ג'ק נהם.

"כשהוא תופס מישהו בשיער ומרסק לו את הפרצוף על הקיר, זאת פשוט התגובה שלו לבריונות. הוא רגיש." ג'ק הסתובב וכיוון אגרוף אל הבטן של ג'ורג'. ג'ורג' חסם אותו וזז הצידה.

"ואז הוא בורח ומסתתר בחדר שלו, ואחותו המסכנה צריכה להביא לו את האוכל כי הוא יושב שם כועס..." ג'ק הגיב באגרוף זריז מלמטה. ג'ורג' התחמק והאגרוף חלף בשריקה על פני הסנטר שלו. "...בוכה לתוך הכרית..."

ג'ק נטה שמאלה, ימינה, הסתובב על עקביו והכניס מכה חזקה. ג'ורג' ראה אותה, אבל באיחור. הוא הספיק רק להפנות אליה את צד הגוף, והמכה של ג'ק פגעה בכתף שלו. הא! הכנסתי לך. אבל אז שורש כף היד השמאלית של ג'ורג' הוטח באף שלו. ג'ק כשל לאחור. איי.

"בדיוק, תפתור את כל הבעיות שלך באלימות." "אל תדאג, אני לא אפגע בפנים היפות שלך." ג'ק התרומם על קצות האצבעות וקד בידיים פשוטות לצדדים כאילו הוא מזמין מישהי לרקוד. "לא היינו רוצים לפגום בעדינות ה—" האגרוף של ג'ורג' הוטח בפניו. כאב שיתק את הלסת שלו. העולם השחיר לרגע. ג'ק נעל אצבעות סביב מפרק היד של ג'ורג', שלח את כף רגלו אל הבטן של אחיו והשליך אותו מעליו בגלגול לאחור. הגב של ג'ורג' נחבט באספלט. כל האוויר יצא לו מהריאות בנשיפה רמה. ג'ק התרומם, כלא את זרועו הימנית של ג'ורג' בין רגליו, נשכב לאחור על החזה של אחיו כדי לרתק אותו למקומו, ולחץ בזרועו הימנית על קנה הנשימה של ג'ורג'.

ג'ורג' פלט קולות צרודים של מאמץ.
ג'ק שלח לעברו חיוך רחב. "היי. מה נשמע?"

ג'ורג' ניסה לנעוץ את אצבעות ידו השמאלית החופשית בצוואר של ג'ק. ג'ק התחמק. הוא עדיין זכר איך לפני חמש שנים, כשג'ורג' גסס, הוא נלחם בכל הקרבות שלו במקומו. ידו של ג'ק היתה על העליונה כרגע, אבל היו שנייה או שתיים שאילו היה זה קרב אמיתי, ג'ורג' היה יכול לנצח. הוא התאמן, ולא רק בסיף. ג'ק צריך לגלות מה ג'ורג' עושה ולעשות את זה, אחרת הוא יישאר מאחור.

ג'ק נשען על הצוואר של ג'ורג' קצת יותר בכוח.

ג'ורג' נהם.

"אתה יודע שאני יכול לשכב ככה כל היום. זה לא מזיז לי. כמה זמן אתה מתאמן כל יום? שעתיים? אתה צריך להתאמן יותר. אל תיאבק עכשיו. השיער שלך עלול להתלכלך."

"הרגפף."

"מה אמרת?" ג'ק הקל מהלחץ.

"בשוליים כבר הייתי הורג אותך בשלב הזה."

"עם ההבזק שלך, כן. אל תעבוד על עצמך. אם זה היה קרב

אמיתי המפרקת שלך היתה נשברת בנפילה."

צפצוף גבוה ונואש משך את תשומת ליבו של ג'ק אל קצה מגרש החניה. היישר לפניהם, חמשת הבנים הצטופפו סביב עץ שצמח מתוך ערוגת פרחים מרובעת. ילד מוצק בעל שיער חום החזיק חבל. עוד צפצוף. ג'ק התמקד בקצה החבל שעבר מתחת לגדר אל עברה האחר. הילד משמאל הסתכל לאחור אליו ואל ג'ורג', אמר משהו וצחק.

אגרוף פגע באוזן של ג'ק. הוא התעלם ממנו והתיישב.

ג'ורג' התיישב לצידו.

הילד המוצק משך בחבל וגרר אל האור צורה אפורה קטנה.

זה היה יצור מטונף ומרופש. פרוותו היתה מרוחה בכוץ או

בצבע.

ג'ק שכח איפה הוא נמצא.

החתול הקטן רעד ונאחז בקרקע בניסיון להשתחרר מהחבל. החרא בקצה האחר של החבל לא הפסיק למשוך ולגרור את הגוף הרפוי על פני האספלט.

אדום הציף את העולם. ג'ק נשף בזעם מבעד לנחיריו. פתאום הוא היה על הרגליים, והלך, והוא לא זכר שקם בכלל. ג'ורג' השיג אותו, שלח יד ותלש אנטנה ממכונית סמוכה. העולם התחדד והתבהר, הריחות נעשו חריפים מדי, הצלילים רמים מדי, וג'ק ריחף מבעד להם, קליל כמו נוצה.

"אל תהרוג אף אחד," אמר ג'ורג'.

החארות הבחינו בהם והסתובבו לעברם.

"גמרתם להתמזמז?" שאל ילד בלונדיני גבוה.

החתול הקטן שכב על צידו. הוא לא זז. פס ארוך של צבע ירוק זרחני נמתח לאורך גבו והדביק את הפרווה בקווצות קטנות וחדות. הם צבעו את החתול. החארות המזדיינים צבעו את החתול ואז עינו אותו.

חיית הפרא נהמה בתוך ג'ק. הוא הדף אותה במאמץ בחזרה למאורה.

"נעשה את זה פשוט," הקול של ג'ורג' הצטלצל לצידו

באיפוק קפוא. "תנו לנו את החתול וניתן לכם ללכת."

"תראו אותם. שני סתומים." הילד הבלונדיני השמיע נחרת

צחוק. "עופו לנו מהעיניים, מתרוממים."

"מה הקטע של הבגדים שלכם? אתם חברים בכת של

מתרוממים?" שאל החרא עם החבל.

"לא, אחי, הם מפסטיבל האבירים."

"אולי הם רוצים להקריב את החתול בטקס המתרוממים

שלהם!"

חיית הפרא נסוגה אל מאורתה ולטשה בו מבט בעיניים
 זוהרות.
 "כן, תיזהר, אחי, הם עוד יעשו לך איזה קטע פסיכי של
 כת השטן." הילד המגודל וכהה השיער צחק.
 ילד קטן מימין הרים ידיים והצליב אצבעות. "אל תתקרבו,
 בשם האב הבן ורוח הקודש!"
 ג'ק הסתכל על ג'ורג'. "עכשיו?"
 "אוווי, אני מת מפחד." הילד הבלונדיני הרים ידיים. "מת
 מפחד..."
 "עכשיו," אמר ג'ורג'.
 ג'ק הסתער.

שמש קליפורניה הכתה בקולדר. הוא הלך לאורך השביל,
 יצא אל הרחוב מבעד לשערי הברזל הפתוחים, ועבר את
 החומה בצבע קרם שהקיפה את מוסד הגמילה. הוא פנה
 שמאלה אל מגרש החניה שבו השאיר את הרכב הגנוב. אנשים
 בנעליים שחורות מצוחצחות לא הולכים ברגל; הם נוסעים
 במכוניות יוקרה, ולכן השיג לו מכונית כזאת למקרה שמישהו
 יראה אותו מגיע. ועכשיו הוא צריך מכונית כדי להסתלק
 במהירות, כי אדם שלבוש כמוהו ימשוך תשומת לב אם ירוץ
 ברחוב.

הוא חייב למצוא את אודרי קלהן. קולדר דמיין גרסה נשית
 של אלכס קלהן. איכס. בטח גם היא מכורה. אם להאמין
 לקלהן היא שונאת אותו, אז היא לא עזרה להם בשוד מתוך
 אהבה או מחויבות. לא, האבא בטח הציע לה כסף או סמים,
 והיא הסכימה.

משפחה היא קו ההגנה האחרון. לא חשוב מה קולדר עשה
 או יעשה, הוא תמיד יוכל להיכנס בשערי בית מאר החדש

ולהתקבל שם בזרועות פתוחות, עם הרבה אוכל והצעות ידידותיות לארגן לו מחדש את הפרצוף. הם יתלוננו ויתבכיינו ויקטרו, אבל בסופו של דבר רובי הקשת והנשק החם ירדו מהקירות, ובני מאר יצאו איתו לתקן את מה שקלקל.

בני קלהן לא סבלו זה את זה. אלכס תיעב את אחותו וחשב שאבא שלו הוא פראיר. כיוון שאודרי שנאה את אחיה באותה מידה, קולדר לא יוכל להשתמש באיום על שלומו כאמצעי לחץ.

אודרי לא היה שם נפוץ במידה מעצבנת, ואין ספק שרשימת משרדי החקירות הפרטיים באולימפיה אינה גדולה. לא אמור לקחת הרבה זמן למצוא אותה...

נהמה אכזרית פילחה את שלוות אחר הצהריים. הקול נשמע לא אנושי, אבל קולדר שמע אותו בעבר. ככה ויליאם נשמע כששיסף אנשים כאילו הם עשויים מנייר. קולדר האיץ את צעדיו.

ואז נשמעה צרחת אימה טהורה. משנה-צורה בעולם השבור? ויליאם מסוגל לחצות הלוך ושוב אז זה לא בלתי אפשרי... האם מישהו נוסף מהעולם המוזר או מהשוליים הגיע לבקר את קלהן?

נער כבן חמש-עשרה או שש-עשרה חצה בצעדים כושלים את הגדר החיה שהקיפה את הכניסה למגרש החניה. האף שלו דימם, והעיגולים האדומים הנפוחים סביב עיניו הבטיחו שני פנסים מרהיבים. על זרועותיו וצווארו היו סימני הצלפה אדומים.

הנער, שעניו נראו כמו שני אגמים של פחד, בהה בקולדר בלי לראות ונמלט בצליעה לאורך הרחוב. קולדר התחיל לרוץ.

כעבור רגע הוא פנה אל מגרש החניה. ארבעה נערים

התגלגלו על האספלט ואחזו איברים שונים בגופם. ניכר בהם שחטפו מכות רצח. במרכז הטבח הזה עמד ג'ק והניף את זרועותיו בסגנון האופייני לדרום אדריאנגליה. לצידו עמד ג'ורג', חמוש באנטנת רכב.

מה זה החרא הזה?

הנער הגדול ביותר זו. ג'ורג' הניח לו להתרומם קצת ואז הצליף באנטנה. ימינה, שמאלה, ימינה. הנער קרס. ג'ורג' העיף מבט למעלה, ראה את קולדר ותפס בכתף של ג'ק. שני הנערים קפאו במקומם.

הוא חייב להרחיק אותם ממגרש החניה המחורבן לפני שמישהו יזמין משטרה. קודם לברוח, אחר כך הסברים. קולדר עבר את השוכבים על הקרקע בדרכו אל המכונית הישנה הסבירה הראשונה שראה, והוציא משרוולו רצועת מתכת ארוכה וצרה. הבנים באו בעקבותיו. שנייה לפתוח את הדלת, עוד שלוש להצליב חוטים ולהתניע. ג'ק התיישב מאחור עם חתול קטן שנראה מת, וג'ורג' קפץ למושב שליד הנהג. כעבור שנייה נוספת הם יצאו ממגרש החניה והתמזגו בתנועה שזרמה אל מחוץ לעיר, בדרכם אל הגבול והביטחון שבשוליים.

חרא. חרא, חרא, חרא. שני בני החסות המחורבנים של המרשל המחורבן של מחוזות הדרום המחורבנים יושבים איתו במכונית גנובה. מרחק יבשת שלמה מהיכן שהשניים אמורים להיות. בעולם השבור. שבו הם בדיוק החטיפו מכות רצח לכמה ילדים מקומיים, שעכשיו הגוף שלהם היה שבור בדיוק כמו העולם שלהם.

אלת הגורל המחורבנת, הכלבה האכזרית וההפכפכה. לפעמים היא אוהבת אותו, והכול משחק לטובתו. אבל לפעמים היא תוקעת לו סכין בגב.

קולדר סידר את המראה הפנימית עד שהפנים של ג'ק נגלו בה. "מה לעזאזל אתם עושים כאן?"
"הם עינו את החתול", אמר ג'ק.
זה הסביר המון, ולא הסביר שום דבר. "מי עוד יודע שאתם
כאן?"

"למה אתה שואל?" שאל ג'ורג'.
"כדי לדעת אם אני יכול להרוג אתכם ולהיפטר מהגופות."
זה ינער אותם קצת. מי יודע, יכול להיות שברגעים אלה ממש
דקלן הופך את כל האזור בחיפוש אחר הילדים היקרים, כולו
אש וגופרית. איך הוא יצא מזה, לעזאזל?
הוא הציץ במראה הפנימית. נראה שג'ק התעשת. קולדר
היה מודע פתאום לכך שהוא יושב בגבו לילד והעורף שלו
פגיע.

"אתה לא תהרוג אותנו", אמר ג'ורג' מהמושב שליידו. הקול
שלו רעד קלות.

"למה לא? סריס מחבבת אתכם, אבל אני לא נקשרתי אליכם
רגשית. אני יכול לשסוף לכם את הגרון ולזרוק אתכם לערוץ.
אף אחד לא ידע. תהיו בטוחים שאני אהיה עצוב ואביע את
תנחומיי בהזדמנות הראשונה שאראה את אחותכם."

ג'ורג' החוויר ובהה היישר קדימה. בלי דמעות, בלי
היסטריה. מאחורי העיניים הכחולות האלה התחילו חישובים.
לפחות הילד חושב. בדרך כלל זה סימן טוב.

"אמרנו ללארק שאנחנו הולכים להתגנב לדרקון שלך. היא

תחכה עד שדקלן ורוז יילחצו ואז תספר להם איפה אנחנו."
לא הספיק לאלת הגורל לדקור אותו בסכין. לא, הלהב
היה חייב להיות מורעל. קולדר עבר במחשבתו בקדחתנות
על התוצאות האפשריות. איך הוא יסביר את זה, לעזאזל? כי
בהחלט יידרשו כאן הסבר וצידוק. במקום לתהות לאן נעלמו

הגיסים הצעירים שלו, דקלן ידע שאיזה טיפוס מפוקפק, בן דוד רחוק של אשתו של החבר הכי טוב שלו, לקח אותם לדמוקרטיית קליפורניה, המקום שגרם למושבות ענישה להיראות כמו כפר נופש.

הוא יצטרך את ריצ'רד, החליט קולדר. אחיו הגדול ודקלן היו דומים. השניים ישבו, ילגמו יין, יחלקו סיפורים על אחיהם הבלתי אפשריים, ינחמו זה את זה על הצרות המשפחתיות, ובסופו של דבר מרשל מחוזות הדרום יחווה הארה ואולי יסכים לא לרצוח את קולדר.

שני הבנים ישבו בשקט מוחלט. מטומטמים. "אני מחכה להסבר," סינן קולדר.

"יכול להיות שישלחו את ג'ק לאקדמיית הוק," אמר ג'ורג'. "ויליאם הבטיח שהוא יתערב למענו."

עכשיו הוא הבין. "אבל הוא יצא למשימה, ואתם מנסים למשוך זמן על חשבונני."
"כן." ג'ורג' הנהן.

נהדר. פשוט נהדר. "אני מבין למה ג'ק רצה לברוח. למה אתה כאן?"

הילד הסתכל עליו כאילו הוא אידיוט. "אני אחיו." ברור. למה שאלתי בכלל? "כמה זמן יש לנו עד שגיסכם יצא מדעתו?"

"לפחות שבוע," אמר ג'ורג'. "אמרתי להם שאנחנו יוצאים למחנה של שבוע מבית הספר. זאת מסורת שנתי, והם שמעו את זה ממני, אז לא תהיה להם סיבה לחשוב שזה לא נכון."

"למה?" קולדר פנה שמאלה מהכביש הראשי אל דרך כפרית. עוד שלושה קילומטרים והם יצאו מכלל סכנה. "כי אתה לעולם לא משקר?"

"לא, כי אני משקר רק כשאני יודע שלא יתפסו אותי."
 תשובה טובה. קולדר שקל את האפשרויות העומדות בפניו. הוא יכול להעמיס אותם על הדרקון ולהחזיר אותם, דבר שייקח יומיים הלוך ויומיים חזור. יותר מדי. לא היתה לו סיבה לבטוח באלכס קלהן. מי יודע, אולי הנרקומן מתקשר ברגעים אלה ממש אל אחותו השנואה-לכאורה כדי להזהיר אותה. אם קולדר יתעכב הוא עלול לאבד את אודרי. שלא להזכיר את העובדה שלידי ויראי לא תהיה מאושרת. למעשה, אחרי שהיא תגמור איתו לא יוכלו אפילו לקצור את האיברים שלו.

הוא יכול להעמיס את הילדים על הדרקון ולשלוח אותם הביתה עם גסטון בזמן שהוא עושה את דרכו צפונה אל מדינת וושינגטון. לחצות את השוליים לבדו לא בא בחשבון – זאת היתה שממה. גם לחצות את העולם המוזר היה מסוכן מדי – דמוקרטיית קליפורניה מורכבת מאוסף של מושבות פְּרוֹן שהיו מאורגנות יחד למדינה באופן רופף ביותר. לכל ברון היה צבא פרטי משלו. אף אחד מהם לא אהב את השכנים שלו, אבל את הזרים הם ממש שנאו. כך שהאפשרות היחידה שנותרה היתה לחצות את העולם השבור במכונית גנובה, ולהיות חשוף לכל שוטר תנועה עם חצי מוח שירצה לעצור אותו בצד לביקורת.

או שהוא יכול לקחת את הילדים איתו. זה הפתרון היחיד שיאפשר לו לעשות את עבודתו. הוא ישלם על זה ביוקר, אבל הוא יחצה את הגשר הזה כשיגיע אליו.

קולדר נעץ בג'ורג' מבט רציני. "ולמה שאני לא אעמיס אתכם על הדרקון ואשלח אתכם בחזרה לזרועותיה האוהבות של אחותכם?"

"אנחנו יכולים לעזור לך," אמר ג'ורג'.

"איך? אתה חושב שאתה חכם יותר מכולם, והוא" – קולדר הצביע אל המושב האחורי – "לא מסוגל לשלוט בעצמו ומתחיל לשבור רגליים אם מישהו מסתכל עליו חצי שנייה יותר מדי. מה שאני עושה דורש תזמון מושלם, נחישות וקור רוח, ואתם לא הפגנתם את התכונות האלה עד כה."
ג'ורג' הסמיק.

"זה שנעשית ורוד כמו כלה מאושרת מלמד אותי שאתה לא ממש מתאים לסוג העבודה שלי."
הסומק התפוגג. "אנחנו יכולים לעזור לך."
"אף אחד לא שם לב אלינו כי אנחנו ילדים," אמר ג'ק מהמושב האחורי. "אני יכול להגיע לכל מקום. אני יכול לטפס על חומה, לצותת לשיחות ולדקלם לך אותן מילה במילה. ג'ורג' יכול להחיות עכבר ואז לשלוח אותו לחדר נעול ולומר לך מה יש בפנים."
"אנחנו שולטים בשלוש שפות," אמר ג'ורג'. "אנחנו מאומנים בהגנה עצמית, אנחנו יודעים את הפרוטוקול ויש לנו מוטיבציה."

"איזו מוטיבציה בדיוק?" שאל קולדר.
"אנחנו זבל מהשוליים," אמר ג'ורג'. "לא חשוב כמה מושלמים נהיה, בחיים לא יקבלו אותנו לגמרי. אני בחיים לא אוכל להתקבל לתפקיד פוליטי כמו דקלן, וגם אם כן, מידת ההשפעה שלי לא תהיה כמו שלו."
קולדר העיף בו מבט. מעניין. "למה אתה חושב ככה?"

ג'ורג' השיב לו מבט ולא הרפה. "רוד של דקלן ניסה לרשום אותי לאוניברסיטת סלינה. זה מוסד הלימודים הכי טוב באדריאנגליה. הייתי באחוזון העליון מבין תשע מאות מועמדים. ולא התקבלתי. הם יודעים שדקלן יכול לשלם. הם פשוט לא רוצים מישהו כמוני במגילות הקבלה שלהם."

ברוך הבא לעולם האמיתי, ילד. העולם המוזר לא כזה להיט. למרות כל הרפורמות והדיבורים על שוויון, לייחוס עדיין היתה חשיבות גדולה בעולם המוזר.

"ג'ק יכול לפחות להתגייס לצבא, אבל לפני זה הוא חייב ללמוד לשלוט במזג החם שלו. אני לא יכול", אמר ג'ורג'. "אני מהיר וחזק, ואני יודע להילחם; אבל אין לי סבולת. אני עובד על זה שנתיים, וריצה של חמישה-עשר קילומטר הורגת אותי. אני לא יכול לסחוב תרמיל של עשרים קילו ולצעוד חמישים קילומטר ביום אחד. אני בחיים לא אצטיין שם. אבל בזה אני כן יכול להצטיין."

"למראה לא אכפת שאנחנו זבל מהשוליים", אמר ג'ק. "גם לא אכפת להם שאני משנה-צורה."

זה מגוחך. שני הילדים האלה חושבים שהם מסוגלים להתמודד עם רוצחים אכזריים, מחוזקים בקסם ומאומנים לרצוח. שני טיפשים קטנים, מלאים יהירות תמימה. האם גם הוא היה פעם צעיר כל כך? לא. לא, אין מצב.

"זה לא תרגיל או אימון. אף אחד לא ישרוק במשקית כדי לסמן לצד השני להפסיק לירות בזמן שאנחנו מתאספים כדי לעבור על מה שעשינו לא בסדר. זה הדבר האמיתי. האנשים שאני מתעסק איתם הורגים ילדים. הם לא יהסו. הם ישספו לכם את הגרון ולא יקדישו לזה מחשבה נוספת. מבחינתם אתם לא שווים יותר מיתוש."

"אנחנו לא ילדים", אמר ג'ורג'. "אתה הרגת בן אדם בפעם הראשונה בגיל ארבע-עשרה."

הוא יצטרך לסגור לגסטון את הפה בחוט ברזל. "זה היה חלק מסכסוך דמים משפחתי. עניין של גאווה ושנאה והישרדות. והייתי מוקף בבני משפחה. זה שונה כשאתה חלק מקבוצה. התודעה של הקבוצה נכנסת לפעולה."

קולדר פנה ימינה והאט. הגבול נגס בהם בשיניים קהות. הילדים התנשפו. המכונית המשיכה להתגלגל קדימה והלחץ מעך אותן, דחס לו את העצמות, ואז, פתאום, הם היו בצד השני. ג'ורג' השתעל.

"אנחנו קבוצה," אמר ג'ק.

קולדר נאנח. "כן, כנופיה של מטומטמים, ואני הטמבל הכי גדול."

ג'ורג' השתעל בזהירות. "זה אומר שאפשר לקרוא לך 'המפקד טמבל'?"

קולדר חנה מתחת לעץ ונקש על הראש של ג'ורג'. הילד עיקם פרצוף.

"גם גסטון עושה את זה," אמר ג'ק.

"עונש משפחתי." קולדר יצא מהמכונית. "אתם תבואו איתי לווינגטון. אני צריך למצוא שם מישהי. אתם לא תתרוצצו לי בין הרגליים. אתם לא מסתובבים יותר לכד, לא יוצאים לטיולים עצמאיים ולא מסתבכים במכות. אתם תעשו מה שאומרים לכם, מתי שאומרים לכם, אחרת אני אקשור אתכם, אעמיס אתכם על הדרקון כמו חבילות קטנות ואשלח את גסטון למסור אתכם אישית לאחותכם עם סרטן קטן ויפה קשור על הפה. זה ברור?"

"ברור," אמרו שני קולות קטנים.

הם המשיכו ללכת והוא העיף מבט בדמות האפורה בזרועותיו של ג'ק. "מה שלום החתול?"

"הוא יהיה בסדר," אמר ג'ק. "הוא רק צריך שמישהו יטפל בו כמה זמן."

מי לא צריך, חשב קולדר לעצמו. מי לא צריך.

4

אלנה ד'אַמְרִי שאפה את אוויר הערב. היה לו ריח יער ולחות. היא נשענה על עץ ברוש גדול, והגלימה שלה חיקתה את צבע הקליפה בדִיִּיקְנוֹת כזאת שהיא היתה כמעט בלתי נראית. הדרך, שהתמשכה מולה למרחק, הופרדה על ידי בוהק קלוש. הגבול.

אלנה עצמה עיניים והרגישה את הזרם המרגיע של הקסם. הוא היה חלש כאן, בשוליים, חלש בהרבה מאשר בדוכסות לואיזיאנה, אבל מעבר לגבול הוא לא התקיים כלל. מעבר לגבול היא תהיה מתה. היא יכלה לראות את הממד האחר, אבל לעולם לא להיכנס אליו. השוליים היו הקצה עבודה. מעטים מאוד מהסוכנים של היד מסוגלים לחצות אל העולם השבור. כל אחד מכלבי הציד קיבל שיפורים אחרים, ולמרות זאת בקושי שלישי מהצוות שלה היה מסוגל לחצות.

המקום הזה היה יותר מדי לח, יותר מדי גשום, יותר מדי... ירוק. גם האחוזה שלה בלואיזיאנה היתה ירוקה, אבל שם הטבע עמד לשירותה, מעוצב בכליו של הגנן שלה. כאן הוא היה משוחרר ופרוע כמו שור משתולל.

ובכל זאת, היה טוב לחזור. היא גדלה באחוזה המשפחתית בדרכסות לואיזיאנה, ואף שתפקידה הוביל אותה הרחק מהמושבה אל עיר הבירה של האימפריה הגאלית, היא התגעגעה הביתה. לאוויר כאן היה ריח שונה מזה שבערים המפלצתיות המשתרעות לכל עבר של היבשת הישנה. היא לא תכננה לחזור הביתה, אבל דוד שלה היה זקוק לעזרה. המטרה היתה לשמר את שם המשפחה, והיא הגיעה כדי להיכנס לנעליו. ואלה היו נעליים גדולות.

רעש קל גרם לה להסתובב. שלושה גברים התקרבו בריצה קלה מהעולם השבור ונשאו עמם צרור. אלנה צפתה בהם עוברים את הגבול. הם האטו וצלחו אותו בזה אחר זה, לאט ובפנים מעוותות. רגליהם התכופפו תחת הלחץ. דקה ארוכה ומייסרת חלפה. בסופו של דבר הראשון עבר.

אלנה ניתקה מגזע הברוש ויצאה אל הדרך. הגלימה שלה הגיבה, והאניצים הנוצתיים הארוכים התכווצו. כשלא היתה להם סביבה לחקות הם נצבעו בחום בהיר והתכהו בקצה. האניצים רפרפו חלושות ברוח, כאילו לבשה שכמייה עשויה נוצות ינשוף.

הגברים שמטו את הצרור על הקרקע.

משמאלה קפץ סבסטיאן מגובה עשרה מטרים, ונחת בחצי השתופפות למרגלות עץ האורן שבו הסתתר. ג'זמין יצאה מאחורי הגזע וכיוונה את הקשת שלה אל הצרור. מכל עבריה של אלנה הגיחו שנים-עשר מכלבי הציד הטובים ביותר, כאילו התגשמו בקסם מתוך היער. היחידה שלה.

הגדול מבין שלושת הגברים שהגיעו מהעולם השבור, ענק ששערו בצבע קליפת ביצה, ירד על ברך אחת. סבסטיאן, הסגן שלה, נעמד לצידה והיתמר מעליה באיום. שני הגברים היו שונים לחלוטין. קרָמֶש, שגובהו שני מטרים ושלושים, היה

גבר חיוור בעל שיער ארוך בהיר כל כך עד שנראה כמעט נטול צבע, ציפורניים מטופחות, וחיבה לדברים הטובים בחיים. גובהו של סבסטיאן כהה העור וקצוץ השיער היה פחות ממטר ושמונים, אבל הוא שקל כמעט כמוהו. סביב צווארו היו מקועקעות המילים "פראי עד הסוף". סבסטיאן, שהיה חזק במידה מפלצתית ומכוסה שכבות של שרירים בולטים ונוקשים, העניק למילים משמעות חדשה. הוא היה נאמן לה כמו שכלב נאמן לאדון טוב לב אך תקיף שגידל אותו מינקותו. הוא לא בטח בקרמש, והענק הלבקן לא סבל אותו. זה יכול להיות קרב מעולה, הרהרה אלנה.

היא קיבלה את קרמש בהשאלה, ממש כמו את מורה, קוטלת הצללים החדשה שלה, אבל בניגוד לאישה, שהשתלבה יפה בשרשרת הפיקוד, קרמש היה בעייתי. הוא היה רגיל לנהל את העניינים, וסבסטיאן שנא אותו בזעם אלים ודומם. לא היתה לה בעיה עם זה. סבסטיאן התחיל להרגיש קצת יותר מדי בנוח בתפקידו. לא תזיק לו תחרות לא ידידותית. וחוז' מזה, קרמש מסוגל להיכנס לעולם השבור, ונראה שעשה את העבודה. היא בהחלט ציפתה לכך מאחד הסוכנים של ספיידר.

"הגבירה." ראשו של קרמש היה מורכן, אבל עיניו צפו בה וסבסטיאן שמשמאלה.

"קום."

הוא התרומם, וכעת היתמר כמעט חצי מטר מעליה. היא ניגשה אל הצרור והסירה את הברדס שלה. שערה גלש במורד כתפה בקוקו בלונדיני ארוך. "תפתחו את זה."

הסוכנים האחרים השתופפו וחתכו את הבד. גבר נשמט ממנו אל הדרך. האיש התרומם בגלגול והתיישב על האדמה. "שלום."

אלנה נעמדה מולו והטתה את ראשה כדי לראות אותו טוב יותר. רזה. כמעט כחוש. עיניים אדומות. עור סמוק מעט מחום. ידיים חסרות מנוח. מכור.
 "אני לא יכול לומר שאני מאושר מהיחס." האיש ירק על העפר.

איזו חורבה עלובה ומכוערת של בן אדם. אלנה השתופפה מולו ונעצה מבט בעיניו. הוא השיב לה מבט. רוב האנשים לא היו מסוגלים לזה: עיניה הירוקות הבהירות ואישוני החתול שבמרכזן הלחיצו אותם. ספיידר אמר לה פעם שזה כמו להסתכל בעיניים של שד ולדעת שהוא עומד לטרוף אותך. לרוד שלה תמיד היתה נטייה לפואטיות. למרבה הצער האיש הזה היה מטושטש מדי, טיפש מדי או יהיר מדי בשביל להיבהל.
 "נחבלת?" שאלה אלנה.

"פה ושם קצת כואב." האיש שאב נזלת במעלה אפו. "אבל אני יכול לסלוח על זה אם תדאגי שזה ישתלם לי. בכל זאת היצתם אותי ממוסד הגמילה."
 "הממ, אני מבינה. אתה יודע מי אנחנו?"
 "היד. המראה. על הזין שלי."

שפה גסה בנוכחות אחרים. לא מפתיע מבן כלאיים נחות, ובכל זאת גס רוח. "איפה התיבה?"

הוא זקף מעט את סנטרו. "מה יש לך בשבילי?"
 אלנה כמעט צחקה. הוא ישב מוקף כלבי ציד, וציפה לשוחד. היא רכנה לעברו ודיברה בקול שקט. "אתה למכירה?"
 "מתוקה, כולנו למכירה." האיש משך בכתפיו. "את חדשה בזה? תני לי להסביר לך איך דברים עובדים. אני לא יקר. אני יודע מה את מחפשת. את רוצה את אחותי. תני לי את מה שאני רוצה ואני אספר לך עליה הכול."

"אה, כן?" איזה תולעת. בלי כבוד. בלי מוסר. בלי נאמנות. עלוב.

"כמו שאמרתי, אם המחיר נכון אני האיש שלך. אני אספר לך הכול. אני אפילו אספר לך מי הגיע אליי לפניך."
אלנה הזדקפה והעיפה מבט בקרמש. האיש הגדול גרר את השבוי לעמידה, החליק את אמותיו מתחת לזרועותיו הדקות של האיש, נעל את כפות הידיים על עורפו והניף אותו מהקרקע.
"היי, היי, היי!" האיש התפתל באחיזתו של קרמש.
"בחייכם."

אלנה הסירה כפפה אחת, התירה את הגלימה והניחה לה לצנוח. מורה כהת-השיער, החדה והדקה כמו להב פגיון, התקדמה צעד מאחוריה ותפסה את הבד החי לפני שפגע בקרקע. הגלימה הבליחה ועטתה גוון חולני של כתום בניסיון לחקות את עורה של מורה שעבר שינוי בקסם.

אלנה נעמדה מול האיש. היא היתה לבושה עור גמיש וכד כהה. הטוניקה שלה היתה מהודקת למותניה בחגורת עור בעלת נדנים בהתאמה אישית ובהם שתי החרבות המעוקלות שלה. היא שלפה סכין שחור ממותניה והתקרבה אל המכור. השבוי בהה בה. "מה, את הולכת לעבוד עליי עכשיו? בשביל מה? אני מנסה לעשות איתכם עסק."

היא הרימה את גבותיה הדקות. "אני לא עושה עסקאות." היא צבטה את הבד הדק של חולצתו ושיספה אותו. חזהו הכחוש נחשף.

"תקשיבי, את עושה טעות. סתם תבזוזי עליי זמן ואנרגיה, ובשביל מה? פשוט תני לי את הפרוסה הקטנה שלי מהעוגה, ואני אספר לך הכול."

אלנה הסיטה את השרוול שלה והראתה לו את הניב הכחול

המקועקע על זרועה השרירית. "אני כלבת ציד של כס הזהב. אתה יודע מה זה?"
 על פי ההבעה שלו היה ברור שאין לו מושג. "אתה יודע שדוכסות לואיזיאנה היא מושבה של האימפריה הגאלית הגדולה?"
 הוא הנהן. "בטח."

"כשכס גאליה מעוניין לפוצץ מורסה, הוא מזמן אותי. אני לא עושה עסקאות. אני לא מתמקחת. אני לא מרחמת. אני משמידה למען תהילת ארצי. תסתכל לי בעיניים, אדוני."
 הוא בהה בקשתיות הכחולות-ירוקות. היא הסתכלה עליו כמו טיגריסית שמסתכלת על הטרף שלה, עד שראתה את רטט הפחד הראשון בפניו.

"תגידי לי שאתה רואה כאן רחמים כלשהם." הקסם שלה היתמר סביבה כמו גלימה מעושנת של אפלה.
 המכור קפא כמו ציפור מפוחדת. סוף-סוף תשומת ליבו היתה נתונה לה.

אלנה הרכינה ראש לרגע בעיניים עצומות. "אני כלבת ציד של כס הזהב. נתונה בידיי הזכות לחרוץ דין בכל שטחי האימפריה הגאלית ומושבותיה, ואני מוצאת אותך, אלכס קלהן, אשם בדין. אתה אויב גאליה."

קסם ניצת. קרמש הרפה מקלהן, והאיש נעלם והופיע מחדש במרחק חמישה מטרים משם. הוא נחת תוך כדי ריצה, וסחט כל טיפת מהירות אפשרית מגופו המותש כשמהיה לאורך השביל. כוח מעניין. ועוד יותר מעניין שקרמש הרגיש שמשוהו לא בסדר והציל את עצמו במקום להמשיך לאחוז בשבוי.

אלנה נופפה באצבעותיה. סומה וקיליאן פתחו בריצה לאורך השביל בעקבות קלהן. בתוך שתי נשימות הדביקו הציידים את האיש. קיליאן התנגש במכור והצמיד את קלהן

לקרקע. ציפורניו של בן השוליים שרטו את זרועותיו של קיליאן והחליקו מהן בלי להזיק. מבין הציידים שלה, קיליאן היה אחד המשופרים ביותר בקסם: העור שלו היה עבה כמו עור חיה מעובד. הוא וסומה תלשו את קלהן מהקרקע ונשאו אותו בחזרה אליה.

”תצמידו אותו לעץ,“ אמרה אלנה.

שני הציידים העמידו את בן השוליים בכוח. סבסטיאן שלף שני פגיונות מהנרנים שעל מותניו ופילח את כתפיו של האיש ממש מתחת לעצם הבריח. קלהן צרח. הוא הוצמד לעץ האלון כמו חרק.

אלנה התקרבה אליו והסכין שלה בידה. זה היה להב מעולה, חד כתער וחזק כמו כל הכלים שלה, אנושיים ואחרים. היא הצליפה בקלילות לרוחב החזה של בן השוליים. הלהב בקושי נגע בעור החיזור, אבל החוד המושחו צייר קו אדום עז על עורו של האיש.

”הצילו!“ צרח אלכס. ”הצילו! הצילו!“

הסכין הבזיק פעם, פעמיים. היא נהגה לצייר ככה בחדר העבודה שלה: משיכות מכחול מהירות של צבע אדום עז על פני הבר החיזור.

אלכס צרח והשתולל, אבל הסכינים החזיקו אותו בכוח במקומו.

”בגידה נקנית בייסורים. כשאתה בוגד בשותפים שלך, בעיקר כשהשותפים האלה הם בני משפחה, עליך לעשות זאת רק לאחר סבל רב. הבשר חלש. כשאי־אפשר לשאת עוד את הכאב, רוב האנשים נשברים. ככל שהבגידה גדולה יותר, כך נורא יותר הכאב שיסבול השבוי.“

אלנה החליקה את חוד הסכין אל תוך החתך הראשון שיצרה, תפסה את העור ומשכה אותו מטה בתנועה חדה.

אלכס צווח ביללה נואשת ומלאת כאב. שריר אדום חשוף
 הבהיק על חזהו. היא תמיד הצטיינה בפשיטת עור.
 "אל תדאג. אני אוודא שהכאב שתחווה יהלום את הבגידה
 שלך." אלנה הרימה את ידה השמאלית, הנתונה עדיין בכפפה
 חומה רכה. "מלח."
 בקבוקון המלח הונח בין אצבעותיה.
 "ובכן. בוא נדבר על אחותך."

ג'ק השקיף מהחלון. גשם אפור טפטף על העיר אולימפיה
 בעולם השבור. היא שכנה במדינת וושינגטון, שהיתה דומה
 למחוז אבל גדולה יותר. קולדר שוב גנב מכונית – הנוכחית
 היתה כחולה והדיפה ריח אורנים מזויף מריר – וג'ק זכה
 לשבת במושב הקדמי הפעם. הנוף הנשקף מהחלון היה רטוב
 ואפרורי.

"השמש אף פעם לא זורחת כאן?"
 "לפעמים", אמר קולדר. "אם תחכה כמה שעות ותצמצם
 את העיניים בדיוק בזווית הנכונה."
 ג'ורג' זז במושב האחורי. שניהם לבשו חולצות חומות
 חלקות ומכנסיים רפויים. הם עדיין לא נראו שייכים לעולם
 השבור, אבל זה היה שיפור ביחס לחולצה הנפוחה של ג'ורג',
 החליט ג'ק.

צד הגוף שלו כאב. הוא שפשף בחשאי את צלעותיו
 החבולות. גסטון לא שמח לגלות שהשניים הסתלקו לעולם
 השבור ושקולדר תפס אותם. נאמרו מילים כמו "מטומטמים",
 "תינוקות מפונקים" ו"בגללכם נראיתי כמו אידיוט מוחלט".
 ואז המילים הפכו לאגרופים. ג'ק נאלץ להודות בכנות שהוא
 זה שהרביץ ראשון. אבל כמה בנאדם יכול לסבול כשקוראים
 לו תינוק? הוא וג'ורג' הסתערו על גסטון יחד, אבל גסטון

היה חזק כמו שור. ולמרות זאת, הוא לא ניצח בהרבה. עכשיו הכול היה בסדר. הם השלימו. הוא פשוט יצטרך להשגיח על הצלעות שלו למשך יום-יומיים.

ג'ק השאיר את החתול הקטן אצל גסטון. לקח להם כמה שעות לעוף לווינגטון, והם העבירו את הלילה בשוליים. עד שחצו בחזרה לעולם השבור, ג'ק נשא את החתול הקטן בסל שמצא בתא הרכיבה של הדרקון. החתול שתה אבל לא אכל. בדרך כלל זה סימן לא טוב.

גסטון יטפל בו יפה. הוא נשאר לשמור על הדרקון, והבטיח שיבדוק מה שלום החתול הקטן. ברור שהוא יבדוק.
"לאן אנחנו הולכים?" שאל ג'ורג'.

"אנחנו מחפשים חנות יד שנייה. לא משנה איזה. צדקה, צבא הישע..."

"צבא הישע?" ג'ק הזדקף בעניין. "צלכנים?"
"לא, לא הצבא הזה," אמר קולדר. "חנות בגדים יד שנייה."

"מה זה?"
"אתם עשירים יותר מדי זמן." הגנב נאנח. "רוז עוסקת בעבודות צדקה?"

"היא נותנת צדקה לעניים," אמר ג'ורג'.
"איך זה עובד?"

"אנחנו נוסעים לבניין של יד מושטת," אמר ג'ק. "אנחנו סוחבים פנימה את ארגזי האוכל. רוז מדברת עם אנשים שם. הם מסתכלים קצת על החשבונות. היא נותנת להם כסף. אנחנו חוזרים הביתה."

"אוקיי." קולדר הנהן. "חנות יד שנייה דומה ליד מושטת: זאת חנות שאוספת כסף בשביל עניים. בעולם השבור הן מופעלות בדרך כלל על ידי גורמים דתיים."

"כנסיות", אמר ג'ורג'.

"בין השאר. אנשים מביאים בגדים ורהיטים שהם כבר לא צריכים ותורמים אותם. החנות מוכרת אותם ומשתמשת בכסף כדי להאכיל את העניים."

המצח של ג'ק התקמט. "למה שאנשים ירצו ללבוש בגדים שמישהו אחר לבש?" הריח לבדו היה משגע אותו.

"כי הם לא יכולים להרשות לעצמם משהו אחר," אמר ג'ורג' בשקט. "רוז היתה קונה בחנויות יד שנייה." "בחיים לא קיבלתי בגדים שמישהו אחר לבש," אמר ג'ק. "הייתי יודע."

"לא בשבילנו, דביל. בשביל עצמה. אתה לא זוכר כי היית בן שבע."

ג'ק חשף שיניים. "אני זוכר טוב מאוד." "עוד מילה אחת ואתם חוזרים לאדריאנגליה," אמר קולדר. הפה שלו חייך אבל עיניו היו רציניות לגמרי. ג'ק הסתובב בחזרה קדימה וסתם את הפה.

"חנות יד שנייה היא מקום שאנשים קונים בו אם אין להם הרבה כסף או שהם מחפשים מציאות. אנשים מפוקפקים כמונו קונים שם משלוש סיבות. קודם כול, הבגדים נקיים אבל נראים משומשים, שזה מה שאנחנו צריכים. בגדים חדשים מושכים תשומת לב ואנחנו חייבים להימנע מזה בכל מחיר. הרעיון הוא להשתלב. להיות חלק מהחבר'ה. שתיים, בחנויות רגילות יש מצלמות אבטחה. מצלמים אתכם וזה אומר שאפשר לאתר אתכם. מאותה סיבה אנחנו מתרחקים מכל חנות שיש לה מצלמות בחלון, מסכי טלוויזיה, מכשירים אלקטרוניים, חנויות נוחות, כספומטים..."

"מה זה?" שאל ג'ק.

"בנקים אוטומטיים קטנים שנותנים כסף."

"למה אף אחד לא גונב אותם?" שאל ג'ק.

"הם מאורד-מאוד כבדים."

ג'ק חייך חיוך רחב. "ניסית?"

"כן, ואני לא ממליץ על זה. צריך משאית יציבה עם מעלון ומשטח נשיאה על גלגלים. אפשר להשתמש גם במשאית שכורה עם רמפה. אבל זה רק בתנאי שהכספומט לא מוכרג לקרקע. בכל אופן, אנחנו רוצים למצוא חנות יד שנייה כמו זאת, למשל." קולדר פנה שמאלה וחנה מול בניין בטון פשוט. על השלט מעל הדלת היה כתוב "חנות המיסיון".

"כשניכנס, אל תרימו ראש. אל תנעצו מבטים באף אחד, אל תיצרו קשר עין, ותגררו קצת את הרגליים. זאת הסיבה השלישית לקנות בחנויות כאלה: האנשים שעובדים בהן הם אנשים עם לב טוב, או שהם מתאוששים מהחיים הקודמים שלהם – נרקומנים לשעבר, אלכוהוליסטים לשעבר, חסרי בית לשעבר. הם יודעים מה זה להיות בצד הלא-נכון של קו העוני. כל מה שהם יראו כשניכנס זה גבר מסכן שמנסה למצוא בגדים בשביל הבנים שלו. הם לוקחים מזומן ולא מסתכלים יותר מדי על פרצופים. אם שוטר יבוא לשאול הם לא יזכרו שראו אתכם. תזכרו: ראש מורכן, לחשוב צנוע, ולא למשוך תשומת לב. ג'ק, שלא תתלהב ותתחיל לרוץ במעבר כמו אידיוט מחורבן כי ראית חתול או עכבר או משהו. ג'ורג', תנסה לזכור מה זה להיות עני. גיחוך אחד, ושניכם תחטפו ממני. זה המבחן שלכם, בחורים."

קולדר יצא מהמכונית. ג'ק יצא בעקבותיו. צנוע, אוקיי. הוא מסוגל לזה.

כעבור שלושים דקות הם היו שוב בדרכים. ג'ק רחרח את בגדיו החדשים. לקפוצ'ון השחור הדהוי שלו היה ריח של אבקת כביסה אחת, לג'ינס ריח של אבקה אחרת. לפחות קולדר

הסכים שיישארו בנעליים שלהם. ג'ורג' ישב מאחור, לבוש קפוצ'ון אפור עם כיס קדמי ומכנסי ג'ינס קרוועים שהמקום שלהם בפת. קולדר קנה לו גם סקייטבורד משומש, שהיה למעשה חתיכת עץ וארבעה גלגלים.

ג'ורג' שם לב שהוא מסתכל. "מה?"

"אתה נראה מגוחך," אמר לו ג'ק.

"אמר זה שמתרוצץ ביער בלי בגדים."

"אני לא מתבייש בצורה האנושית שלי ולא בצורת השונר.

אני לובש בגדים כי מכריחים אותי. אני לא צריך להתחפש כל

בוקר כדי להרגיש יותר טוב לגבי עצמי."

"נכון מאוד. אתה יצור פשוט, מה?"

"פשוט" בעולם בני האדם היה בדרך כלל דרך אחרת לומר

"טיפש". ג'ק חייך חיוך רחב. "אם תתקרב קצת אני אסביר לך

בדיוק כמה שאני פשוט."

"שהאלים יעזרו לי, אני נשבע לכם שאני מסובב את

המכונית וחוזר," אמר קולדר. הפנים שלו היו רגועות אבל

למבט שלו נוספה חדות מסוכנת. לא טוב.

"אתה שונה," אמר לו ג'ק.

"מה זאת אומרת שונה?"

"אתה הרבה יותר רגוע כשאתה מבקר את סריס."

"כי כשאני מבקר את סריס אני הבן דוד המצחיק והמקסים

שהיא הכי אוהבת. האתגר הכי גדול שם הוא לבדוק כמה

אצליח לעצבן את בעלה לפני שהוא יהפוך לזאב וינסה לקרוע

לי את הגרון. כרגע אני סוכן של המראה שנתקע עם שני

ילדים, וזה אומר שאם מישהו יקפוץ מול המכונית הזאת וינסה

להרוג אתכם, אני אירה בו בלב לפני שהוא יספיק למצמן."

ג'ק סגר את הפה בנקישה והזדקף במושב.

"תאמינו לי שאני מבין," אמר קולדר. "יש לי אח בכור,

ואני מקפיד לאכזב אותו לפחות פעם בחודש. אבל אתם איתי עכשיו. אתם חייבים לצאת מצורת החשיבה הילדותית הזאת כי היא תביא לכך שתיהרגו. תשמרו את הקשקוש המטומטם הזה של יריבות בין אחים לזמנכם הפנוי."

נראה שזה זמן מתאים מאוד לשתוק, אז זה מה שג'ק עשה. העיר התגלגלה על פניהם מעבר לחלון. בדרך מהגבול הם עברו על פני יער של עצים עתיקים, מצולקים, שנראה שמקומם בעולם המוזר ולא בשבור. היער פלש לעיר – הוא ראה מקומות שבהם הוא התגנב פנימה – חלקות שלא בוראו מעולם בין מקבצי בתים, עץ ענקי שמישהו שכח לכרות וכעת צמח לו בחלקת אדמה קטנה חשופה, פארקים... נראה מוזר שאנשים ירצו לגור כאן, במקום שתמיד יורד בו גשם וצריך להילחם כדי להשתחרר מהעצים.

קולדר המשיך לפנות ימינה ושמאלה ברחובות שהלכו והתרחבו בהדרגה, עד שחנה לבסוף במגרש חניה גדול מול מגדל גבוה של זכוכית ואבן.

"אודרי קלהן עובדת בבניין הזה."

"איך אתה יודע?" שאל ג'ורג'.

"בזמן שאתם התייפייפתם ובחרתם בגדים, אני התקשרתי לכמה משרדי חקירות מקומיים שרשומים בספר הטלפונים. ביקשתי לדבר עם אודרי. המשרד הזה העביר אותי לתא הקולי שלה." קולדר נראה מרוצה מעצמו כמו חתול שהשיג קצת שמנת. "אז זאת התוכנית: אני נכנס. שניכם מחכים כאן. תעמידו פנים שאתם סתם מתבטלים אבל תתצפתו על הדלתות. קשה לי להאמין שאודרי תשמח לראות אותי."

"אתה מתכוון לענות אותה?" שאל ג'ק.

קולדר עצר והעיף בו מבט מוזר. "לא. אם תראו אותנו

יוצאים יחד, חכו עד שנגיע למכונית. אם תראו בחורה עם שיער ארום יוצאת לבד ונראית ממהרת, זה אומר שהתוכנית לא עבדה."

קולדר הכניס יד לתיק והוציא קופסת מתכת קטנה שעל המכסה שלה היה חרוט פרח. הוא לחץ על מרכז הפרח. עלי המתכת הזדקרו מעלה בקול נקישה. ג'ק בחן את שולי העלים. חדים כתער ומשוננים בתחתיתם.

"זה מכשיר מעקב שפועל על קסם. הוא עובד רק בעולם המוזר או בשוליים. הוא נועד להיצמד לכרכרות, אבל הוא מגנטי אז הוא אמור להיצמד גם למכונית. ג'ורג', קח את המכשיר. אם אודרי תצא לבד, תעקוב אחריה ותצמיד את המכשיר לחלק האחורי של הרכב שלה או לתחתית שלו. תשתמש בסקייטבורד, זה יהיה פחות חשוד." קולדר הסתכל על ג'ק. "בזמן שהוא עושה את זה, אתה תעקוב אחרי הריח שלי לתוך הבניין, תמצא אותי ו..."

"אבוא להציל אותך." אמר ג'ק.

"לסייע לי. אל תיסחף."

"לסייע." היה לזה צליל נחמד.

"הכול ברור?" שאל קולדר.

ג'ק הנהן.

"אז קדימה."

כל יום שמתחיל בצ'ק הוא יום טוב. אודרי חייכה חיוך רחב והציצה בקלסר שבידיה בעודה צועדת במסדרון הארוך המכוסה שטיח של מילנו חקירות. היא היתה לבושה בחליפת מכנסיים בצבע בז' שעשתה שירות נהדר לגון העור שלה, השיער שלה היה קלוע לאחור, ובתוך הקלסר היה תלוש משכורת כחול שתיעד הפקדה של 822 דולר לחשבון שלה.

כסף מהוגן שהרוויחה ביושר. היא אפילו לא נטרה לממשל על המיסים שכרסמו בסכום.

בעוד שמונים ושניים יום היא תהיה זכאית להגיש בקשה לתנאים סוציאליים. ונראה שמחכה לה יום טוב. היא תעזור לג'והנה פרקר בתיק משפטי. היא פגשה את ג'והנה אתמול – שוטרת לשעבר במשטרת סיאטל בת ארבעים וחמש, בעלת עיניים כהות ושיער אפור שנראה שהתגאתה בו. מתברר שכאשר נאשם שוכר עורך דין פרטי בתיק פלילי, לעיתים קרובות עורך הדין שוכר בלש פרטי, בעיקר אם הבלש הוא שוטר לשעבר. הבלש הפרטי עושה את העבודה השחורה, מדבר עם שוטרים, מדבר עם עדים, עובר על דוחות משטריים וכן הלאה. ואודרי תזכה להתלוות אליה ולראות איך הצד השני עובד. הו, כן. היום יהיה יום טוב. אם היא לא היתה מנסה ליצור רושם מקצועי היא היתה רצה במסדרון בצווחת "וויייייי!" כמו ילדה בת ארבע שבדיוק אמרו לה שהולכים לפארק המים. היא הגיעה לדלת המשרד שלה.

"אודרי!" הקול של ג'והנה קרא מאחוריה.

אודרי הסתובבה. "כן, גברתי?"

המשרד של ג'והנה היה השני במסדרון, והיא הציצה ממנו, רגליים בפנים, חזה בחוץ. "יש לך לקוח. סרינה שלחה אותו למשרד שלך כי ג'ורג' תפס את חדר הישיבות."

לקוח? כבר? "תודה רבה!" אודרי אחזה בידיה הדלת.

"הוא אמר שהוא חבר של אחיך."

כדור קטן של קרח התפוצץ בתוך אודרי והקפיא אותה במקומה. מה שקשור לאלכס לא יכול להיות טוב. זה לא אבא שלה – שיימוס יהיר מדי. הוא היה אומר שהוא אבא שלה. לא, או שזה סוחר סמים, או שזה מישו ששמע על השוד ורוצה כסף.

היא בהתה בדלת. האינסטינקטים שלה הורו לה ללכת. להרפות מהידית, להסתובב, להסתלק ולהמשיך ללכת. "בכל מקרה, אני צריכה אותך בעשר אז יש לך בערך שעה," אמרה ג'והנה. "את חושבת שתוכלי לסיים עד אז?" אודרי שמעה את קולה עונה. "כן, גברתי." תיכנסי למשרד שלך כדי שאני אוכל לברוח. תיכנסי למשרד שלך. ג'והנה צחקה. "את יכולה להפסיק לקרוא לי 'גברתי'. אנחנו פחות רשמיים כאן בחוף המערבי. 'ג'והנה' יהיה בסדר גמור." "אוקיי, ג'והנה." אודרי הכריחה את עצמה לחייך. לכי מפה.

ג'והנה התחילה להסתובב כדי להיכנס אל המשרד, ואז עצרה.

מה עכשיו?

סרינה צעדה במסדרון עם ערימת קלסרים. אוי, לא. תמשיכי ללכת. תמשייייכי ללכת. סרינה עצרה בפתח המשרד של ג'והנה והושיטה לה קלסר. היא תצטרך לעבור לידן אם היא רוצה לצאת. נתיב המילוט שלה נחסם.

למה עכשיו? למה כשהכול הולך כל כך טוב? אני מקוללת או משהו?

אודרי בלעה רוק. אין בעיה. היא בת קלהן. היא תתמודד. אודרי פתחה את הדלת. גבר עמד ליד החלון והסתכל החוצה. הוא היה לבוש מכנסי ג'ינס דהויים, נעלי עבודה מעור חום וקפוצ'ון בצבע פחם. היא יכלה לצאת החוצה ולמצוא עשרה גברים לבושים בגרסאות שונות של אותה תלבושת. אנשים בחוף המערבי לא היו כבדים ולא הקפידו יותר מדי על רשמיות. באזור הזה הוא היה יכול להיות כל אחד: סטודנט

מבוגר, מרצה באוניברסיטה או מנכ"ל של חברה ששווה מיליוני דולרים.

השיער שלו היה לא ארוך ולא קצר, פרוע וכהה מאוד, כמעט שחור. הכתפיים שלו היו רחבות, המותניים מוסתרים ברובם מתחת לקפוצ'ון, אבל אם לשפוט לפי התחת הוא רץ לא מעט. לפי השיער והתחת הוא היה צעיר מארבעים, לפי הכתפיים מבוגר מנער. כנראה שנות העשרים המאוחרות לחייו. כל ההערכה הזאת לקחה פחות משנייה.

אודרי חייכה חיוך רחב של ילדה יפה, ואמרה, "היי!"
האיש הסתובב.

שאלוהים יעזור לי.

היו לו פנים צרות וחזקות, עצמות לחיים חדות ופה מלא. אם היא היתה מכסה את החלק העליון של הפרצוף שלו היא היתה אומרת שהוא גבר נאה מאוד. אבל העיניים שלו היו עיניים של שד. חומות בהירות כמו דבש, חכמות, ממוסגרות בריסים ארוכים. העיניים של האיש הזה היו מלאות הומור מרושע. הן האירו את כל פניו והפכו אותו מגבר נאה לגבר שכל אישה שיש לה טיפה שכל תתרחק ממנו. הוא הנמיך את הלהבה כמעט מייד. הסיבה היחידה שהיא ראתה את זה בכלל היתה שתפסה אותו לא מוכן, אבל זה הספיק. ניסיון יפה. היא חיה כל חייה בשוליים, בקרב נוכלים, גנבים ורמאים. אל תדאג. קלטתי אותך.

האיש הזה נוכל, אבל לא מתוך בחירה; ככה הוא נולד. סביר להניח שהוא הוציא מאימא שלו חלב במרמה מרגע שלמד לחייך. הוא יגרום לכתולה להשיל את הבגדים בתוך עשרים דקות. ואם המסכנה תיקח אותו הביתה הוא ינצח את אבא שלה בתחרות שתייה, יכשף את אימא שלה, יקסים את סבא וסבתא שלה וייתן לה לילה שהיא לא תשכח בחיים.

בבוקר אבא שלה יהיה חולה מהרעלת אלכוהול, כלי הכסף ייעלמו עם המכוננית המשפחתית, ובתוך חודש גם הבתולה לשעבר וגם אימא שלה יגלו שהן בהיריון.

לא משנה מה הוא רוצה, זה לא טוב. היא חייבת להתרחק ממנו כמה שיותר מהר. הוא לא אחד החברים הנרקומנים של אלכס, ולא אחד ה"חברים" של אבא שלה. שיימוס קלהן הכיר במגבלותיו. האיש הזה יתעלה עליו מכל בחינה, ושיימוס מעולם לא שיתף פעולה עם מישהו חכם ממנו. טוב, חוץ מבני המשפחה.

לא, האיש הזה מסוכן מכדי להיות עכברוש שוליים רגיל. הוא עובד בשביל מישהו בשוליים, או מה שסביר יותר, בעולם המוזר, וסביר להניח שהוא רוצה את התיבה שגנבה ממצרים המערבית. אם הוא מצא אותה, אחרים יבואו בעקבותיו. הם לעולם לא יעזבו אותה בשקט, ולא יהססו להרוג אותה. זהו, הלך עליה. העבודה שלה, החיים שלה, הכול נגמר.

הבחורה היתה יפהפייה.

קולדר ציפה לנרקומנית או למישהי למודת סבל, אישה בעלת פנים חבוטות, מרירה, שהחיים הקשיחו אותה. הוא ראה לא מעט בחורות יפות בחייו, רבות מהן במלוא הדרן, אבל אודרי היתה ברמה אחרת. היא היתה זהובה. עורה השזוף כמעט קרן. עיניה הכהות נצצו תחת גבות צרות. השיער האסוף שלה היה בגוון מסוים של אדום כהה, לא כתום אלא חום עם נגיעות של זהב. וכשהיא חייכה אליו, וחשפה שיניים צחורות, החיוך היה מידבק. הוא רצה להשיב חיוך ולעשות משהו משעשע כדי שהיא תחייך אליו שוב.

היא ניגשה אליו. חיוך גדול, עיניים גדולות, שום היסוס. גם לבושה יפה; תלבושת רשמית, כן, אבל הדוקה במידה

שהבליטה את רגליה הארוכות והחמיאה לישבן, ומחשוף החולצה האדומה שלבשה מתחת לז'קט היה עמוק מספיק כדי למשוך את המבט לחזה שלה, שהיה מראה נחמד מאוד. היה לו ברור שיש בבניין הזה גברים שמדמיינים לא מעט איך הם מקלפים מעליה את הבגדים או מהרהרים בצבע התחתונים שלה. השאלה היתה אם היא מודעת לכך, ואם כן, איך היא משתמשת בזה?

"היי!" היא אמרה שוב, כולה שמש וחיוכים. "אני אודרי. איך אני יכולה לעזור לך?"

גם הקול שלה היה זהוב – חלק, עם נגיעה קלה של הדרום. הוא היה צריך לבחור תחפושת אחרת, משהו חם ועממי יותר, לא גראנג' בסגנון סיאטל. אבל מאוחר מדי. או שהיא טובה מאוד, והוא הסתבך, או שהיא טיפשונית ויש לו מזל בלתי רגיל.

"היי, אודרי." קולדר השיב חיוך וגם הוא הגניב לקולו שמץ מהמבטא הדרומי שלו. "קוראים לי דניס מורו."
"נעים מאוד, דניס."
"העונג כולו שלי."

אודרי לחצה את ידו והוא הבחין בשמץ בושם; הדרים, אפרסקים ואלגום, ריח רענן וחושני אבל לא חזק מדי. אצבעותיה לחצו על אצבעותיו לשנייה ואז חמקו מידו. הוא ציפה לזה, אבל הדופק שלו בכל זאת האיץ. היא טובה.
"בבקשה, שב."
"תודה רבה."

קולדר התיישב בכיסא העץ שמול השולחן שלה. היא ניגשה לשולחן בנדנוד ישבן קל, התיישבה וחייכה אליו. זה היה חיוך מתוק ותמים לחלוטין. הוא כמעט ציפה שפרחים ילבלבו מהשטיח וציפורים קטנות יפצחו בשיר.

אודרי פתחה את המגירה העליונה בשולחן שלה. קולדר נדרך. היא הוציאה קופסא קטנה של סוכריות מנטה והניחה אותה על השולחן. "סוכרייה?"

בטח מורעלת. "תודה, לא."

אודרי פתחה את הקופסא באצבעותיה הדקות. "סליחה, בדיוק שתיתי קפה. הנשימה שלי... אוי!" היא נופפה בידה מול פניה.

"קחי לך, זה לא מפריע לי."

היא הוציאה סוכרייה, שמה אותה על לשונה הוורודה וסגרה את הפה. "מממ. אני מתה על סוכריות מנטה."
... המחשבות שלו עשו פנייה חדה. שוב, יפה מאוד.

הוא תהה באיזו תדירות היא משתמשת בטריק הקטן הזה. הוא בהחלט היה מסוגל לדמיין חדר ישיבות מלא גברים שכולם משתתקים יחד ובוהים בה כשהיא מכניסה סוכרייה לפה. היה לו ברור שהיא לא תהיה תמימה לגמרי, בכל זאת מדובר באחות של אלכס קלהן, אבל לזה הוא לא ציפה.

היא רכנה קדימה בפנים מלאות כנות. "אז במה אוכל לעזור לך, דניס?"

"ביקרתי את אחיך, הוא אמר בניסיון לבדוק לאן נושבת הרוח. "אלכס."

"אלכס?" עיניה נפערו. "מה איתו? הוא בסדר? קרה משהו?"

פניה הצליחו להפגין דאגה אמיתית.

"הוא לקח מנת יתר?"

גם הפחד בקולה נשמע אמיתי. אם הוא היה קצת פחות משופשף הוא היה קונה את זה. קלהן לא יהיה המכור הראשון שסובל מתסביך רדיפה. אולי אודרי היא הילדה הקטנה של

אבא'לה, ואלכס הוא הכבשה השחורה של המשפחה, טיפוס מריר שמשקר בלי למצמץ.

ואולי לסבתא יהיו גלגלים ולאנשים יצמח מצפון. "פאפא אמר שהוא נמצא במקום יפה. הרופאים היו אמורים לדאוג לו!"

ריסיה נרטבו. בכי על פי דרישה. מקסים. קולדר היה חייב לומר משהו לפני שהיא תתחיל לבכות, אחרת יהיה בלגן. הוא הרים יד וחייך חיוך אשם. "אודרי, בבקשה, לא הבנת אותי נכון. ישבור לי את הלב לראות אישה כזאת מקסימה נסערת. אחיך בסדר גמור."

אודרי נסוגה. "זה לא היה יפה. ממש הפחדת אותי." כן, הוא הפך ברגע לאיש מגעיל ונבזי. הוא כמעט מחא לה כפיים.

היא הזדקפה. "מה אתה רוצה ממני, מר מורו?" טוב, ההופעה באמת היתה מרשימה, אבל לכל דבר טוב יש סוף. קולדר רכן קדימה ואמר בקול שקט ואינטימי, "אני רוצה שתפסיקי לקשקש ותגידי לי מה אבא שלך עשה עם המכשיר שגנבתם ממצרים המערבית."

היד שלה זינקה לעברו במהירות הברק. הלם חד התפוצץ לו בחזה, כאילו פגעה בעצב והגל הציף את כל גופו. השרירים של קולדר ננעלו. הוא ניסה להכריח את עצמו לזוז אבל נשאר לכוד בכיסא, קשיח כמו קרש. המילים נקוו בגרונו בקול גרגור.

טייזר! היא חשמלה אותו! לעזאזל עם כל זה. אודרי חמקה מאחורי השולחן. הוא הרגיש משיכה בזרועותיו, והכאב נעלם. גופו חזר למצב רגיל, בתפקוד מלא, והוא פלט את המילה הראשונה שקפצה לו לפה. "זין."

אודרי הדביקה על השפתיים שלו חתיכת סרט הדבקה. הוא נהם וניסה להסתער עליה, אבל הזרועות שלו סירבו לזוז. היא קשרה אותו באזיקונים לכיסא. הוא נפל בפח. היא עבדה עליו כמו על איזה טמבל. כמו על ילד. ברגע שהוא ישתחרר היא תתחרט על זה. הוא יגרום לה להתחרט על זה עמוקות.

אודרי רכנה מעליו. אצבעותיה רפרפו על בגדיו בזריזות מתורגלת ושלפו את הסכין מהכיס הפנימי של הקפוצ'ון. אורכו של הלהב השחור המעוקל קלות היה כמעט חמישה-עשר סנטימטר והוא היה חד כתער, אבל עבה מספיק כדי להדוף כמה מכות חרב. "יופי של סכין."

חוד הלהב השחור דקר את עורו ממש מתחת לעין. היא רכנה מעליו וקולה רעד מזעם שקט.

"אין לך מושג כמה עלית לי. עבדתי חודשים כדי להשיג את העבודה הזאת, והרסת הכול. אתה יודע מה זה להתחיל מאפס? יש לך מושג כמה קשה להפוך לחוקי בעולם השבור?"

הסכין חתך את עורו. הוא הרגיש טיפת דם גולשת על הלחי. קולדר ישב דומם לחלוטין. אין צורך לעצבן אותה.

"עבדתי כל כך קשה. הייתי כל כך טובה. אני אוהבת את העבודה הזאת. הייתי אמורה לקבל תנאים סוציאליים בעוד שלושה חודשים. ואתה והיצור העלוב הזה שקורא לעצמו בן אדם הרסתם הכול. מה נתת לאלכס כדי להגיע אליי, הא? זה לא היה כסף. לא אכפת לו מכסף. לא, זה היה סמים, נכון? הדפוק הזה ימכור אותי בשביל שקיק של גראס. אם הוא אמר לך, הוא יגיד לכל אחד. ליד, לטפרים, לכל אחד!"

אודרי הרימה את הסכין. אם היא תדקור אותו הוא יזוז מהר ימינה בתקווה שתפספס את הלב. לרגע נראה שהיא עומדת

לנעוץ את הסכין בחזה שלו, אבל אז היא רכנה מעליו עד שפניה היו כמעט צמודות אל פניו, וכל מילה מדבריה היתה הבטחה זועמת.

"אל תעקוב אחריי. אם אני אראה אותך שוב אני אעקור לך את העיניים ואכריח אותך לבלוע אותן."

אודרי הסתובבה ויצאה מהמשרד. הדלת נסגרה מאחוריה בקול נקישה. היא נעלה אותו בפנים.

קולדר זינק על רגליו, סובב את גב הכיסא לעבר השולחן הכבד והשעין כנגדו את רגלי הכיסא. עם קצת מזל, הכיסא עתיק כפי שהוא נראה. קולדר התאמץ. העץ נאנק. הוא עשה את זה פעמיים בעבר. החוכמה היתה להפעיל מספיק לחץ בזווית הנכונה.

הדבר האחרון שרצה היה שג'ק ימצא אותו קשור. הוא לא יפסיק לרדת עליו לעולם.

ג'ק השתופף על המדרכה ובחן את מגרש החניה. בניין הזכוכית והבטון הגבוה היתמר מולם, ודלת הכניסה נראתה בבירור מנקודת התצפית הזאת. לצידו, ג'ורג' לא הפסיק להתעסק עם הסקייטבורד. היה לו שיווי משקל טוב בעקבות אימוני הסיוף, וכשרחף ברגל אחת הוא הצליח לעמוד על הסקייטבורד בזמן שהתגלגל; אבל קולדר אמר שאפשר לנסוע מהר יותר אם מתנועעים מצד לצד. הניסיונות של ג'ורג' לא הצליחו עד כה, אבל היה משעשע לצפות בו.

ג'ק שאף עמוק. במגרש החניה היו ריחות רבים, אבל מבעד לכולם הוא זיהה את עקבותיו של קולדר. זה כף, ג'ק חשב לעצמו. אפילו לחכות היה הרבה יותר כיף מאשר ללכת לבית ספר.

"דלת", מלמל ג'ורג'.

מעבר למגרש החניה, דלת הזכוכית של הבניין נפתחה. אישה יפה ששערה בצבע נחושת יצאה ממנה והתחילה להתרחק על המדרכה. היא המשיכה ללכת עוד שלושה מטרים עד שיצאה מטווח הראייה של הדלת, ואז פתחה בריצה.

"לך!" אמר ג'ורג'. ג'ק זינק על פני מגרש החניה בשיא המהירות. הוא פרץ מבעד לדלתות בעקבות הריח של קולדר. איש מבוגר מאחורי הדלפק צעק, "לאן אתה הולך?" ג'ק התעלם ממנו ופנה ימינה. עקבות הריח הובילו אותו מעבר למעלית ואל המדרגות. ג'ק עלה בהן בריצה שתיים-שתיים. היה חכם מצד קולדר לעלות במדרגות. אי-אפשר לעקוב אחרי ריח במעלית.

שבע קומות, שמונה, תשע, עשר. הנה! ג'ק פתח את הדלת בחבטה ויצא בקפיצה אל המסדרון. הריח אמר, "שמאלה!" והוא פנה שמאלה ומיהר לאורך המסדרון. לאורך הקירות היו דלתות. לא זאת, לא ההיא, לא, לא, לא. זאת. הוא אחז בידית הדלת. נעולה.

ג'ק נסוג צעד לאחור ובעט בדלת בעקב הרגל. היא נפתחה. ג'ק התפרץ פנימה וכמעט התנגש בקולדר, שחתיכות עץ השתלשלו משום-מה ממפרקי ידיו. זה נראה כמו חלקי כיסא. קולדר הניף זרועות וחשף רצועות פלסטיק חיוורות שנכרכו סביב מפרקי הידיים שלו. ג'ק שלף את הסכין שלו וחתך אותן. חתיכות כיסא התרסקו על הרצפה.

"איפה הסכין שלך?" שאל ג'ק. הפנים של קולדר היו מפחידות. הוא חטף חתיכת עץ קטנה ויצא מהמשרד. "היא לקחה אותו." "מה זאת אומרת, היא לקחה אותו?"

אישה אפורת שיער חסמה את דרכם במסדרון. "מה אתם עושים? איפה אודרי?"

קולדר עקף אותה וצעד אל חדר המדרגות. האישה רדפה אחריהם.

"היא לקחה אותו אחרי שהיא חשמלה אותי בטייזר וקשרה אותי לכיסא."

הם יצאו משם וקולדר טרק את הדלת ודחף מתחתיה את חתיכת העץ שסחב.

"אה, אז נתת לה את הסכין שלך כדי שהיא לא תהרוג אותך."

קולדר עצר ובהה בו. האישה דחפה את הדלת מבפנים וקיללה.

"חבל," אמר ג'ק. "זה היה סכין יפה. ממש חיבבתי אותו. אבל אלה היו חילופים טובים."

"יש לך מוח מוזר."

"זה דבר גרוע?" שאל ג'ק.

"ממש לא. זה אומר שאתה לא צפוי. זאת תכונה מצוינת." קולדר ניער את הראש והמשיך ללכת.

"אז לאן עכשיו?"

"עכשיו אני אשיג את הסכין שלי בחזרה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן